

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 72

Dimecres, 4 de febrer de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 49, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00038/08) p. 3

Proposició de llei

del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00051/08) p. 15

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00030/08) p. 31

Manifestació

de condol per les víctimes del temporal del dia 24 de gener de 2009 p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per afrontar el problema de la desocupació i el tancament del crèdit per part de les entitats financeres (tram. 317-00217/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a reparar els danys causats pel temporal del 24 de gener de 2009 (tram. 317-00219/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou esforç que pensa fer per afrontar l'augment de la desocupació (tram. 317-00216/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ofensiva necessària i coordinada contra la desocupació (tram. 317-00218/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'operació de compra de Spanair i sobre la crisi econòmica (tram. 317-00220/08) p. 41

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'efectivitat de les mesures contra la desocupació i la revisió del pla d'acció per a afrontar-la (tram. 317-00221/08) p. 42

→

Pregunta

al Govern sobre la situació dels trasplantaments i les mesures previstes en el Pla estratègic de l'Organització Catalana de Trasplantaments 2008-2010 (tram. 310-00273/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre el consens social i polític amb relació al Projecte de Llei d'educació (tram. 310-00270/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre la seva actuació durant el temporal de vent del 23 al 26 de gener de 2009 (tram. 310-00271/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació al cabal ambiental del tram final de l'Ebre davant la redacció del nou Pla de la conca de l'Ebre (tram. 310- 00274/08) p. 47

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema de protecció de la infància (tram. 310-00275/08) p. 48

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes de control de la despesa pública del capítol II del pressupost de la Generalitat (tram. 310-00276/08) p. 49

Pregunta

al Govern sobre la declaració de reparació i reconeixement del president Lluís Companys feta pel Govern de l'Estat (tram. 310-00272/08) p. 50

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses en llars d'infants en l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 202-00048/08) p. 51

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de modificació de la Llei de l'Estat 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, per a reduir els tipus impositius aplicats a determinats béns i serveis (tram. 271-00007/08) p. 62

Procediment

per a elegir un membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00025/08) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre el sector de l'automoció en la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00178/08) p. 63

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema de protecció civil (tram. 300-00179/08) p. 66

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009 (tram. 300-00180/08) p. 72

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 49.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretaria general, el lletrat major i el lletrat Sr. Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00038/08). Comissió d'Economia, Finances i Pressupost. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes reservades al dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC 372, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 393).

2. Proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00051/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC 337, 15; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 393).

3. Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya (tram. 202-00030/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 221, 7)

4. Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses en llars d'infants en l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 202-00048/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 324, 58)

5. Proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, per a reduir els tipus impositius aplicats a determinats béns i serveis (tram. 271-00007/08). Grups parlamentaris. Designació dels diputats.

6. Procediment per a elegir un membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00025/08). Grups parlamentaris. Designació.

7. Interpellació al Govern sobre el sector de l'automoció en la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00178/08). Sra. Anna Simó i Castelló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre el sistema de protecció civil (tram. 300-00179/08). Sr. Josep Llobet Navarro, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener

de 2009 (tram. 300-00180/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 300-00181/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 302-00142/08). Grup Mixt. Debat i votació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 302-00143/08). Sr. Josep Enric Millo i Rocher, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00144/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 302-00145/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 302-00146/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

16. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins el dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Projecte de llei

pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència (tram. 200-00038/08)

El primer punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Economia, Finances i Pressupost sobre el Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Rocío Martínez-Sampere, que en fou designada relatora.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, en nom dels membres d'aquesta ponència –la senyora Àngels Olano, la senyora Laia Ortiz, el senyor Fernández Teixidó, el senyor Sergi de los Ríos, el senyor José Domingo i jo mateixa, com a relatora seva–, passo a explicar-los el procediment i els

processos que s'han viscut amb aquesta llei, la Llei de creació de l'Autoritat Catalana de la Competència.

El 13 de maig del passat any, la Mesa del Parlament va acceptar a tràmit el text del projecte, així com els antecedents que l'acompanyaven. Donada la conveniència d'iniciar i impulsar la reforma del sistema de promoció i defensa de la competència, el mateix Govern de la Generalitat va sol·licitar la tramitació del present projecte pel procediment d'urgència. L'objectiu de garantir, millorar i promoure les condicions de lliure competència i transparència en els mercats respecte a les activitats econòmiques catalanes, tot enquadrant-ho en un marc estatutari nou, avalava la necessitat que el nostre país tingués com més aviat millor una llei que dotés Catalunya dels paràmetres de modernització que la normativa europea exigeix en matèria de competència.

El 2 de juliol del 2008, vàrem tenir el debat a la totalitat on es va donar llum verda perquè aquest projecte continués la seva tramitació parlamentària.

Represes les sessions després de les vacances d'estiu, va tenir lloc, concretament el 14 d'octubre de 2008, la substanciació de les compareixences. Tots els grups parlamentaris vàrem tenir l'oportunitat d'escoltar cinc experts en la matèria. I estic segura que parlo en nom de tots els ponents d'aquesta llei si manifesto la meua més sincera gratitud al senyor Amadeo Petitbó, al senyor Lluís Franco i Sala, al senyor Joan Francesc Corona, al senyor Joaquín Trigo i al senyor Luis Berenguer. M'agradaria destacar la importància d'aquestes compareixences, ja que d'elles es van despendre moltes de les esmenes i dels matisos que aquestes incorporen que nosaltres hem atès després en ponència.

Durant el tràmit d'esmenes a l'articulat, es van presentar un total de 127 esmenes: 22 per part dels grups que donen suport al Govern, 51 per part de Convergència i Unió, 32 per part del Partit Popular i 22 del Grup Mixt. Del total d'aquestes esmenes, 2 es van retirar, 29 varen ser acceptades i se'n van transaccionar 12.

Així, tal com consta en el seu dictamen, la llei conté un total de 27 articles, 5 disposicions addicionals, 1 disposició transitòria, 1 de derogatòria i 3 disposicions finals.

Anunciar, així mateix, que Convergència i Unió ha reservat 41 esmenes, 22 el Partit Popular i 21 el Grup Mixt, que avui, juntament amb el dictamen, sotmetrem a votació.

El 16 de desembre del darrer any, la Mesa del Parlament va acceptar a tràmit la sol·licitud de dictamen del Consell Consultiu que Convergència i Unió va presentar; un dictamen per avaluar l'adequació del conjunt de l'articulat del text normatiu a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

Concretament, es demanava dictamen sobre cinc aspectes. Primer, sobre si la naturalesa jurídica de l'Autoritat Catalana de la Competència, organisme autònom de caràcter administratiu, deixava prou garantit el caràcter d'òrgan independent que ha de tenir aquesta institució. Segon, sobre els criteris de nomenament dels alts càrrecs i l'absència de compareixença prèvia a aquest

nomenament, també per garantir la seva independència. Tercer, sobre si el règim de no-dedicació exclusiva dels membres vocals del Tribunal Català de la Defensa de la Competència i el seu règim d'incompatibilitats eren suficients garanties. Quart, sobre si l'estructura orgànica escollida –president, director i tribunal– respectava l'Estatut. I finalment, sobre si la distribució interna de funcions entre els òrgans de l'Autoritat Catalana de la Competència era la correcta respecte també a la nostra llei orgànica.

Un mes després que el Consell Consultiu es declarés competent per emetre dictamen, va lliurar el seu treball en seu parlamentària. Examinats els seus fonaments i conclusions, i existint una opinió unànime sobre el projecte –no va haver-hi cap vot particular–, se'n derivava l'alt nivell d'adequació que té aquest vers el nostre Estatut d'autonomia, ja que, de 27 articles, 5 disposicions addicionals, 1 de transitòria, 1 de derogatòria i 3 de finals, l'òrgan consultiu conclou a manifestar la contrarietat a la nostra norma mare només pel que fa referència al contingut de la lletra j de l'apartat primer de l'article sisè, l'últim incís de l'apartat segon del mateix article i l'expressió verbal emprada a l'article 12. Per dir-ho de manera més pedagògica, el Consell Consultiu fa una observació tècnica i dues observacions de més contingut que, tot i avalar el model orgànic, recomanen afegir més precisió i concreció en aspectes de la distribució interna de funcions entre òrgans que al text originari del projecte de llei no estaven atribuïts de forma prou clara i inequívoca.

Aquestes tres manifestacions que pronuncia el Consultiu en el seu dictamen han estat recollides i materialitzades en les esmenes subsegüents que els grups de l'Entesa, de Convergència i Unió i del Partit Popular han presentat i que avui també sotmetrem a votació. En concret, s'han presentat 6 esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu per part dels grups de l'Entesa, 3 per part del Grup del Partit Popular i 7 per part del Grup de Convergència i Unió.

Vaig acabant. No crec que m'equivoqui si manifesto en nom de tots els ponents, ja que no és el primer cop que coincidim exactament els mateixos ponents en la ponència d'una llei –ho vàrem ser també de l'Agència Tributària de Catalunya–, l'orgull col·lectiu per la diligència en el tràmit parlamentari: un mes i tres setmanes en el cas de l'agència, dos mesos i dos dies en el cas de l'autoritat; un diàleg fluid i constant, i dues reunions de ponència en ambdós casos; una actitud que entén que, respectant el Reglament, com no podria ser d'una altra manera, i amb el rigor necessari, l'eficàcia també és una part important del servei que aquesta cambra ha de fer en nom del poble que representa.

Acabo ja aquesta intervenció com a relatora, agraint la seva feina als serveis de la cambra; al nostre lletrat, el senyor Pere Sol; al gerent de la comissió, i als membres de la Mesa d'aquesta. I vull fer una menció especial de la meua companya, la diputada Montserrat Capdevila, per la seva generositat i solidaritat per substituir-me en l'inici de la tramitació d'aquesta llei, quan jo estava exclusivament dedicada a atendre els primers moments de vida del meu segon fill.

No vull acabar tampoc sense agrair, a tots els membres de la conselleria que hi han tingut a veure, en particular al senyor Salazar i molt especialment al senyor Arseni Gibert, la seva actitud, la seva eficiència i, per què no dir-ho, la seva paciència.

És gràcies al treball col·lectiu de tots, com gairebé sempre, que aquesta llei avui pot veure la llum.

Moltes gràcies, senyores diputades i senyors diputats, senyor president.

El president

Passem al debat, amb la defensa de les esmenes reservades. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Pilar Pifarré.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, evidentment, jo no sóc la ponent d'aquesta llei; com tots saben, és el senyor Fernández Teixidó, que avui no ha pogut estar amb nosaltres per una qüestió de salut, però esperem que es reincorpori amb caràcter immediat.

Bé, en tot cas, respecte del projecte de llei, faré unes breus referències, atès el breu temps de què disposem. En primer lloc, tractaré el tràmit del projecte de llei després del dictamen del Consell Consultiu. En segon lloc, tractaré la vigència del discurs de Convergència i Unió en el seu debat a la totalitat. També la ratificació del model de Convergència i Unió per part del Consell Consultiu. La possibilitat de millorar l'autoritat en el tràmit de la comissió. I, finalment, tractaré del nostre posicionament final.

(Pausa.)

Bé, no volem deixar, doncs, de fer referència al tràmit del projecte de llei després del seu pas pel Consell Consultiu. La nostra raó de portar el projecte de llei al Consell Consultiu era el convenciment que el projecte de llei no s'adequava totalment a l'Estatut en tres aspectes: en la competència exclusiva del Tribunal Català de la Competència; en la laminació de les funcions decisòries d'aquest tribunal de promoció i foment de la competència; en la no-garantia d'independència necessària ni dels vocals del tribunal ni de la resta d'òrgans competents.

En segon lloc, les diferents interpretacions del dictamen del Consell Consultiu. El Govern considera que el dictamen avala la totalitat del seu projecte de llei excepte en dos articles als quals no dóna importància. Per Convergència i Unió, en canvi, és substantiu i rellevant el dictamen del Consell Consultiu, ja que ratifica la nostra posició que s'hauria pogut crear un organisme de defensa de la competència molt més independent i rigorós.

S'ha evitat el tràmit en comissió. El Govern, per tal d'evidenciar que el dictamen del Consell Consultiu no és substantiu, evita de nou tramitar-lo en la comissió i envia el debat de les esmenes subsegüents al dictamen al Ple. Si les esmenes subsegüents al dictamen del Con-

sultiu s'haguessin tornat a la comissió, de ben segur hauríem pogut arribar a posicions més unitàries.

El discurs de Convergència i Unió en el debat a la totalitat considerem que encara és vigent. Les raons per presentar l'esmena a la totalitat varen ser i són la interpretació restringida de l'Estatut. Avala aquest argument el dictamen del Consell Consultiu, en dos articles, que considera que no s'adeqüen a l'Estatut d'autonomia, i les raons explicitades en el fonament quart, que demostren que les coses s'haurien pogut fer millor.

Convergència i Unió ha recollit exactament les conclusions dictaminades pel Consell Consultiu en les seves esmenes vives 39 i 44. Les esmenes que queden vives, en aquest sentit, serien també l'1 i la 20.

Les raons no estatutàries. Convergència i Unió va presentar esmenes per tal de millorar l'estructuració dels nous organismes competents en matèria de defensa de la competència. La majoria d'aquestes esmenes segueixen vives, ja que no ha estat possible arribar a acords.

La manca de promoció de la competència. Al projecte de llei del Govern no es reflecteix una aposta clara per la promoció de la competència. Totes les esmenes de Convergència i Unió venien a reforçar aquest concepte. Hem arribat a acords, sí, però al nostre entendre encara queden molts aspectes a millorar, com, per exemple, el que proposa l'esmena número 100, que encara és viva.

El limitat pes del Tribunal de Defensa de la Competència; el model d'òrgan unipersonal del Govern en lloc del model que proposa, d'òrgan col·legiat, Convergència i Unió. Resten, doncs, encara vives les esmenes 37, 38, 41, 50, 54, 55, 68, 84, 98, 109 i 111.

La no del tot garantida independència dels organismes que formen l'autoritat; la dedicació exclusiva, els nomenaments i cessaments, les incompatibilitats, etcètera. Mantenim vives les esmenes 4, 8, 36, 48 i 112.

El poc pes del Parlament de Catalunya; el famós *hearing*, que no considera prioritària la valoració prèvia dels candidats per part del Parlament, i el paper poc destacat del Parlament en tot el procés. Per això mantenim vives les esmenes 23, 77 i 117.

La ratificació del model de Convergència i Unió per part del Consell Consultiu. El fonament quart avala el model de Convergència i Unió; del fonament quart el dictamen se'n desprèn no només l'aval al model d'organisme competent en matèria de competència presentat per Convergència i Unió, sinó que, si s'hagués optat per aquest model, Catalunya hauria tingut un organisme més independent, més rigorós i més eficient.

El caràcter d'ens regulador. Segons el Consell Consultiu, la manera en què el Govern ha configurat l'autoritat és legítima, certament. Però, malgrat aquesta legitimitat, el Consell Consultiu afirma textualment que certament es tracta d'una autoritat administrativa independent entesa com a ens de caràcter regulador, dotat formalment de potestat reglamentària adreçada a un sector determinat de l'ordenament jurídic; una opció que, d'acord amb l'Estatut d'autonomia, també hauria estat possible.

El caràcter col·legiat de l'ens. El Consell Consultiu reitera constantment les garanties, els avantatges i el valor afegit que comporta el fet de comptar amb un ens col·legiat com a organisme encarregat de la competència.

La independència dels organismes. Segons el Consell Consultiu, les tècniques que utilitza el projecte de llei per a privar o limitar el poder del Govern a l'hora de nomenar i cessar els membres del tribunal ja asseguruen el principi d'independència. Però també textualment afirma que «no significa que siguin les úniques possibles ni que d'altres, eventualment més rigoroses, no fossin també aplicables, a fi de definir i de limitar la independència de l'organisme.» A tots aquests raonaments responen les esmenes subsegüents: 3, 7, 8, 10, 11 més la 16, relativa als recursos econòmics de l'autoritat.

La participació del Tribunal Català de Defensa de la Competència amb funcions de la promoció de la competència. El Consell Consultiu va declarar contrari a l'Estatut l'article 12 del projecte de llei presentat pel Govern. «La promoció» –cita textualment–, «de la competència en els mercats és un àmbit competencial de la Generalitat, les funcions sobre el qual corresponen, segons l'Estatut, al Tribunal Català de Defensa de la Competència.» Amb aquesta afirmació del Consell Consultiu basem l'esmena següent a l'article 12, que és l'esmena que proposem com a número 14 i que citem textualment: «El Tribunal Català de Defensa de la Competència..., compost pel president i tots els seus vocals han de participar en les tasques relacionades amb les funcions a què fa referència l'article 8.1.b i c en la seva fase resolutòria.»

Els grups de Govern ara presenten una esmena a l'article 12 que no recull, al nostre entendre, l'esperit del dictamen de Consell Consultiu. Condicionar la participació dels vocals en les tasques relacionades amb les funcions de la promoció de la competència al que disposi el seu reglament intern de funcionament és relegar aquesta funció essencial a l'àmbit reglamentari. Un reglament..., que no se'n diu res, i que no sabem..., no en sabem res ni quan es regularà. I ho vam intentar fins al darrer moment amb el tema del *hearing* i el control parlamentari, malgrat que amb això el Govern era molt reticent a donar un major paper a aquesta cambra, al Parlament de Catalunya.

Finalment, la posició de Convergència i Unió de voler uns organismes de la competència que aprofitessin tot el potencial estatutari i, en conseqüència, sol·licitar el dictamen corresponent al Consell Consultiu van coartar qualsevol acord en aquests aspectes. L'actitud de Convergència en la comissió –l'actitud i la voluntat de Convergència i Unió en aquesta comissió– ha estat oberta. Les esmenes dels partits que donen suport al Govern han estat 6 a favor, 6 transaccions i 10 en contra. Les esmenes proposades pel PP, 17 a favor, 4 transaccions i 11 en contra. Les esmenes del Grup Mixt: 7 a favor, 5 transaccions i 10 en contra. I els hem de dir que hem millorat el text, sí, però que considerem que no l'hem millorat suficientment.

En aquest sentit, i per acabar, hem de dir que la votació contrària, des del nostre punt de vista, al projecte de llei és, per tots aquest motius fins ara exposats, ens porten,

doncs, al fet de no poder donar suport a un projecte de llei que, al nostre entendre, no permet que Catalunya es doti d'un organisme eficient i independent amb tota l'autoritat que li atorga l'Estatut d'autonomia de Catalunya i que actuï fermament en la promoció, la defensa i el control de la competència.

Per tot això, no només anunciem que hi votarem en contra, sinó que, en cas que Convergència i Unió en properes eleccions obtingui al majoria parlamentària per governar, aquesta llei serà objecte de modificació.

Per acabar, volem agrair al personal tècnic de la cambra, als lletrats, el seu suport i ajut tècnic, als diferents ponents del grup parlamentari inclosa la relatora, evidentment, i al personal de suport –el nostre suport– del grup parlamentari, molt especialment a la senyora Clara Tarrida.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, per posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, nuestro grupo parlamentario ha tratado de corregir el proyecto de ley, ha presentado bastantes enmiendas –veintidós enmiendas en su totalidad–, y ha obtenido un magro éxito: una enmienda de esas veintidós ha sido aceptada en el curso de los trabajos de la ponencia en la comisión.

En el momento de admisión –del debate sobre admisión– del proyecto de ley, nuestro grupo presentó enmienda a la totalidad a este proyecto de ley, y lo fundamentamos, fundamentalmente, en dos aspectos. Uno, que entendíamos que el órgano no estaba suficientemente declarado como independiente, no se acreditaba la independencia e igualmente lo consideramos poco operativo para las trascendentes funciones que tiene. Lamentablemente creemos que en el curso de los debates de..., los trabajos en comisión y ponencia no se ha mejorado ninguno de estos aspectos, ni se ha mejorado ni se ha fomentado la independencia del órgano y asimismo tampoco se acredita su operatividad.

Decía, en aquella intervención primera del debate de totalidad, que la competencia no se defiende sola sino que requiere de una intervención pública, y para ello..., y en estos momentos necesitamos un órgano creíble y que sea claramente independiente. De ahí que nosotros entenderíamos que la vinculación entre el Gobierno y la Autoridad Catalana de la Independencia debía quedar devaluada, disminuida, atemperada, y por ello proponíamos que fuera el Parlamento el garante de esa independencia, de manera que fuera un órgano adscrito al Parlamento, al igual que, por ejemplo, lo es la Oficina Antifraude de Cataluña.

De ahí que todas las enmiendas que se hayan presentado por nuestro grupo parlamentario han ido en esa dirección: adscripción al Parlamento, nombramiento

por parte del presidente del Parlamento, duración del mandato que garantiza su independencia nueve años, al igual que la Oficina Antifraude y otros órganos que precisamente garantizan la independencia en función de la experiencia en el mandato y la no existencia de renovación. Y al mismo tiempo la comparecencia ante la Comisión de Economía y Finanzas del Parlamento al objeto de ser escuchados los candidatos, los que fueran propuestos para hacer el famoso *hearing*.

Estas alegaciones, realizadas por nuestro grupo parlamentario, encontraron buena acogida en los comparecientes, en los expertos que prestaron su discurso ante la comisión. En concreto, el ex presidente del Tribunal de Defensa de la Competencia, el señor Amadeo Petitbó, señaló en lo que hacía referencia al tema de la duración, *el tema dels nomenaments*: «Dic el que dic moltes vegades hem passat de sis a cinc, a cinc més zero, i jo sí que he pensat que un període de nou anys té avantatges, no vulnera cap qüestió que tingui a veure amb la independència i és un termini que permet treballar sobretot sobre la base de l'experiència. I l'experiència i el coneixement de casos i el coneixement de situacions en aquest tipus de feines són importants. A mi em sembla poc temps sis anys.» Lamentablemente son seis años los que se han mantenido como eje de la duración del mandato.

Pero decimos que no queda acreditada la independencia puesto que el propio cuerpo de la ley, tal como será aprobada probablemente hoy, lo hace imposible. «Órgano independiente» se dice con especial pompa en el artículo 1 del proyecto de ley. Pero, ¿es un órgano independiente que tiene una relación directa con el departamento responsable de la promoción y defensa de la competencia? ¿Es un órgano independiente aquél que exige la aprobación del programa por el Gobierno? ¿Es un órgano independiente aquél que nombra el Gobierno y al que puede cesar el Gobierno? ¿Es un órgano independiente el que le adscribe todo el personal el Gobierno? Evidentemente entendemos que no. Se ha perdido una gran oportunidad de vincular al Parlamento la Autoridad Catalana de la Independencia y realmente plasmar esa independencia que motivó en su momento nuestro voto..., nuestra presentación de enmienda a la totalidad.

Un segundo apartado que justificaba nuestra enmienda a la totalidad era el de la operatividad. Entendíamos que el Tribunal de la Defensa de la Competencia con únicamente dos vocales, un secretario y un presidente, era claramente insuficiente para realizar la ingente y excelente labor que tendrá que desempeñar en la medida de la complejidad y dificultad de los dictámenes y resoluciones que tiene que adoptar. Igualmente nos parecía especialmente preocupante que el régimen fuera exclusivamente de dedicación parcial y no fuera un régimen de dedicación exclusiva, integral al servicio.

En este sentido hemos presentado también algunas enmiendas en el curso del debate parlamentario al objeto de garantizar una mayor profesionalidad de los vocales de forma que tuvieran dedicación exclusiva, de manera que no tuvieran una dedicación a tiempo parcial en la medida que realmente, insisto, algunos de los dictáme-

nes que tienen que elaborar son de una alta complejidad. Y también, al igual que otros grupos parlamentarios, defendimos que fueran cuatro los vocales y no dos los integrantes del Tribunal de Defensa de la Competencia. No tuvimos éxito y ninguna de estas enmiendas ha sido aceptada. En este apartado no ha sido modificado el proyecto de ley prácticamente en casi nada.

Por ello nos vemos obligados a manifestar hoy aquí nuestro voto negativo al dictamen en la medida en que la filosofía que se sustrae en el mismo es completamente contraria a la que hemos defendido tanto en el debate de totalidad como en el curso de las actividades parlamentarias.

Una única enmienda ha sido aceptada, transaccionada parcialmente con el Gobierno y hace referencia a ella puesto que muchas veces se ha acusado a este partido, a nuestro grupo parlamentario, de tener poco celo en la defensa del catalán. Pues en este caso la única enmienda que ha sido aceptada por el grupo parlamentario se la leeré para que vean que nosotros nos preocupamos cuando debemos preocuparnos. *Disposició addicional cinquena* en los términos del debate a propuesta de nuestro grupo: «Convenis amb altres organismes. L'Autoritat Catalana de la Competència pot establir convenis amb altres organismes per a elaborar les versions en llengua catalana de les decisions de la Comissió Europea en matèria de competència i de les resolucions de l'extint Tribunal de Defensa de la Competència i del Consell de la Comissió Nacional de la Competència, i també per a la traducció al català d'informes i estudis sobre competència.» Es un aspecto que nos parecía relevante puesto que no estaba prevista la posibilidad de que se previera la redacción en lengua catalana de otros organismos que vinculan, y la vinculan de manera directa, a la actividad de la Autoridad Catalana de la Competencia. Queda, por lo tanto, despachada cualquier género de duda sobre la implicación de nuestro grupo en la defensa del catalán cuando toca —*quan toca*.

En otro aspecto sí que ya manifestamos nuestro voto favorable a algunas enmiendas del Partido Popular en lo que hace referencia a aquellos aspectos, y lamentamos que no se hayan recogido, relacionados con la colaboración con otros organismos en lo que hace referencia a la defensa de una materia única, una unidad de doctrina de una importante tarea como es la promoción y defensa de la competencia.

Por todo ello, lamentando que no se haya recogido el espíritu de nuestra propuesta, que sin duda habría hecho que hoy tuviéramos un mejor órgano, un órgano más independiente, operativo y eficaz, nos vemos obligados a no poder votar favorablemente al dictamen presentado.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Maria Àngeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, el Grup Popular, davant la tramitació d'aquest projecte de llei, va presentar diferents esmenes, part de les quals, doncs, estan incorporades en el dictamen i d'altres arriben vives al debat d'avui. Nosaltres volem incidir en el que esperem i desitgem d'aquest projecte de llei i el que ens mou a donar el vot favorable respecte a aquest projecte. Amb una prèvia: que naturalment, si el Partit Popular tingués la responsabilitat de govern a Catalunya, també és ben cert que seria un altre, el perfil del projecte que tindríem en aquests moments. Malgrat tot, serem constructius també, atès el moment econòmic que està passant Catalunya, i anirem al que és el fi, l'objecte, la fita que ens posem i que esperem que es derivi de l'actuació d'aquest projecte.

Considerem que aquesta és una llei molt important, és una llei que..., nosaltres, des del Grup Popular, volem fer un esment del fet que la competència no és res més que el reflex del bé comú, i, per tant, qualsevol restricció que hi pugui haver al mercat va en contra del bé comú. I, per tant, aquesta és la fita, aquest és l'objecte, aquest és el que el Grup Popular vol defensar. I naturalment, en aquesta defensa del bé comú, l'Administració hi té molt a dir i molt a fer, perquè una de les qüestions que són millorables i que serà objecte de seguiment pel Grup Popular és que les pràctiques de l'Administració pública són millorables, i això també és el bé comú i això és el que esperem que es reculli i que pengi d'aquesta llei. Perquè les incongruències de l'Administració també han de ser objecte d'aquest tipus de plantejament, i, per tant, nosaltres demanarem que les bones pràctiques siguin el fi i l'eix d'aquest tipus de plantejament.

És més, nosaltres considerem i sempre fem bandera de l'economia de mercat. I el mercat és molt important i només pot viure en un estat de dret. Per tant, aquesta ha de ser la línia, aquest ha de ser l'objecte que pretén el projecte de llei i que el Grup Popular espera. Ja ens ho va dir un dels ponents en la seva compareixença parlamentària; ens van dir: «Una empresa eficient sense ajudes pot ser expulsada del mercat, però una empresa ineficient amb ajudes abaixa els preus i continua al mercat.» Aquest és un bon parany, un bon exemple a mirar i a recollir, i, per tant, nosaltres considerem i reiterem la importància del projecte.

Les polítiques intervencionistes, denunciades pel Grup Popular, únicament el que fan és limitar i ofegar els mercats, i moltes vegades permeten activitats que són clarament incompetents. Per tant, esperem molt d'aquest projecte i esperem també –i està recollit a les nostres esmenes– que amb el temps es millorin alguns subjectes que són a les esmenes del nostre grup que encara queden vives i a què breument farà referència.

Però, seguint amb el que el Grup Popular espera, vull destacar especialment algunes de les qüestions que hi ha en el mateix projecte de llei, en l'exposició de motius s'expressen, i que fan referència al que s'espera d'aquest projecte. M'estic referint a la incorporació i a l'impuls de les polítiques proactives, a la promoció de la competència que requereixen aquestes estructures flexibles i amb gran capacitat d'adaptació als can-

vis normatius. Aquesta és la clau. I per què? Ho diu el mateix projecte de llei. Esperem operativitat i eficàcia, i destaquem que la importància de les polítiques de la competència..., tenen un subjecte passiu, un subjecte que és a l'eix d'aquestes polítiques, que són les persones, els consumidors i usuaris, que seran els primers beneficiaris que s'apliqui correctament aquest projecte. D'altres qüestions, com el reforçament de les metodologies de treball en aquests tipus d'òrgans o la descentralització i el funcionament en xarxa, per nosaltres també són importants, però queden en un segon nivell. El fonamental és que aquesta llei sigui una llei que lluiti per incidir directament en la competitivitat i, sobretot, en qüestions tan importants com la promoció i la competència de caràcter proactiu. La resta, si són competències exclusives, si són competències executives, ve determinat per d'altres lleis, que, per una altra part, jo vull fer esment que deriven de la mateixa sentència del Tribunal Constitucional de l'any 99 –ho dic perquè algun grup qüestionava el recolzament del nostre grup o no. Les competències que estan clarament reconegudes pel Tribunal Constitucional no són objecte de qüestionament per aquest grup parlamentari i, per tant, és un dels aspectes de què naturalment, com no està contemplat, nosaltres no fem esment.

I, en aquest sentit, considerem que tenim una gran tasca a fer a Catalunya, malgrat que algunes de les qüestions, com és la coordinació amb els òrgans estatals, no estan observades i que ara plantejaré i que esperem que, malgrat que no ha prosperat en el tràmit de comissió i no estan incorporades com a recomanades per la ponència, en tot cas sí que quedaran en el diari de sessions, i que, més que una part de la llei, esperem que sigui una bona pràctica de l'Autoritat de la Competència.

Com els deia, el Grup Popular ve avui amb un conjunt d'esmenes que encara estan vives. El que els deia de la col·laboració entre els òrgans estatals ve recollit en l'esmena 71, del Grup Popular, que fa referència a les relacions amb els organismes de l'Estat, perquè nosaltres considerem que no podem tenir una vista petita, hem de tenir una vista gran, perquè les economies són mundials, i, per tant, exclusivament intentar controlar la competència dintre del nostre territori, doncs, serà una fita petita. Esperem que l'economia catalana tingui boca gran, tingui amplituds grans, i, per tant, la coordinació estricta, que era el que nosaltres proposàvem, amb el Tribunal de Defensa de la Competència de l'Estat i, per tant, que hi hagi una doctrina coherent, unívoca, d'aquesta legislació ha de ser un fil que redundi tant de Catalunya cap a l'Estat com de l'Estat respecte al que es pugui fer a Catalunya.

Nosaltres, de les esmenes que tenim vives, una era aquesta, la 71, que feia referència a la coordinació amb els organismes estatals; d'altres, com els deia, feien referència a qüestions que nosaltres consideràvem que contribuïen a, també, poder millorar en el que és l'estructura que es deriva de la mateixa autoritat.

I, per exemple, amb l'esmena 76, que feia referència que els càrrecs es poguessin exercir amb dedicació exclusiva i a percebre retribucions fixades, el que pretenia el Grup Popular era precisament donar reforçament, do-

nar importància i, sobretot, donar mitjans i reconeixement a les persones que fessin aquestes tasques dintre del tribunal.

També la 83, que anava en el mateix sentit, que feia referència als candidats a ocupar les vocalies del tribunal. El Grup Popular proposava que prèviament al procediment es pogués valorar la idoneïtat davant de la comissió corresponent del Parlament de Catalunya, en els termes establerts en la legislació vigent. És una qüestió important. Nosaltres ho mantenim, però no farem qüestió exclusivament d'aquest tipus de plantejament, per no posar en escena una llei que pot anar cap a la defensa dels consumidors i que pot contribuir en el marc de competència a Catalunya.

Després, mantenim altres esmenes, que també són de millora però tampoc són nuclears, que són aquelles que fan referència a la transparència i a la publicitat de la tasca portada a terme per l'autoritat. Estic parlant de l'esmena 99, que feia referència que la informació, doncs, de l'Autoritat Catalana de la Competència es fes pública en un termini d'un mes; que també s'utilitzessin els mitjans telemàtics, com pot ser la web de l'Autoritat Catalana de la Competència, per fer ressò i difusió de tota la publicitat, i que pogués arribar la seva tasca a d'altres mitjans, en la mateixa línia que es fa a través de la publicació del *Diari Oficial de la Generalitat*.

També l'esmena 102, que feia referència a una proposta que ha quedat a sobre de la taula, que és una memòria anual que reflectís el conjunt de treballs, activitats i informes i els dictàmens emesos, donant-hi la màxima publicitat. Per què? Perquè no són tan importants els dictàmens, sinó també les deliberacions i els possibles punts de trobada en el tema de la competència, que potser no són objecte d'un dictamen en concret però que tenen molt a aportar respecte al tema de la competència a Catalunya.

També..., bé, l'esmena 105, que va ser considerada. I després passaríem a l'esmena 113, que fa referència al règim de control i de fiscalitat, que nosaltres dèiem que fos en règim d'auditoria de comptes. Com els he dit abans, pel Grup Popular el tema d'incorporar les bones pràctiques en la gestió i que siguem capaços de posar-ho en primera persona, és a dir, com a exemple de com s'ha d'actuar des d'un punt de vista competencial cap a la resta de les empreses, era una qüestió important.

Respecte als nomenaments dels càrrecs, el Grup Popular considerava que..., un afegitó, una proposta respecte a la disposició transitòria, que el que pretenia, el que pretén és que s'ha de nomenar el president o presidenta que integra el tribunal, i que el Grup Popular proposava que el termini màxim per poder fer-ho fos el termini d'un any.

I, després, dues esmenes que van referides a l'exposició de motius, que el que pretenien era acotar l'àmbit al qual, des d'un punt de vista jurídic, anava referida la llei, en l'àmbit del territori de Catalunya, precisament per donar rellevància al que hem dit abans, la necessària coordinació entre el que és l'Autoritat Catalana –de Catalunya– de la Competència i l'estatal. I, després, la 125, que feia referència, doncs, als quatre vocals, que

també estaven previstos en el paràgraf catorzè de l'exposició de motius.

Respecte al dictamen del Consell Consultiu, el Grup Popular ha incorporat diverses esmenes, algunes de les quals hem tingut l'oportunitat de consensuar amb d'altres grups i que seran recollides, i una altra que, malgrat que no és recollida, doncs, contempla –no amb les mateixes paraules, però sí amb l'esperit– la mateixa proposta que feia el Grup Popular.

Naturalment, com els he dit abans, si el Partit Popular governés, d'altres qüestions, algunes de les quals hem comentat, haurien estat incorporades, però tornem a manifestar la importància que té per nosaltres el fil conductor, l'objecte i el que esperem. En tot cas, després, amb l'execució o la posada en marxa d'aquesta llei podem estar d'acord o no i, en tot cas, avaluarem la gestió que se'n fa. Però, en tot cas, considerem que l'objectiu, el que es pretén, és un bé comú superior, i no tant el literal de la mateixa llei.

En concret, el Grup Popular vol destacar especialment que, com ja diu la mateixa llei en l'exposició de motius, són moltes les maneres amb les quals es pot arbitrar i els mecanismes que es poden impulsar per destacar la independència, per destacar la professionalitat, són diversos; però, si la fórmula que es proposa dintre de la llei és legal –ho ha reconegut el mateix Consell Consultiu–, no serem nosaltres qui fem qüestió de la preferència respecte a una norma o no. Per tant, donem un vot de confiança a la fórmula presa i, en tot cas, esperem que aquests mecanismes que avui no són recollits per la ponència però que em sembla que poden ser eines de treball cap a funcionaments interns, doncs, puguin ser presos dintre del funcionament habitual de l'autoritat i que, en tot cas, la informació que surti d'aquests informes, d'aquestes memòries i, sobretot, de l'actuació que es prengui respecte a les qüestions que es portin a deliberació per part del tribunal..., ens puguin donar una informació que ens ajudi a encaminar la situació econòmica de Catalunya no només ara, sinó també cap al futur.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula seguidament, per defensar les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i posicionar-se respecte al text del dictamen, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Conseller, senyores diputades, senyors diputats, em permetran que, sense intentar reproduir debats que ja hem tingut en aquesta cambra, faci, però, un breu resum dels objectius de la llei que avui ens ocupa, si més no per clarificar algunes de les confusions a les quals em sembla que donaven peu algunes de les paraules que els portaveus que m'han precedit en el torn de la paraula han posat en el debat.

El Projecte de llei de creació de l'Autoritat Catalana de la Competència que va entrar el Govern donava resposta a dues qüestions clau. La primera era respondre al nou marc competencial del qual ens dota el nostre Estatut, concretament l'article 154. La segona era respondre als nous objectius que té actualment la política de competència en el si dels països de la Unió Europea, uns nous objectius que incorporen una visió proactiva a la visió més tradicional de polítiques exclusivament enfocades a la instrucció i a la resolució d'expedients sancionadors. Era per aquesta funció més reactiva que estaven dotats els òrgans que hem tingut fins ara, òrgans que han fet una excel·lent feina, com tots sabem, i que nosaltres avui volem posar públicament de manifest un cop més. Però de la lògica es desprèn que la incorporació de noves funcions porta associada també una reestructuració del mateix organisme perquè s'adapti a aquests nous objectius.

I això, com s'havia de fer? Doncs, creant un nou organisme, que és l'Autoritat Catalana de la Competència, que pogués fer front al nou marc competencial amb la màxima ambició –com sempre fa aquest Govern, amb la màxima ambició–; que es basés en una concepció moderna i eficient, és a dir, que fos un òrgan operatiu i ben dimensionat, i que tingués tota la independència i transparència, que són peça clau en la política de competència. I és aquesta, senyores i senyors diputats, aquesta i no cap altra, la pretensió d'aquesta llei i, per tant, de la lletra concreta del seu articulat.

Nosaltres enteníem que aquests objectius tan clars, d'aprofundiment de l'autogovern, per una banda, i de modernització d'acord amb la jurisprudència europea, per l'altra, havien de ser compartits, si més no, per la majoria de grups d'aquesta cambra. I sota aquesta concepció vàrem encarar el seu tràmit parlamentari, oberts al debat per cercar el consens; un consens que, almenys per a aquesta diputada que els parla, és la via més ràpida –no l'única, però sí la més ràpida– per al progrés.

Vàrem incorporar en forma d'esmena la majoria dels suggeriments rebuts pels compareixents; concretament, totes les millores tècniques i, a més a més, dos canvis de contingut: es van ampliar les funcions del tribunal i es va reforçar substantivament el control parlamentari, introduint la compareixença obligatòria dels màxims responsables de l'autoritat al Parlament, immediatament després del seu nomenament, que és una de les modalitats del *hearing*. A més a més, es van admetre i transaccionar esmenes de tots els grups de l'oposició: dotze d'acceptades, dotze de transaccionades, i vàrem estar dialogant per poder-ne transaccionar fins a vint esmenes més.

Al final, però, l'acord general no ha estat possible, i la pregunta que es desprèn, la pregunta òbvia és: per què no? Avui hem sentit algunes interpretacions, que jo no comparteixo en absolut i que em veig obligada a matisar i, en algun cas, a rebatre.

Començo pel Grup Mixt, on l'acord, sincerament, es va veure difícil des d'un primer moment, perquè totes les seves esmenes es dedicaven a reconvertir l'Autoritat Catalana de la Competència en un òrgan parlamentari, que nosaltres no considerem pertinent. Per tant, hi havia

una diferència molt clara de models. Així que, en nom de la coherència, la seva i també la nostra, l'acord no ha estat possible, tot i que, com ha recordat el senyor Domingo, vàrem aprovar una esmena d'aquest tema tan important per a vostès i també per a nosaltres, que és la llengua.

El Partit Popular, tot i que..., i no per sospita meva, eh?, senyora Olano; simplement vostè va dir a la totalitat que hi havia un desacord major, si vol, que va més enllà d'aquesta llei, que era el recurs que el seu grup té interposat en el Tribunal Constitucional, òbviamment. Però, com sovint passa –també recorde quan vam estar debatent la Llei de l'Agència Tributària–, el desacord no és tal quan estem parlant en concret de l'articulat. Vostès avui han dit que aprovaran aquesta llei, nosaltres els ho agraïm, i, tot i que es reserven esmenes, òbviamment, però no consideren que siguin suficientment nuclears per no tirar endavant un projecte que, com vostè ha dit, és clau per a la transparència dels mercats i, per tant, per al benestar de tots els ciutadans, que són consumidors.

El misteri, doncs, senyores i senyors diputats, comença i acaba en Convergència i Unió. Jo, desgraciadament, no tinc temps d'anar, una per una, a les observacions que Convergència i Unió ha fet en aquest projecte de llei, amb unes esmenes que dibuixen..., no sempre de forma congruent, però que dibuixen una Autoritat Catalana de la Competència poc consistent –per posar-hi un adjectiu suau–, poc consistent amb aquests objectius d'autogovern i de modernització que vostès diuen compartir. Una llei que, a més, vostès varen elevar –legítimament, això que quedi clar, només faltaria– al Consell Consultiu, amb un raonament que uns varen justificar per política i que jo crec que, si de veritat és el cas, només respondria a l'accepció menys noble de la paraula, que és aquella que consisteix a fer una interpretació interessada dels usos parlamentaris.

Jo no tinc temps –ja ho he dit– d'anar pas per pas a totes les seves observacions, així que em detindré en el que crec que és més important; és el que jo anomeno «els tres grans entestaments de Convergència i Unió» en aquesta llei, dels quals avui la senyora Pifarré ens ha fet novament una mostra.

El primer, el primer gran entestament de Convergència i Unió, pel que fa al model. Jo crec que s'entesten que sigui tan, tan propi, que el volen fer una relíquia, una antigalla –si em permeten l'expressió. Perquè vostè creu que es pot respondre als reptes modernitzadors amb la simple incorporació de la instrucció de denúncies a un tribunal com l'existent? És obvi que no. I també, d'on ve aquesta sospita que els fa manifestar contraris a la vocació de crear, estabilitzar i consolidar un equip de tècnics –tècnics de l'Administració– altament especialitzat i que acumuli coneixement, com passa amb els gairebé dos-cents funcionaris de la Comissió Nacional de la Competència Estatal, que depenen directament del seu president, o com passa entre els cinc-cents i vuit-cents funcionaris dels òrgans estatals dels països europeus més potents? No parlem ja dels mil cinc-cents que té la Federal Trade Commission. I tots funcionant, com és lògic, amb estructures convencionalment jeràr-

quiques, ja que té tot el sentit que els òrgans col·legiats facin doctrina, és a dir, que dictin resolucions i que elevin recomanacions al Govern a partir dels treballs que preparen els tècnics, però no té sentit que aquest òrgan col·legiat es dediqui simplement a dirigir aquests tècnics, com sembla que exclusivament els preocupi a vostès.

Segon, segon gran entossudiment de Convergència i Unió: menysteniment del Parlament. S'ha de dir que és un tema recurrent en Convergència i Unió des que està a l'oposició. Jo ja he dit que es va reforçar, en el tràmit parlamentari, substantivament el control parlamentari, introduint la compareixença obligatòria al Parlament immediatament després del seu nomenament, fórmula també avalada pel Consell Consultiu en el seu dictamen. Un control addicional al ja previst pel projecte, que era la presentació anyal dels objectius per part del president, i la compareixença dels alts càrrecs a petició del Parlament. I, malgrat això, s'entesten, hi insisteixo, a contradir el Consell Consultiu proposant un règim de nomenament parlamentari per una majoria de dos terços del Parlament, que no té precedents en cap, cap ni una autoritat de la competència arreu del món. De fet, el Consell Consultiu en el seu dictamen, després d'analitzar diversos casos nacionals i internacionals, troba només un cas de *hearing* vinculant i, diguem-ne, en un organisme que es dedica a coses molt diferents de la competència, i, en canvi, la majoria dels organismes o bé no consideren cap participació parlamentària o tenen *hearings* no vinculants. És a dir, veu, sí, però..., o vot, sí, però no veto.

I el tercer entestament o falsa veritat és voler fer creure que el Consell Consultiu els havia donat la raó, perquè l'únic que ha quedat confirmat és que el projecte és plenament conforme a l'Estatut en tots aquells punts, un per un, que Convergència posava en qüestió; que la independència de l'Autoritat Catalana de la Competència i dels seus òrgans està correctament instrumentada; que l'estructura organitzativa no és contrària per res a l'Estatut, i que l'òrgan dissenyat pel projecte és un òrgan independent i que els seus òrgans interns són independents. Aquells dos aspectes, molt puntuals, que no afecten ni el model ni l'organització interna de l'autoritat i que el Consell Consultiu aconsella precisar i corregir, els hem corregit amb les darreres esmenes.

Malgrat aquesta evidència, vostès, hi insisteixo, continuen amb aquesta estranya teoria sobre la distribució de funcions entre òrgans. Jo crec que no és tan difícil d'entendre. El Consell Consultiu afirma que els vocals de l'òrgan de resolució no poden quedar al marge de les tasques de promoció; cert, però no determina en quines han de participar, ja que, com diu el dictamen, és molt difícil de determinar *a priori*. D'altra banda, també afirma que el projecte de llei ja la contemplava aquesta participació, però que era convenient donar-li un caràcter menys aleatori; la nostra esmena dóna a aquesta participació la màxima amplitud possible, dins dels límits possibles. I, finalment, confirma que no és del tot senzilla la determinació de quines són preliminars o preparatòries, les propostes que s'hauran d'eleva al tribunal.

I jo, senyores diputades i senyors diputats, considero que aquest entossudiment és tan gran, que fins i tot les seves esmenes subsegüents –que ja anuncio que no en votarem cap de les que han presentat– van en la línia de tornar a modificar el model existent i avalat pel Consell Consultiu, claríssimament, en el seu dictamen. Vostès, amb els seves esmenes subsegüents, volen tornar a modificar el model en aquesta línia, que és –ja els ho he dit– antiquada i, a més, molt poc operativa per als objectius fixats. L'entossudiment pot ser signe d'una convicció tan radical que no deixa lloc al debat constructiu, o pot ser signe d'una vocació merament entorpidora, on tampoc hi cap, lògicament, el pacte. I jo deia abans que el pacte, el consens és la via més ràpida per al progrés, però afortunadament no és l'única.

Des del meu grup volem posar de manifest la satisfacció de poder aprovar avui, els tres grups que donen suport al Govern i el Partit Popular, una llei que no tan sols s'adequa al nou Estatut, sinó que també s'adequa als nous temps i a les noves necessitats, en una política com la de la competència, que, com ens demostrava fa molts anys Pareto, és tan important per al benestar de tots i de cadascun dels ciutadans.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant d'una llei instrumental, una llei que afecta l'autoorganització dels òrgans de defensa de la competència. Ja en el debat de la totalitat fèiem esment de quins són els antecedents d'aquesta llei, per saber d'on venim i cap a on hem d'anar i cap a on planteja aquest projecte de llei que és el futur.

Efectivament, venim d'una Llei 1/2002, on s'atribuïa a la Generalitat de Catalunya certes competències exclusives en defensa de la competència. És a dir, a partir d'aquí es posava en marxa una estructura, bàsicament, amb una Direcció General de Defensa de la Competència i amb un Tribunal Català de Defensa de la Competència.

Ara bé, entenem que aquesta situació, que fins ara ha estat així, calia ser superada, modificant el sistema institucional català de defensa de la competència, tant per l'experiència acumulada des del 2002 com per la mateixa legislació comparada a nivell internacional, que ens posa exemples d'altres països que han reorganitzat tot aquest servei institucional, bàsicament amb una independència d'aquest òrgan i també a incorporar una funció d'instruir i resoldre i promocionar la competència, sobretot atribuint aquesta tercera funció de promoció de la competència; per tant, activant polítiques proactives de promoció. I no només per aquests dos motius, per l'experiència i per la legislació comparada de veure com altres països de la mateixa Unió Europea s'organitzen, sinó també pel mateix desenvolupament de l'Estatut de

l'any 2006, on es reconeix substantivament la competència en aquesta matèria.

I des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, tal com vam anunciar en el debat a la totalitat, i en aquell moment de les esmenes a la totalitat, tot el que sigui desenvolupar al cent per cent el que fixa l'Estatut, aquí hi trobaran el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Anar més enllà significa anar cap a un nou model que reculli tres principis, tres principis que entenem que el projecte de llei recull, ja els recollia quan es va fer el debat a la totalitat, però ara encara els recull amb més concreció, tres aspectes bàsics: la importància de les polítiques de la competència per a les persones consumidores i usuàries, el reforçament de l'enfocament econòmic en la metodologia de treball, i el foment de les polítiques de promoció de la competència, per tant, amb un caràcter proactiu, de la mateixa manera que ja a hores d'ara s'està fent en altres països de la Unió Europea.

La voluntat de consens i de tenir la porta oberta ha estat present absolutament en tota la tramitació d'aquest projecte de llei; més direm, ja en la fase d'avantprojecte de llei van ser incorporades bona part d'una sèrie d'observacions que venien pel mateix Tribunal Català de Defensa de la Competència, ja, quan aquest projecte de llei va entrar en aquest Parlament, ja s'havia fet un procés de consens.

I dèiem que no enteníem les esmenes a la totalitat d'aquell dia, el mes de juliol, que vam debatre en aquest mateix hemicicle; no entenem el posicionament bàsicament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió durant tota la tramitació parlamentària; no entenem per què es va haver de portar al Consell Consultiu. En definitiva, no entenem moltes coses. Deu ser que existeix algun tipus de raó oculta, que no es pot explicar, que justifiqui tot això, perquè els arguments que van donar en el debat a la totalitat i els arguments que avui s'han sentit en aquesta cambra no justifiquen cap d'aquests posicionaments.

Durant la tramitació en ponència, aquesta voluntat de consens, de porta oberta, també ha existit. I, de fet, el dictamen del mateix Consell Consultiu, un cop portat aquest projecte de llei al Consell Consultiu, que, ho repeteixo, no entenem per què això ho van haver de fer, no dóna la raó al Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquells punts que vostès diuen de discrepància.

Convergència i Unió deia, o diu, que la naturalesa jurídica de l'Autoritat Catalana de la Competència com a organisme autònom de caràcter administratiu no garanteix prou l'exigència de l'Estatut sobre la seva independència. En aquest raonament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió inclou implícitament el criteri que per respectar plenament l'Estatut caldria mantenir el nom de «tribunal». Doncs, bé, el Consell Consultiu avala el nom d'Autoritat Catalana de la Competència i la seva naturalesa jurídica la declara conforme a l'Estatut.

Convergència i Unió deia, i continua dient, que els criteris de nomenament d'alts càrrecs de l'Autoritat Catalana de la Competència i l'absència de compareixença parlamentària prèvia a aquest nomenament tampoc

garanteixen la independència. El Consell Consultiu no els dóna la raó; avala les prescripcions d'aquest projecte de llei que regula la forma de nomenament i la relació que estableix de l'òrgan amb el Parlament i les declara conformes a l'Estatut del 2006.

Podríem continuar, però realment cap –cap– dels motius que vostès van al·legar el dia del debat a la totalitat i que avui han tornat a posar sobre la taula no els avala ni el Consell Consultiu. I és aquí on no entenem ni l'esmena a la totalitat en el seu dia, ni l'actitud durant tota la tramitació parlamentària, ni per què van enviar aquest projecte de llei al Consell Consultiu. En canvi, el Consell Consultiu sí que dóna una sèrie de punts que realment han millorat. Per tant, el pas pel Consell Consultiu no ha anat malament. Ha millorat, ha millorat en uns aspectes tècnics que així ho recullen les esmenes subsegüents presentades pels tres grups parlamentaris que donem suport al Govern: quant a funcions de president, quant a les funcions de director o directora general i quant a les funcions del mateix Tribunal Català de Defensa de la Competència; funcions incorporades en aquest projecte i que realment milloren encara més –milloren encara més– aquest projecte de llei, però que en cap cas dóna la raó ni a un sol dels motius als quals vostès s'han aferrat d'una manera tossuda, inexplicable, amb alguna raó oculta, des del primer dia.

Des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana anunciem, com no podia ser d'altra manera, el nostre vot favorable al dictamen d'aquest projecte de llei. Volem agrair, per descomptat, la feina de tots els diputats i diputades, de l'Antoni Fernández Teixidó, de la Rocío Martínez, de la Maria Àngels Olano, de la Laia Ortiz, del José Domingo; evidentment dels serveis de la cambra, del lletrat Pere Sol, i també la paciència des del Departament d'Economia i Finances, sobretot en la figura d'Arseni Gibert, que ha col·laborat..., com no podia ser d'altra manera.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, senyor president.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyors diputades, senyors diputats, abans de fer la intervenció, sí que volia també agrair la feina del lletrat Pere Sol, també dels serveis, del gestor, de tots els ponents, pels treballs fets, però sobretot també de la relatora, que crec que ha fet una gran aportació també per augmentar l'eficàcia en les reunions de la ponència, i també la col·laboració i la plena disposició del departament, i sobretot de la figura de l'Arseni Gibert, doncs, per fer-nos totes les explicacions pertinents. Quedi dit i fet aquest agraiement.

Bé, avui arribem al final d'aquest llarg debat sobre aquesta llei, de l'Autoritat Catalana de la Competència. Ja ho vaig dir en el debat a la totalitat i continuo reafirmit-me en el que deia llavors: no comprenc encara

les raons dels grups de l'oposició, sobretot de Convergència i Unió, d'aquesta oposició frontal al projecte, ni amb les esmenes a la totalitat, ni amb els discursos tremendistes que hem sentit i que avui s'han repetit; tot per arribar fins aquí amb l'aval del Consell Consultiu i una llei que al cap i a la fi el que fa és complir amb l'Estatut d'autonomia.

En aquest projecte trobem també una aposta per adoptar un nou model de gestió de les polítiques de defensa de la competència, per aprofundir, per ser més eficaç en la defensa de l'interès públic i dels consumidors.

I abans d'entrar en el contingut concret, perquè ja s'han fet moltes intervencions en aquest sentit, sí que vull situar, perquè crec que és oportú, emmarcar aquesta llei en el context que ens trobem, en el context també internacional; com deia la senyora Olano, és necessari mirar més enllà.

El Grup de Convergència i Unió posava l'èmfasi en la defensa de la competència per protegir-nos de l'Administració, del intervencionisme públic. Aquesta és la dèria, que també la tenia el Grup del Partit Popular, comprensible, de la dreta; és el seu discurs. I aquesta por a l'intervencionisme ha motivat també gran part de les seves esmenes. Però des del nostre grup, des d'Iniciativa - Esquerra Unida, també defensem la importància de les polítiques de competència, i crec que aquestes també s'han d'adaptar d'acord amb les lliçons que estem rebent de l'actual situació de crisi econòmica i dels seus orígens.

Precisament estem davant d'una crisi global, que forma part també d'un col·lapse d'un sistema sense regles de joc; estem patint ara els excessos de les grans corporacions empresarials i financeres, i de l'aposta per un lliure mercat sense condicions, sense ètica i sense normes. Hem sentit durant vint anys una aposta, des dels neoconservadors fins a alguns sectors de la socialdemocràcia –i Davos n'és la fotografia més clara–, l'aposta per la no-intervenció, la desregulació de l'economia a nivell internacional, europeu i estatal.

I és en aquest context que hem d'apostar per una política contra els abusos. El que encara és més perjudicial per a la ciutadania dins d'un sistema de mercat lliure són els abusos de poder. Per això és fonamental la lluita contra monopolis i comportaments abusius o domini. L'últim exemple l'hem trobat en l'última facturació, per exemple, d'electricitat, on moltes famílies estan vivint aquest abús de poder. És a dir, es canvia el sistema de facturació i les empreses que estan en una situació de domini per la manca de competència ho aprofiten per posar tarifes aquest mes que han estat astronòmiques per a moltes famílies. Crec que aquest és un bon exemple de per què cal promoure també la competència i, per tant, la capacitat de decidir.

La regulació per a un funcionament eficient del mercat, en aquest sentit, és el que millora la qualitat de vida de la ciutadania; no precisament deixar fer sinó la intervenció i la regulació. Una política de defensa de la competència forta contra els comportaments corporativistes és la clau per obligar les empreses a fer un esforç continu de millora, afavorint la innovació, la qualitat de serveis i

productes, el manteniment de preus baixos i no abusius. I per fer-ho –hi estem d'acord– no podem mirar sols el que fem a Catalunya sinó que també hem de mirar cap a Europa. Però també és important reforçar la política de defensa de la competència a Catalunya; és important perquè les empreses catalanes estiguin a l'alçada i siguin competitives en un mercat global.

Per tant, estem en una època d'incerteses i de manca de referents, i la política de competència, coordinada amb el Govern, perquè forma part també de la política econòmica, també amb altres instruments com l'acord estratègic, ha de permetre respondre també a aquest context difícil i incert.

I per dur a terme aquesta política tenim aquest instrument, l'Autoritat Catalana de la Competència, una llei, que ho hem de dir també, és important perquè avança en l'autogovern de Catalunya i en el desplegament de l'Estatut. L'Estatut dona competències exclusives a la Generalitat en matèria de promoció i defensa de la competència, i aquest projecte aprofita al màxim i es ceneix al que diu l'Estatut.

Convergència i Unió ha dit des del principi que aquest no era el model que marcava l'Estatut, que, de fet, hi anava en contra. Aquesta és la tesi que vostès han defensat durant tot el procés per oposar-s'hi frontalment. Però el dictamen del Consell Consultiu rebutja aquesta tesi; no els ha donat la raó.

Li recordo que el Consell Consultiu avala tot el que qüestionaven: avala el nom de l'Autoritat Catalana de la Competència, i fins i tot arriba a dir que el nom de «tribunal» podria donar lloc a confusions; avala la independència, tal com està dissenyat i el sistema de rendiment de comptes; també avala el règim de dedicació parcial dels vocals i les regles d'incompatibilitat fixades; també avala l'estructura orgànica dissenyada pel projecte. Per tant, els seus arguments no eren, no són vàlids per refutar aquest projecte. Aquests eren alguns dels arguments que deien que anaven contra l'Estatut. Ho rebutja, el Consell Consultiu ho rebutja; ja no som els grups que donem suport al Govern, ho diu el Consultiu.

També ja s'ha explicat la qüestió de les observacions del Consell Consultiu que corresponen a l'atribució de funcions al si de l'autoritat. L'informe tampoc dona raó a Convergència sobre que aquest projecte hauria de canviar radicalment el model orgànic; simplement demana concretar i matisar. I això és el que s'ha fet amb les esmenes subsegüents. El consell demanava més especificació, doncs, així s'ha fet.

I la segona observació també demanava concreció sobre els criteris que marquen la participació o no dels vocals; no qüestionava el model sinó que demanava que es concretés en la llei. Això també ha estat resolt amb les esmenes subsegüents.

I més enllà d'aquest procés, després d'anar al Consultiu, crec sincerament que en el tràmit i en el procés parlamentari també s'ha millorat, amb la feina de tots els grups parlamentaris, s'ha millorat tècnicament. I també el model. Crec que hem especificat i concretat qüestions dels mecanismes de coordinació amb altres administracions, amb altres organismes, de comunicació, de

regulació del mandat, que crec que també s'han millorat; també les funcions de l'organisme i l'atribució de funcions internes; també s'ha millorat el funcionament de la presa de decisions dins del tribunal, i també el sistema de rendiment de comptes al Parlament.

Per tant, des del nostre grup defensem i compartim el resultat del dictamen i tenim el convenciment que aquesta llei respon als objectius d'ampliar les competències que ens dona l'Estatut, i també per reforçar les polítiques de competència com a instrument de política econòmica.

El model que tenim damunt la taula augmenta l'eficàcia, la transparència i la capacitat d'actuar proactivament i reactivament, tal com marca la Unió Europea. També estem segurs que aquest model estarà també a l'alçada del context de crisi i de les incerteses creixents en aquest món global.

Per tant, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida donarem suport al text del dictamen.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Gràcies. Doncs, si no hi ha cap més intervenció cridarem a la votació.

(Pausa llarga.)

Han estat demanades votacions separades per part dels grups parlamentaris, i passem, doncs, a la votació. *(Remor de veus.)* Demano als portaveus –sí, als portaveus– que parin la màxima atenció per poder fer les votacions de manera correcta.

En primer lloc, votarem l'esmena subsegüent al dictamen del Consell Consultiu número 1, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 133 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Votem l'esmena número 2, subsegüent al dictamen del Consell Consultiu, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 86 vots a favor i 47 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 3, també subsegüent al Consell Consultiu, en aquest cas presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 69 vots en contra i 17 abstencions.

Votem l'esmena número 4, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, també subsegüent al dictamen del Consell Consultiu.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 133 vots a favor.

Farem ara la votació de l'esmena subsegüent al dictamen del Consell Consultiu, número 5, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat aprovada per 86 vots a favor i 47 abstencions.

Votarem ara les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu números 7, 8, 10, 11, 14 i 16, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votarem ara les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió números 8, 23, 74, 81 i 117.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 en contra i 17 abstencions.

Votem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, que són: la 1, la 4, la 20, la 28, la 36, la 37, 38, 39, 41, 44, 46, 48, 50, 54, 55, 68, 77, 79, 84, 98, 100, 109, 111, 112 i 122.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 69 vots en contra i 17 abstencions.

Votarem seguidament esmenes del Grup Mixt, que són les esmenes números 2, 9, 14, 24, 25, 34, 47, 49, 75, 78 i 82.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 50 vots a favor, 69 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara, també del Grup Mixt, les esmenes números 5, 6, 21, 26, 29, 30, 32, 33, 80 i 92.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor, 115 vots en contra i 14 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya reservades, números 12, 71, 73, 76, 83, 89, 125, i la subsegüent al dictamen del Consell Consultiu, número 12.

Comença la votació.

Aturem la votació. *(Veus de fons.)* Perdó? *(Pausa.)* La número...?

(El president dona la paraula al Sr. Pujol i Ferrusola.)

El Sr. Pujol i Ferrusola

La número 12, que ha mencionat com a subsegüent al dictamen, no hauria d'anar en aquest paquet, si és possible.

El president

No? *(Pausa.)* A part, doncs.

Votem, per tant, la número 12 del dictamen del Consell Consultiu –la número 12 del dictamen del Consell Consultiu.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

I ara votem la resta d'esmenes que he esmentat abans, que són la 12, 71, 73, 76, 83, 89 i 125.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem seguidament la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, que són la 3, la 17, la 19, la 22, la 45, la 59, la 61, la 86, la 97, la 99, la 102, la 113, la 116 i la 121 i la 123.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor, 116 vots en contra i 3 abstencions.

Votem seguidament l'esmena dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa subsegüent al dictamen del Consell Consultiu, número 15.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor i 64 abstencions.

Votarem la resta d'esmenes d'aquests grups, subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, corresponents als números 6, 9 i 13.

Comença la votació.

(Veus de fons.) Aturem la votació.

(El president dona la paraula al Sr. Pujol i Ferrusola.)

El Sr. Pujol i Ferrusola

President, demanar-li votació separada de la 13, concretament...

El president

Molt bé.

El Sr. Pujol i Ferrusola

...respecte a la 6 i a la 9.

El president

Votem, en primer lloc, les números 6 i 9 –6 i 9.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 14 en contra i 50 abstencions.

Finalment, votarem la número 13.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 47 en contra i 17 abstencions.

Votem la resta del text del dictamen del Projecte de llei.

Comença la votació.

El Projecte de llei pel qual es crea l'Autoritat Catalana de la Competència ha estat aprovat per 83 vots a favor i 50 vots en contra.

Proposició de llei

del Consell de Garanties Estatutàries (tram. 202-00051/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre la Proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Els faig avinent que, de conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'aprovació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen i no abans de la una.

D'acord amb els articles 109.4 i 112.1, té la paraula, per a presentar els treballs de la comissió, la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos, que en fou designada relatora.

(Remor de veus.)

La Sra. Santos i Arnau

Sí..., tinc la...

El president

Senyora Santos, té la paraula.

La Sra. Santos i Arnau

...paraula? Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyores consellers, senyors i senyores diputats, amb el debat que ara encetem arribem al final de la tramitació de la Proposició de llei del Consell de Garanties Estatutàries, llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut.

Ha estat una tramitació llarga. Des de la seva entrada com a projecte de llei el 2006, reconvertida després en ponència conjunta, i, per tant, en proposició de llei, deia, ha estat una tramitació llarga fins al dia d'avui.

Efectivament, massa llarga, només imputable a nosaltres mateixos. Podríem dir un *mea*, un nostra culpa, que ens hauria d'obligar a una certa reflexió sobre a què ens obliguem tots plegats quan ens comprometem en una ponència conjunta.

En el decurs d'aquesta prolongada tramitació hem vist canviar alguns dels seus ponents: el senyor Ridao, que va passar d'aquest hemicicle al Congrés dels Diputats i que va ser reemplaçat per la senyora Anna Simó; el

senyor Camp, cridat al Consell General del Poder Judicial, el lloc del qual va ser ocupat pel senyor Francesc Homs; amb ells i la resta de ponents –el senyor Montanya pel Grup Popular, el senyor Bosch, pel Grup d’Iniciativa per Catalunya Verds - EUiA, el senyor Rivera pel Grup de Ciutadans i jo mateixa, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi– hem acabat per portar aquest projecte fins al debat final. I a tots ells he d’agrair la feina feta.

No ha estat un debat fàcil –no s’entengui per encrespat, però no ha estat un debat fàcil–, no ho ha estat pel canvi de naturalesa de l’òrgan que regula aquesta llei, no ho ha estat per la diferent concepció de base amb relació a alguns dels seus elements conformadors. I, finalment, però no en menor mesura, la interferència del debat estatutari constitucional, especialment amb relació al dictamen vinculant, ha determinat les dificultats per a una aproximació més intensa.

Més enllà dels aspectes concrets en els quals es mantenen punts de vista dispersos, crec que entre tots hem sabut dotar, en general, el nou òrgan de mecanismes que l’enforteixen i garanteixen millor el seu funcionament i que han de permetre al consell general –perdó–, al Consell de Garanties Estatutàries, com a successor del Consell Consultiu, incrementar i consolidar l’autoritat i el reconeixement de què gaudeix aquest.

Res no pot ocultar la transcendència i la importància d’aquesta llei per al sistema institucional de la Generalitat. Ja em vaig referir a bastament a la llei en el debat a la totalitat del passat 13 de novembre de 2008, del seu significat com a norma de desenvolupament bàsic de l’Estatut, de la seva funció com a òrgan de la Generalitat que vetlla per l’adequació de les disposicions a l’Estatut i a la Constitució, de la seva estructura, de la seva composició i naturalesa. I per no reiterar el ja dit sobre els trets bàsics de la nova institució, em remeto a aquell debat.

El text que es presenta ara a debat i votació conserva els trets essencials de la institució que va ser presentada en el debat de proposició per a la seva admissió a tràmit, és a dir, pel que fa a la composició, règim d’incompatibilitats i funcionament, i en la qual es manté una discrepància entre els grups que donem suport o que donen suport al Govern i els grups de l’oposició, particularment pel que fa a la regulació de les incompatibilitats, tal com expressen les esmenes reservades.

Pel que fa a la tramitació, que concentra el gruix dels elements nous de la llei, deia aleshores i repeteixo ara que és en aquesta part on es precisa i detalla tot allò relatiu a l’adopció d’acords, als vots particulars, etcètera, amb una voluntat garantista i de major seguretat jurídica, que caracteritzen la nova configuració de la institució.

També regula les matèries que poden ser objecte de dictamen, el caràcter d’aquest dictamen consultiu o vinculant, aspecte també en el qual apareix una disparitat, aquest cop entre quatre grups de la cambra i dos dels grups de l’oposició, el que en definitiva ha motivat la sollicitud de dictamen al Consell Consultiu, per part del Grup Popular sobre l’estatutarietat i constitucio-

nalitat de la proposició de llei. El Consell Consultiu va emetre, amb data 19 de gener, el dictamen número 291. El dictamen, àmpliament majoritari, amb un vot particular, estableix o avala el caràcter estatutari i constitucional de la proposició de llei, llevat d’un punt relatiu als membres del consell designats a proposta de les entitats locals i la seva exclusió dels sortejos per a les dues primeres renovacions, que el Consell Consultiu ha considerat inconstitucional perquè vulnera la igualtat de l’*ius in officio*.

Com a conseqüència del dictamen, els grups de l’Entesa, el Grup de Convergència i Unió i el Grup del Partit Popular han presentat diverses esmenes per adequar el text a allò dictaminat pel Consell Consultiu i a algunes de les seves interpretacions. Aquestes esmenes subsegüents en bona part han estat transaccionades entre els grups i, de fet, s’han presentat ja per escrit aquestes transaccions. Pel que fa a la disposició addicional quarta, entre el 41 ter i *quater* amb *quinquies*, pel que fa a la disposició transitòria quarta, amb les esmenes 48 *quinquies* i *septies*, i pel que fa a l’article 11.3, amb la 10 bis amb ter, amb l’article 18.2 i 3, amb la 27 ter i *quater*..., *quinquies* –perdó– i la disposició transitòria segona, amb l’esmena 48 bis i *sixties*. Algunes amb Convergència i Unió i el PP, unes a quatre, altres a dos, però estan transaccionades.

El més rellevant d’aquestes esmenes s’orienta, en primer lloc, per raó de la importància, a corregir la inconstitucionalitat observada amb relació a la disposició transitòria segona, allò que dèiem del *ius in officio* i, conseqüentment, la reformulació del tema sempre complicat de les primeres renovacions del consell.

Algunes esmenes van destinades a donar acollida a alguna precisió del Consell Consultiu, que introdueix algunes millores com ara amb relació a la situació dels lletrats respecte a la seva administració d’origen, del punt de vista de la funció pública, i per aquest biaix milloren les possibilitats del Consell de Garanties Estatutàries per a incorporar lletrats.

Però particularment cal citar aquelles esmenes que per eliminar qualsevol ombra de dubte amb relació a la naturalesa del Consell de Garanties Estatutàries sobre un hipotètic conflicte de legitimitats entre el Consell de Garanties i el Tribunal Constitucional, i també amb relació –per evitar qualsevol ombra de dubte– al possible conflicte amb relació al principi democràtic entre el Consell de Garanties i el Parlament, hem eliminat o hi han esmenes que eliminen les referències que poden induir a error, per exemple, amb relació a la supressió del dictamen subsegüent, al dictamen vinculant sobre les esmenes subsegüents a aquest dictamen. És a dir, per entendre’ns, la supressió de l’article 30 de la proposició de llei. I deixen ben clar que l’objecte del dictamen vinculant són únicament i exclusivament els drets estatutaris, les esmenes relacionades amb l’article 18.

Acabo, i acabo reiterant l’agraïment al treball de tots els ponents. Més enllà de les percepcions personals o polítiques, no dubtin que la llei porta empremtes de tots i totes nosaltres. Agraïr molt també l’inestimable i prolífic treball del lletrat senyor Pitarch, agraïment que no estaria complet sense una referència a la finesa del

seu sentit de l'humor. I també a l'inestimable i molt competent treball del lingüista senyor Enric Tudó. A tots ells, al treball de tots ells i gràcies a tots ells, crec que estem davant d'una bona llei que tot seguit continuarem el seu debat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Santos. Correspon ara, per a la defensa de les seves esmenes i posicionar-se sobre el text del dictamen, en nom del Grup Popular, té la paraula el senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats..., prenc la paraula per tal de defensar les esmenes a la Proposició de Llei del Consell de Garanties Estatutàries que el nostre grup parlamentari manté vives i les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu per fer palès que el nostre vot al dictamen, a la votació final, serà contrari, i pels motius que al llarg del recorregut, «farragós» recorregut o llarg recorregut d'aquesta proposició de llei ja hem anat posant de manifest en el debat de totalitat i en el si de la ponència conjunta.

Proposició de llei que pren com a referent el fins avui vigent Consell Consultiu de la Generalitat. I el que, en definitiva, busca aquesta nova institució és regular o adequar-se a uns nivells superiors d'autogovern que ens atorga el vigent Estatut d'autonomia de Catalunya, en determinar en el seu article 76 la creació, i l'article 77, que en determina els principis d'organització, funcionament, composició, l'estatut dels seus membres i els procediments relatius a l'exercici de les seves funcions.

Aquesta institució té com a propòsit vetllar per l'adequació a l'Estatut i a la Constitució espanyola de les disposicions de la Generalitat i així mateix recalcar que el consell tindrà autonomia orgànica, funcional i pressupostària. I, a diferència del Consell Consultiu, el Consell de Garanties Estatutàries emet o tindrà la potestat d'emetre dictàmens vinculants en les iniciatives legislatives del Parlament que afectin drets i deures reconeguts per l'Estatut.

Val a dir, en primer lloc, que el nostre grup parlamentari manté i ha mantingut un respecte i consideració escrupolosos a la tasca desenvolupada fins ara pel Consell Consultiu, que desitgem –i, de fet, tenim el convenciment– que la seva tasca tindrà continuïtat amb el mateix nivell de rigor jurídic i prestigi amb el Consell de Garanties Estatutàries.

Vàrem esgrimir en el debat de totalitat el nostre posicionament pel que fa al projecte, en el debat de totalitat, al·legant fonamentalment tres raons, que es mantenen inalterables i que passem a resumir per justificar el nostre posicionament en la votació final. En primer lloc, una raó de coherència política, ja que és sobrerament conegut que el Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats va impugnar davant del Tribunal Constitucional l'article 76 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que regula les funcions

del consell, en concret, i molt especialment pel que fa a l'apartat quart de l'esmentat article, que preveu el caràcter vinculant dels dictàmens amb relació als projectes de llei i proposicions de llei del Parlament que afectin drets reconeguts per l'Estatut.

En segon lloc, fèiem palesa una raó de naturalesa institucional, ja que entenem que si el text legal preveu la possibilitat que els dictàmens del Consell de Garanties siguin vinculants, encara que es refereixin a l'afectació de drets i llibertats, el que fa és desnaturalitzar el caràcter precisament consultiu que té atribuït l'organisme. Val a dir que els dictàmens vinculants no s'insereixen en l'àmbit de la funció consultiva clàssica, sinó que es traslladen a l'esfera de la funció de control, de control extern d'estatutarietat i constitucionalitat respecte de l'òrgan legislatiu, de tal manera que contenen o contindran una decisió que s'imposa necessàriament a la voluntat del legislatiu.

I, en definitiva, estem creant un òrgan de control que limita el poder polític de la cambra legislativa, ja que perquè existeixi o puguem parlar de control es requereixen quatre notes que es donen, al nostre entendre, totes elles en el text normatiu. Una primera nota és la diferenciació entre qui controla i és controlat. Controla el Consell de Garanties Estatutàries i és controlada la cambra legislativa. La segona nota és l'existència d'un paràmetre que permeti avaluar objectivament l'actuació de qui és controlat. En tercer lloc, que la voluntat del primer, del controlador, s'imposi a la voluntat de l'altre, del controlat, en aquest cas, la cambra legislativa. I en quart lloc, la existència d'un mecanisme de correcció de desajust per a aquells supòsits en els quals qui és controlat es separi de la decisió del controlador. I en conseqüència creiem que es donen aquestes quatre notes o condicions amb relació als dictàmens vinculants que atribueix la proposició de llei al Consell de Garanties Estatutàries respecte al Parlament i a la seva funció legislativa.

En aquest context, el consell i el Parlament són institucions diferents i el necessari paràmetre l'integren tant la Constitució com l'Estatut, així la voluntat del Parlament queda o quedarà supeditada a la del consell.

I en darrer terme, significar que la tramitació parlamentària d'un text que hagi estat objecte d'un dictamen vinculant no pot continuar si no es suprimeixen o modifiquen els preceptes o part dels preceptes que el consell hagi declarat contraris a la Constitució o a l'Estatut. En aquest sentit, es pronuncia l'article 18.3 de la proposició de llei, i, per tant, i no ens cansarem de repetir-ho, limita el poder polític de la cambra legislativa.

També hi ha una raó de lògica jurídica, de la qual també fèiem esment al debat de totalitat, i és que en cap cas el consell té naturalesa jurisdiccional, com cita el Tribunal Constitucional, tot i no formar part, efectivament aquest darrer, del poder judicial. Conseqüentment, entenem que no pot atribuir-se al consell una funció de caràcter revisor sobre un projecte, precepte o disposició legal que ha d'aprovar el Parlament, de manera tal que un dictamen del consell força o obliga –imperatiu– el Parlament a canviar el redactat d'un article o d'una llei. Es-tàriem, en definitiva, equiparant, quant als seus efectes,

una sentència a un dictamen, i són dos pronunciaments totalment diferents.

Finalment, a ningú se li pot escapar que el que preveu la proposició de llei és el dictamen vinculant de projectes o proposicions o normes amb rang de llei, que poden afectar els capítols I, II i III del títol primer de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, referent als drets i llibertats públiques, i que, precisament, en aquest marc estatutari es regulen matèries tan rellevants o tan importants com els drets i deures.

Argumentació aquesta que ja vam posar de manifest al debat de totalitat, i argumentació que mantenim i continuem defensant –tot i el contingut del Dictamen 291, de 14 de gener de 2009, del Consell Consultiu–, ja que considerem que els raonaments anteriors condueixen a la conclusió que els dictàmens vinculants són actes de control extern de constitucionalitat i estatutòria que el Consell de Garanties Estatutàries exercirà sobre una part molt important de l'activitat legislativa del Parlament de Catalunya, i que, en definitiva, limiten el poder polític d'aquesta cambra, i en limita la capacitat, també, legislativa plena, que, dins de les seues competències, té atribuïda el Parlament de Catalunya, ja que aquest, repetim, resta obligat, de forma o amb caire imperatiu, a sotmetre's al criteri del consell en una fase del procés legislatiu vital, en la qual s'està formant la seva voluntat. I, en aquesta línia, el cert i el que no podem obviar és el fet que, malgrat que el dictamen emès pel Consell Consultiu evita formalment –i en això discrepam amb la intervenció de la relatora–, repetim, evita formalment pronunciar-se envers la seva constitucionalitat –entenguï's, de la figura del dictamen vinculant. I, per tant, nosaltres entenem que és palès que parteix d'una opinió de fons sobre aquesta qüestió, en la mesura que exigeix expressament realitzar una interpretació restrictiva d'aquesta institució, perquè comporta una limitació en l'exercici de la potestat legislativa. I, en aquest sentit, la secció quarta, punt primer del dictamen: «El caràcter vinculant –llegim (*sic*)– del dictamen sobre projectes i proposicions de llei comporta una evident limitació en l'exercici de la potestat legislativa.» I no estem referint-nos al vot particular, estem referint-nos al contingut del dictamen.

En resum, el que qüestionem amb les esmenes que mantenim vives i les subsegüents al dictamen és fonamentalment i bàsicament la constitucionalitat d'aquest projecte, en considerar que no es pot atribuir al consell funcions dictaminadores, vinculants pel Parlament de Catalunya, que limiten la seva capacitat legislativa, tot partint d'una sèrie de premisses que fem nostres com és la presumpció de constitucionalitat de l'Estatut, que quedi clar, presumpció que ve avalada per la seva aprovació al Parlament de Catalunya per una majoria de dos terços; presumpció de constitucionalitat, que també ve avalada per la seva aprovació a les Corts Generals, i pel posterior referèndum.

Ara bé, presumpció de constitucionalitat és el que és, una presumpció, i el nostre grup parlamentari discrepa d'un apartat molt concret que considerem que no s'ajusta a la Constitució, que limita el poder o la capacitat legislativa d'aquesta cambra, que es veurà sotmesa a un

control d'un òrgan extern, precisament per desenvolupar qüestions tan fonamentals com és el desenvolupament del títol corresponent a drets i deures.

També és cert que nosaltres hem mantingut viva l'esmena subsegüent al dictamen del Consell Consultiu, pel que fa al règim d'incompatibilitats. És un pronunciament que nosaltres també no ens cansarem de repetir. Considerem que l'article 12, en el seu apartat en el qual limita o impedeix –impedeix– formar part d'aquest nou organisme a qualsevol persona que desenvolupi una activitat professional, mercantil o laboral remunerada. És un greu error marginar d'aquesta institució el professional liberal. I nosaltres creiem que hauria de ser justament el contrari, professionals liberals que, molts d'ells, són reconegudíssims catedràtics –reconegudíssims catedràtics, i no cal dir noms–, que compaginen l'exercici de la docència des de les seves càtedres amb l'exercici professional. I estem marginant, en definitiva, la visió pràctica del dret per quedar-nos, únicament i exclusivament, amb la teoria, tot i respectant, com hem dit al començament de la nostra intervenció, el caràcter i la competència absolutament demostrats pels membres del Consell Consultiu i pels que en seran el dia d'avui, a partir que es constitueixi o s'aprovi aquesta proposició de llei, els membres del Consell de Garanties Estatutàries. Però, repetim, considerem que és un error que sistemàticament es produeix en aquesta cambra quan es vol marginar la realitat, la pràctica de l'exercici del dret a professionals tan valuosíssims: advocats, notaris, procuradors, auditors, etcètera, del que és la visió pràctica del dret. Cometem un error, un error més.

Acabem la nostra intervenció agraint la tasca desenvolupada en el si de la ponència pels diferents ponents, molt especialment també la del lletrat i la de la relatora, que en tot moment han treballat –i és bo reconèixer-ho– per arribar a un màxim de consens. Aquest consens nosaltres ja hem dit i vam dir des d'un començament que seria molt difícil d'assolir, atès el recurs d'inconstitucionalitat que penja sobre aquests articles que desenvolupen el Consell de Garanties Estatutàries –76 i 77– per part del Grup Parlamentari del Partit Popular al Congrés dels Diputats, però sí que volem agrair la tasca de consens que ha donat lloc al fet que s'hagin transaccionat moltes de les esmenes que havien presentat, que se n'hagin acceptat d'altres.

I també –repeteixo, i per finalitzar agrair també la tasca del nostre assessor de grup parlamentari, Carles Jaume.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt, i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Diputats i diputades, nosaltres, respecte a aquesta llei, ja vam ser clars en aquesta esmena a la totalitat que vam presentar en el debat a la totalitat, a l'inici d'aquesta tramitació parlamentària, i

també ho hem estat, creiem, dintre d'aquesta ponència, tot i això intentant evidentment que hi han punts de trobada, entre tots els grups d'aquesta cambra, i intentant, doncs, que el text que sortís d'aquí fos el millor possible. Però és evident i coherent també que a diferents posicions polítiques, a diferents visions de les institucions, a diferents visions també de la concepció política, tant de comunitat autònoma com d'Estat, és evident que hi han posicions polítiques diferents, i, per tant, ningú s'ha d'estranyar que sis partits polítics tinguin posicions diferents i que uns partits polítics estiguem a favor d'unes coses i en contra unes altres.

I, dit això, jo crec que començarem per l'esmena a la totalitat novament, a la totalitat perquè creiem –és bo dir i recordar– que si estem aquí en aquest punt és perquè hem fet i hem volgut modificar un consell consultiu que, des del punt de vista de Ciutadans, funcionava. I la prova és que alguns dels informes encara avui han estat debatuts i seguiran estant debatuts fins a l'últim dia que funcioni com a Consell Consultiu. Creiem que era un sistema absolutament assumible per a una comunitat autònoma.

I la pregunta nostra era per què hem de ficar-nos en jardins –permetin-me l'expressió– que no ens porten enlloc? La pregunta és: què funciona malament del Consell Consultiu que faci necessari fer un consell de garanties estatutàries, ficar-se en articles de dubtosa, o, des del nostre punt de vista, manifesta inconstitucionalitat, i quina necessitat en teníem?

Jo crec que la resposta, evidentment, molts ja la tenen al cap, el famós Estatut d'autonomia i el famós jardí on molts d'aquests partits que estan avui aquí representats s'hi van ficar, i algun dia ens hauran de donar explicacions de per què ens hi van portar, sobretot si aquest Estatut no porta finalment al que tots diuen que porta, aquella vareta màgica que ho soluciona tot a Catalunya, i per això som la comunitat autònoma, ara mateix, amb unes dades més desfavorables en tots els índexs. Però, bé, si aquesta és la solució a tota la realitat, l'Estatut d'autonomia, suposo que els ciutadans de Catalunya ho valoraran. Igual que valoren el nostre debat financer autonòmic amb un 2 per cent d'interès, com l'última enquesta del CEO, que diu que un 2 per cent dels catalans tenen com a interès el debat del finançament autonòmic.

Aquesta és la realitat d'aquesta cambra, que moltes vegades es fan debats estèrils, ens porten a jardins que no tenen sortida, i després ens passem aquí intentant esmenar coses que són inviables amb la nostra arquitectura constitucional.

I, dit això, em basaré en els tres punts de per què Ciutadans s'hi oposa o votarà en contra d'aquesta llei, tres punts bàsics. Un d'ells és respecte a les incompatibilitats. Jo crec que és un punt que compartim els tres grups de l'oposició, i que crec d'absolut sentit comú, i que quan ho expliquem els ciutadans ho entendran perfectament.

L'altre punt és respecte al nombre de consellers, en la mateixa línia de què parlàvem, nosaltres creiem que el Consell Consultiu funcionava bé, creiem que el debat

de set, nou, dotze no té cap sentit, i, per tant, consultant fins i tot, els ho he de dir, amb persones que han format part del Consell Consultiu, ens ha dit que set persones són absolutament suficients per fer la tasca del Consell Consultiu. Per tant, pujar dos consellers més, a nou, com s'ha fet finalment, no és la nostra línia de treball, perquè creiem que justament el que hem fet és racionalitzar les institucions.

I, per altra banda, l'últim punt essencial –també hem de confessar que essencial–, és a dir, els altres punts serien salvables, el punt essencial per votar-hi en contra és la vinculació d'aquest dictamen. És evident que hi ha hagut un dictamen del Consell Consultiu, però també farà referència al vot particular, el vot particular d'una persona, absolutament solvent en aquest camp, com és el senyor Borrell. Una persona que coneix perfectament, des del punt de vista de la càtedra, tant l'àmbit administratiu com el constitucional, i que, a més a més, des del nostre punt, l'ha clavada, si em permeten l'expressió. L'ha clavat, perquè el seu dictamen, la seva lectura i la seva àmplia exposició –per cert, més que el mateix dictamen–, el seu vot particular el considerem excel·lent. Per tant, nosaltres farem referència a aquest dictamen també, a aquest vot particular del senyor Borrell.

Bé, en el règim d'incompatibilitats ja li ho dèiem al principi. Algú s'imagina que en quedin excloses les millors persones o les persones capacitades per a la vida diària, persones capacitades per treballar a les seves empreses, treballar a l'àmbit mercantil, a l'àmbit que moltes vegades soluciona el dret privat, siguin excloses d'un possible nomenament en un consell de garanties estatutàries, en un consell consultiu? Jo crec que qualsevol persona amb sentit comú... –això sí, s'ha de conèixer l'àmbit del dret, s'ha de conèixer com funciona l'àmbit del dret i la relació de pràctica i teoria dintre del dret–, doncs, no se li acudiria. Doncs a vostès se'ls ha acudit excloure expressament amb un article, a la lletra h, concretament, les persones que tinguin «qualsevol –i així ho diu– tasca mercantil o laboral». Això vol dir que qualsevol advocat, qualsevol jurista de prestigi, que fins i tot poden formar part de tribunals, segons el nostre sistema constitucional, fins i tot poden ser jutges, vostès els exclouen de ser ponents, o, en aquest cas, de dictàmens que formen part de l'arquitectura jurídica i constitucional. Jo no sé el perquè? I algú dirà: «Home! Per no caure en incompatibilitats!» Això no és cert, perquè hi ha un règim d'incompatibilitats a què nosaltres donem suport exquisidament com el que més, per tant, no cal excloure prèviament persones que poden demostrar que no són incompatibles. Home! Si algú demostra evidentment i es demostra que és incompatible, serem els primers a demanar la seva recusació, serem els primers, perquè, és clar, és de sentit comú! Ara, excloure un grup, un bon grup de juristes de prestigi de l'àmbit del Consell Consultiu, em sembla no conèixer-la realitat del món del dret, no conèixer-la absolutament. Perquè avui dia, avui dia com ha comentat un altre portaveu, el que es demostra en la pràctica del dret és que aquells que estan en contacte amb la teoria i amb la pràctica són els que millor coneixen la realitat. I els ho puc dir personalment, tant com a persona que ha treballat en l'àmbit privat, com a persona que ha fet i està treballant

a l'àmbit públic, o ha estat fent un doctorat. És que no té res a veure. És a dir, no pot ser una persona incompatible pel fet que treballi o que faci una tasca en un despatx d'advocats, no ho pot ser. I, si és incompatible, ho torno a dir, està la llei d'incompatibilitats. No em diguin vostès que aquesta és l'excusa.

Vostès han volgut fer corporativisme, han volgut excloure persones d'aquest àmbit. I és una visió que alguns dels partits que donen suport en aquest Govern mantenen en altres àmbits i en altres lleis. Nosaltres no hi estem d'acord. És més, Ciutadans creu que si la política a Catalunya i a aquest país i les institucions algun s'han de renovar d'alguna manera és que molts professionals passin a la vida pública. És la solució, sincerament. Creiem que molts professionals no passen a la vida pública pel corporativisme, tant de la política com de les institucions. Això s'ha de trencar i nosaltres estem absolutament disposats a votar en conseqüència amb aquesta línia política. Per tant, tant de bo molts d'aquestes professionals passin a la vida pública, tant de bo molts d'aquests professionals estiguin a les institucions, perquè coneixen bastant millor la realitat, moltes vegades, que la mera teoria o el debat, moltes vegades, que es produeix en algunes institucions.

El segon punt era el dels consellers. Crec que no té gaire explicació més: vostès volien ampliar el nombre de consellers i nosaltres creiem que no era necessari, i per tant amb aquest punt discrepem. Creiem que amb el treball que hi ha en aquest òrgan és suficient, i així ho diuen alguns dels membres que n'han format part, amb set consellers; per tant, no hi estem d'acord. I, si això respon a un repartiment de quotes i tal de partit, doncs, home, digui-ho clarament, ho posem per quotes i en parlem, però si, com vostès diuen, no correspon a cap quota, deixem-ho en set. Vull dir, no podem ser incoherents amb això. Per tant, l'increment no té cap justificació.

I finalment, el punt essencial, el del dictamen vinculant. Miri, jo crec que el senyor Borrell fa referència a dos punts i a dos articles, justament els que hem citat nosaltres en l'esmena a la totalitat, que són l'article 152.1 de la Constitució i el 153.1. I són dos articles que parlen de dos àmbits, diguéssim, complementaris, però en el fons estan parlant del mateix. Un d'ells parla de la capacitat de les cambres autonòmiques per legislar només sotmesos al control posterior, en tot cas, del Tribunal Constitucional. És el nostre sistema, i a més fa referència fins i tot a altres sistemes, com el d'Alemanya Federal, en aquest cas el sistema federal d'Alemanya, i és un sistema, com ell diu, que és diferent. I, si vostès volen un sistema com el d'Alemanya, que podem debatre-ho, això s'ha de parlar i s'ha de modificar la Constitució; portin-ho a les Corts Generals. El que no poden fer és: «Com que no m'agrada el que tenim a la Constitució, a cop de cap» –perdonin l'expressió–, «intentem trencar l'arquitectura constitucional», provocant en aquest cas articles que estan en contra de la Constitució.

Ho torno a dir, no són paraules meves, ho diu el senyor Borrell, que vostès van pel mal camí; no ho estic dient jo, ho està dient un membre del Consell Consultiu. Per tant, jo crec que és ben clara, la seva exposició. Vostès ens han portat cap a un camí d'un dictamen vinculant

que no té cap sentit –que no té cap sentit–, que l'única persona, en aquest cas, jurídica, l'únic ens que pot condicionar *a posteriori* en el sistema constitucional espanyol les cambres autonòmiques és, en tot cas, el Tribunal Constitucional. I, com deia un altre portaveu, no amb dictàmens: amb sentències de tribunals; sentències, no dictàmens.

Per tant, que un dictamen d'un organisme –suposadament consultiu fins ara– condicioni la vida política d'una cambra política autonòmica, representada pels ciutadans de Catalunya, no té sentit. Per tant, jo els demano coherència en aquest camp, coherència en aquesta voluntat autonòmica i en aquesta voluntat de representativitat.

O és que vostès prefereixen tenir un dictamen del Consell de Garanties Estatutàries i no respectar, com alguns d'aquests grups han dit, la sentència del Constitucional? Poder és això el que vostès busquen, una incompatibilitat entre el que diu el Consell de Garanties Estatutàries algun dia i el que pugui dir el Constitucional? Segurament per la mateixa naturalesa de quan en va crear l'òrgan..., i estic d'acord amb una cosa que deia la senyora Santos: ha evolucionat, s'han mantingut la naturalesa de molts punts d'aquest òrgan, però hem de reconèixer que la naturalesa d'aquest òrgan... I fins i tot d'alguns dels ponents que ja no hi són, en aquesta..., que no hi han estat finalment, que han passat a un altre àmbit de la política, han confessat i han dit moltes vegades que s'havien inventat el Consell de Garanties Estatutàries, que havien intentat buscar un ens que s'adeqüés al fet que l'Estatut s'assemblés més a una cosa semblant a una petita constitució. Això ho han dit alguns dels membres que estan aquí, ho han escrit, ho han manifestat.

Per tant, no serà que vostès van pensar a fer una altra cosa i allò s'ha anat desnaturalitzant i ha quedat una cosa híbrida entre un consell consultiu i un tribunal constitucional, i tenim ara, doncs, una situació molt complexa des del punt de vista jurídic? Jo crec que sí. Hem passat d'un estadi a un altre, ens hem quedat a mig camí, i lògicament, com que no pot ser el que vostès plantejaven inicialment, han intentat anar reduint això, deixar-ho només per la carta de drets, com fa referència, però la realitat és que això no pot mai condicionar la vida política d'una cambra autonòmica. Ho torno a dir, no ho dic jo, ho diu el senyor Borrell, ho diu la Constitució i ho diu l'article 152.1.

Per tant, des del nostre punt de vista, hem anat per un camí que no millorarà gens, en cap aspecte, la vida dels ciutadans de Catalunya, perquè al final –no ens n'oblidem– se suposa que estem aquí no per barallar-nos entre grups polítics, sinó perquè això millori el dia a dia dels ciutadans, que és a qui representem. I jo els faig una pregunta: quina millora hi ha d'això que hem fet aquí, d'aquesta llei que pot semblar burocràtica...? Pot semblar burocràtica, de canvi d'òrgan, de canvi de nom, de donar-li a un ens un altre nom i un altre estatus que no li corresponen. Per tant, quina millora tenim amb aquesta llei?, què estem fent aquí?

Jo crec que, sincerament, vostès, a més a més, sabent que pot caure una sentència del Constitucional en una línia o en una altra, han accelerat, com hem vist els

membres de la ponència, a última hora, claríssimament, perquè aquesta llei sortís abans que la sentència del Constitucional. En qualsevol estat amb una mínima lleialtat institucional, si tens una llei que no està ni tan sols plantejada i tens una sentència que recau precisament sobre un dels articles que fa referència a això, en un estat normal, amb la lleialtat entre institucions, un s'espera. Ara, en un estat on hi ha deslleialtats entre administracions –en aquest cas l'Administració a Catalunya, representada pel Parlament de Catalunya, vol accelerar per intentar buscar un xoc amb la sentència del tribunal–, nosaltres creiem que vostès, lògicament, han accelerat, com estan fent amb la Llei d'educació i com estan fent amb tot allò que pot ser incompatible amb la sentència del Constitucional.

I és així. Vull dir, potser no els agrada que els ho digui. Vostès ho saben, i es veu, i fins i tot, ho torno a dir, alguns ho confessen entre bambolines, com es diu. Per tant, és evident que vostès estan accelerant un procés perquè hi ha una sentència i, ho torno a dir, una sentència que és l'única que pot arribar a jutjar una norma feta per una cambra autonòmica, el Tribunal Constitucional; això ho diu la Constitució. I, per tant, nosaltres hi votarem en contra.

Finalment, per tant, recordar els tres punts essencials. Primer punt, incompatibilitats; no excloem de l'àmbit de les institucions els millors professionals. És una greu errada pel sistema polític, és una greu errada excloure de les institucions les persones que són capaces a l'àmbit privat, que són capaces a les institucions privades i que, en canvi, no se'ls permet d'entrada, *a priori*, ja amb una barrera d'entrada, sense jutjar la seva compatibilitat, participar. És la via contrària, creiem, del que necessita Catalunya a nivell polític i a nivell institucional.

Segon punt: no n'incrementem el nombre de membres si no hi ha més feina i, per tant, no hi ha una justificació. No trobem sentit –més lluny de males intencions– a passar de set a nou, no hi trobem el sentit.

I finalment, per recordar l'últim punt, ens sentim absolutament representats per aquest vot particular a les seves referències constitucionals, creiem que és adequat justament a la demanada en aquella esmena a la totalitat que fèiem, que retíressin aquest projecte amb aquests termes, que tinguessin en compte aquesta incompatibilitat. I també tenen raó –això sí que els ho reconec– que tot això parteix d'un plantejament estatutari. Per tant, és evident que discrepem del punt on l'Estatut dóna aquestes competències al Consell de Garanties Estatutàries.

Per tant, des del nostre punt de vista, tot aquest camí que hem obert no ens portarà a cap millora institucional, no portarà ni un sol rèdit de millora a la vida dels ciutadans de Catalunya, ens hem embolicat amb una manta només per tirar endavant alguna que cosa que fins i tot alguns saben, doncs, que és de dubtosa constitucionalitat, que està recorregut, a més a més, al Tribunal Constitucional, i, per tant, tornem a ficar-nos en picabaralles polítiques, tornem a ficar-nos en un discurs absolutament endogàmic dintre del món polític, però no som capaços de sortir d'aquest debat i de tornar a la realitat.

Per això Ciutadans votarà en contra d'aquesta llei, i esperem, això sí, que els membres del Consell de Garanties Estatutàries, com a mínim, siguin iguals o millors que els actuals representants, que en això sí que hem de dir que estem absolutament convençuts de la competència que han tingut fins ara i del funcionament que ha tingut el Consell Consultiu. Nosaltres creiem que aquest consell funcionava, no creiem que s'hagués de canviar, les coses que funcionen no s'han de canviar, i per tant, si el Consell Consultiu funcionava, no sé per què vostès ens han de fer canviar una cosa que funciona.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte al text del dictamen, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, estem davant la tramitació final d'una llei que crea, d'acord amb el nou Estatut, una institució bàsica del nostre entramat institucional, no? En aquest sentit, m'agradaria subratllar que potser haguera estat bé –potser– la presència d'algun representant del Govern, no?, tractant-se del que de fet aquí estem debatent i de la importància que té des d'un punt de vista institucional. I situats en aquest punt ens sembla imprescindible –en aquest punt del debat, em refereixo– recapitular com hem arribat fins a aquí, no?

Primer, en primer lloc –i crec que és just enfocar-ho d'aquesta manera, i necessari–, amb un bagatge i un crèdit molt notables d'una institució, que és el Consell Consultiu, que durant vint-i-vuit anys ha exercit de manera exemplar les funcions que l'Estatut de l'any 79 li havia encomanat, no? I és per aquest motiu que el Grup de Convergència i Unió vol fer un reconeixement explícit i concret a totes les persones que, com que tampoc són tantes, doncs, n'han format part, i ens semblava que valia la pena, a efectes de la solemnitat de l'acte d'avui i de l'acte del mateix Ple, que en quedés constància, no?

Em refereixo, doncs, als qui han format part del Consell Consultiu durant tots aquests vint-i-vuit anys: el senyor Lluís Roca-Sastre, el senyor Eduard Vivancos, el senyor Enric Argulloll, el senyor Francesc Fernández de Villavicencio i Arévalo, el senyor Francesc de Carreras, el senyor Robert Vergés, el senyor Joan Antoni González Casanova, el senyor Manuel Vicens i Matas, el senyor Antoni Bayona, el senyor Ramon Llevadot, el senyor Joaquim Tornos, el senyor Jaume Renyer, i actualment en aquests moments en formen part el senyor Pere Jover, el senyor Joaquim Borrell, el senyor Agustí Bassols, el senyor Jaume Vernet, el senyor Jaume Camps, el senyor Marc Carrillo i la senyora Antònia Agulló i Agüero. M'atreveixo a pensar que la resta de grups compartim aquest agraïment, i per tant, diguem-ne, m'arrego una expressió col·lectiva, no? –suposo que ho podríem fer d'aquesta manera. I, perquè no ens podríem descuidar, també un reconeixement molt explícit als funcionaris i als lletrats del Consell Consultiu, que han treballat durant

tots aquests vint-i-vuit anys també amb una excel·lent professionalitat.

Segon punt, en aquest recordatori del que ens ha portat fins a aquí, no?: l'aprovació de l'Estatut del 2006, que estableix en els articles –s'ha dit abans– 76 i 77 les parets mestres d'aquesta institució, del Consell de Garanties Estatutàries. Amb un canvi notable respecte a l'Estatut del 79, que és motiu de discrepància per part d'algun grup polític, com s'ha vist, no?, que és que s'instaura el caràcter vinculant dels seus futurs dictàmens, d'aquest consell, específicament sobre els drets reconeguts en el mateix Estatut. Jo crec que aquesta esdevindrà en el futur una peça molt important per protegir l'exercici d'aquests drets, no? I especialment vostès entendran que des del nostre grup polític..., des del nostre grup parlamentari –perdó–, tot allò relatiu als drets lingüístics que estableix l'Estatut quant a la llengua catalana, doncs, és evident que aquesta facultat, que aquest encàrrec, per dir-ho així, del Consell de Garanties Estatutàries serà realment molt determinant, no?

De fet, el consell exemplifica com poques altres institucions la capacitat d'autogovern que tenim a Catalunya, no?, i la capacitat de dotar-nos d'un sistema institucional de posició i naturalesa realment singulars, en bona mesura emparat en el règim dels drets històrics de l'article 5 de l'Estatut –no re que ens inventem el Grup de Convergència i Unió, no? I, com bé deuen recordar, després d'un intens debat en la seva tramitació –la tramitació de l'Estatut, em refereixo– aquí i després a les Corts espanyoles, passant, per cert, pel conegut Dictamen 269, de 29 de juliol de 2005, el règim dels drets històrics finalment va ser incorporat en l'Estatut, entès no com una clàusula de legitimació històrica –que algú podria pensar que simplement era això–, sinó com un mecanisme de reforçament competencial, no?, i incorporant en aquest sentit, doncs, tot allò relatiu a la llengua, al dret civil, a la cultura, però també allò relatiu al nostre entramat institucional, és a dir, en l'àmbit de les institucions de l'autogovern, una manifestació ben evident de les quals n'és el Consell de Garanties Estatutàries, que és el que de fet aquesta llei tirarà endavant avui.

Tercer, en aquest recordatori, no?: l'opció plantejada inicialment..., vaja, plantejada inicialment..., l'opció d'articular ponència conjunta; ho vam fer d'aquesta manera. Hi va haver un intent inicial per part del Govern de presentar un projecte de llei, que va quedar en un intent fallit, no?, i la veritat és que això ens va donar aquesta idea de fer-ho amb una ponència, a través d'una ponència conjunta, que és com creiem que s'han de fer –i de fet ho vàrem compartir– aquells desplegaments, diguem-ne, bàsics de l'Estatut. Això ens va donar realment esperança, no?, una esperança pel consens, que després –ara els ho explicaré– no s'ha traduït a l'hora d'escriure la llei.

Quart element d'aquest trànsit fins al que ens ha portat avui: nosaltres, el Grup de Convergència i Unió –ho coneixen–, no vàrem compartir l'esmena a la totalitat o les esmenes a la totalitat que es varen presentar en el seu dia, no?, no les vàrem compartir; de fet, això, en coherència amb el que estableix l'Estatut, del qual

nosaltres ens sentim molt coresponsables, com vostès saben. I, vaja, des d'aquell punt i fins ara, en tot allò que se'ns ha plantejat pels grups que donen suport al govern, doncs, hi hem estat, no? És a dir, aquí hi va haver una acceleració –abans s'ha descrit també; va ser d'aquesta manera, no ho hem pas d'amagar, això–, hi va haver una acceleració en aquest tràmit final quant a, per exemple, l'escurçament dels terminis, que nosaltres vàrem compartir i hi vàrem ple recolzament, no? Aquesta ha estat l'actitud de Convergència i Unió.

Ara –cinquè punt, no?–, cal saber, qui ens escolta, el plenari, vostès, cal saber que no s'ha acceptat cap de les esmenes i les aportacions que ha fet el Grup de Convergència i Unió; aquesta és la realitat dels fets: absolutament cap. Ara, escolti'm, si vostès em volen fer passar bou per bèstia grossa, fent veure que esmenes tècniques, doncs, són aportacions que es consideren del Grup de Convergència i Unió, vostès, això, poden fer-ho, eh?, estan en el seu dret, i presentar les coses i embolicar la troca; però, dels plantejaments essencials que els havíem fet, no ens n'han acceptat cap. Aquesta és la realitat, no?

Llavors, hi havia un plantejament que fèiem, respecte al nombre dels membres del consell, que ja vàrem transigir, que no vam ni vehicular a través de les esmenes, però vostès el coneixien, no?, ja hi vàrem transigir.

Però, després, fèiem dues consideracions més que tenen a veure amb una qüestió de model, i que no hi estem d'acord, no?, i ja està. I això es reproduceix en d'altres coses, no?, de model, doncs, que té a veure amb tot allò de la voluntat d'intervenir «a per tot» en les institucions públiques.

Bé. Aquí no ens acabem d'entendre. Aquesta és la realitat. Nosaltres som partidaris d'una visió més àmplia, i, per tant, d'articular un règim d'incompatibilitats que permeti la incorporació real en el Consell de Garanties Estatutàries de més gent, i vostès són més restrictius. Aquesta és la diferència. És a dir, perquè ens entenguem, la proposta que nosaltres fem quant al règim d'incompatibilitats, que no és rebutjar-la..., és a dir, no estem pas en contra que hi hagi un règim d'incompatibilitats, hi ha d'haver, en una institució com aquesta, un règim d'incompatibilitats. Vostès saben que l'esmena que hem presentat no va en la línia d'eliminar qualsevol règim d'incompatibilitats. Hi ha d'haver un règim d'incompatibilitats.

Ara, escoltin, nosaltres plantejem un règim d'incompatibilitats que no contradiu el que vostès defensen. I vostès plantegen un règim d'incompatibilitats que sí que contradiu el que nosaltres plantejem. Per això dic que la seva visió és més estreta, simplement ho constato.

La seva visió impediria, probablement ho impediria, oi?, que algú com..., vaja, que algú com Manuel Duran i Bas –que deuen saber qui és, no?, o qui va ser–, doncs, amb aquest règim d'incompatibilitats probablement no s'avindria a formar part d'aquest Consell de Garanties Estatutàries, posem per cas. Ens estem perdent –ens ho estem perdent– això, realment ens estem perdent això. Formalment, nominalment..., no, és clar –és clar–, si es renuncia a tot, es pot anar al Consell de Garanties

Estatutàries. Bé, sí, sí..., efectivament. Ara, diguem-ne, podem jugar al solitari i fer trapes. Això sempre es pot fer en aquesta vida; no és recomanable, però es pot fer, no?

Però, la realitat és que estem articulant un model –un model– de règim d'incompatibilitats que impedeix la incorporació de gent que no és estrictament del camp acadèmic i que estan més implicats en el dia a dia de l'exercici del dret. Aquesta és la realitat, i això és el que, de fet, passarà, no?, i aquí és on no estem d'acord.

I el que ens sorprèn és que, hi insisteixo, el nostre plantejament, que no va en contra del de vostès, no s'accepta. I, en canvi, s'imposa el seu –el de vostès– que sí que impedeix que qualsevol grup parlamentari, inclòs el Govern, pugui proposar formar part d'aquest Consell de Garanties Estatutàries a persones, doncs, particularment amb una trajectòria en l'exercici pràctic del dret molt més clara, no? Bé. Aquesta és la realitat. I, amb això, nosaltres varem fer un plantejament; vostès no ens han acceptat res. Aquesta és la realitat. Simplement constato el que hi ha, no?

Nosaltres també teníem un plantejament, doncs, d'un consell de garanties estatutàries molt més independent del que és el poder executiu –del Consell Executiu–, per la via –que no és menor, no?– que el personal adscrit en aquest consell, doncs, tingui un règim assimilat al del Parlament de Catalunya, cosa que passa en altres institucions, com és el Síndic de Greuges.

Paradoxa: en algunes institucions del que és el nostre entramat institucional bàsic, això passa i en d'altres no. Bé, doncs això deu ser una anomalia que anirem persistent, no?

Jo crec que això, sincerament, no és «baladí». Això li donaria una autonomia més gran en el funcionament, perquè tots sabem..., és a dir, això no està escrit, oi?, és evident, però la praxi és prou coneguda, no? Per aquesta via, diguem-ne, de la tutela del personal, doncs, es pot acabar incidint efectivament des del poder executiu en l'autonomia que hauria de tenir aquesta institució. Bé. Això nosaltres no ho compartim, simplement no ho compartim. Vostès estan en el seu dret, nosaltres estem en el nostre.

Però, fixin-s'hi, la realitat final és que vostès, que apellen al consens i que apellen a la necessitat d'anar junts en tantes coses, a l'hora de la veritat, a l'hora d'escriure les coses, no accepten re del Grup de Convergència i Unió; en aquest tema, ni pa ni aigua. I aquesta és la realitat. I jo els ho he expressat, a més a més: a Convergència i Unió, ni pa ni aigua. Bé, doncs, ja està, som al cap del carrer. Hi tenen el seu dret, no? Jo crec que és un error enfocar les coses d'aquesta manera; sincerament, crec que és un error, perquè tampoc parlem d'una cosa que ens hi vagi, diguem-ne, el que en podríem dir «el pim-pam-pum de la política». Això ho podien haver fet millor, suposo que hi convindrem, no?

Ara, què esperen realment de Convergència i Unió? Jo m'ho pregunto, sincerament. Què esperen? I és evident que, en molts articles d'aquesta llei, nosaltres ens hi sentim representats, per una raó ben senzilla: perquè les parets mestres ja es van establir en l'Estatut. Ja en

vàrem discutir, de moltes coses d'això; ja ens hi vàrem avenir, ja hi vàrem estar d'acord. Per tant, hi han moltes coses, aquelles que ja vénen determinades per l'Estatut, que és clar que ens les sentim nostres, i amb orgull, a més a més, no? Per això, nosaltres no podem votar en contra d'aquesta institució; és evident, no? Per això, nosaltres no vam presentar l'esmena a la totalitat; és evident. Nosaltres ho hem defensat això, eh?, perquè hem defensat l'Estatut, oi? Eh que l'hem defensat nosaltres l'Estatut? Ens han criticat per defensar l'Estatut, particularment alguns de vostès, amb molta intensitat, no? Tenim la cara inflada per defensar l'Estatut, i, per tant, també per defensar institucions que estan en aquest estatut i que abans no estaven en l'anterior. Per tant, mirin si ens ho sentim nostre això!, oi tant que ens ho sentim nostre!

Ara, a l'hora, diguem-ne, d'aplicar, d'utilitzar el marge que hi ha de concretar, d'organitzar..., no hi estem d'acord, no ens accepten res. Què volen de Convergència i Unió? De debò els ho dic: què n'esperen?, una adhesió a tot el que vostès plantegin? Home, doncs, escoltin, el que jo crec que els hem ofert i els hem plantejat, a mi em semblava..., vaja, ens semblava que era raonable, entre altres coses... I en aquest terreny de les incompatibilitats –que em sembla molt important, no?– el plantejament que fèiem nosaltres no impedia el que vostès defensaven; el model que vostès defensaven no l'impedia. Aquesta és la gran diferència. El que nosaltres plantejgem no impedeix que vostès exerceixin el seu model, i, en canvi, el que vostès plantegen sí que impedeix que altres exercim una altra concepció que tenim respecte a com han de ser i com s'han de fer les coses.

Per tant, situats en aquest punt, els confesso... –sincerament els ho dic, eh?, perquè, escoltin, qui em coneix en aquesta qüestió sap que ho dic, sincerament, a contracor–, nosaltres no votarem, evidentment, en contra d'aquesta institució perquè ens la sentim pròpia, ens la sentim, diguem-ne, com una cosa en la qual hi hem contribuït d'una manera molt clara, però tampoc hi podem donar suport tal com les coses s'han dut a terme i s'han plantejat, no? I aquesta serà la nostra posició.

Hi insisteixo, la seva, absolutament legítima; però jo crec que vostès haurien de considerar si aquesta és, realment, la manera d'enfocar les coses, i què n'esperen de Convergència i Unió.

Hi haurà un altre tràmit abans no acabi de néixer aquesta institució, que serà la designació que correspondrà fer en aquest Parlament en part, doncs, dels membres del Consell de Garanties Estatutàries.

Com que aleshores passarà una cosa, que vostès no podran esquivar, que no n'hi haurà prou amb majoria absoluta, hi haurà d'haver les tres cinquenes parts, llavors, ja s'avindran, no? –llavors ja s'avindran, ho suposo, m'ho imagino–, a articular una altra mena de consens que no és el que han practicat ara.

Per acabar del tot, jo vull agrair, en qualsevol cas –perquè una cosa no treu l'altra–, la disponibilitat al diàleg, encara que sense fruits, com acabo d'explicar, no? Però la disponibilitat al diàleg de tots i cadascun dels membres de la ponència i, deixin-m'ho dir, particularment

de qui n'ha fet de portaveu, que és la diputada Lúdia Santos. La disponibilitat en el diàleg hi ha estat en tot moment, no hem fructificat, però la disponibilitat hi ha estat, i jo li ho vull agrair i constatar-ho.

Vull agrair, també, la feina feta, per descomptat, pel lletrat, pel senyor Pitarch, no? I em permetran que agraeixi especialment les aportacions fetes pel doctor Àlex Bas i Vilafranca que ha donat recolzament a les aportacions que ha fet el Grup de Convergència i Unió.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i el Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i posicionar-se al respecte del text del dictamen, la senyora Lúdia Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Molt bé; moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, intervenc en nom del meu Grup, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, per posicionar-me sobre les esmenes i fer conjuntament, doncs, el posicionament general.

He dit abans amb l'altre barret de relatora que, amb relació a les esmenes subsegüents, havíem presentat un seguit de transaccions que consten i que estan presentades al registre tant amb Convergència i Unió com amb el Partit Popular, de manera que em remeto en aquest document que, ho torno a repetir, consta en el registre i està en el registre d'aquesta cambra. Per tant, a continuació, passo a, diríem, fer el posicionament del nostre grup amb relació a la proposició de llei.

Jo he de començar per dir que ens hauria agradat tenir un consens més ampli. I ens hauria agradat perquè parlem d'una norma de desenvolupament bàsic de l'Estatut i d'un òrgan també bàsic del sistema institucional de la Generalitat. I subratllo: el Consell de Garanties Estatutàries, igual que el Consell Consultiu, el que succeeix..., és un òrgan de la Generalitat, no és un òrgan parlamentari. I això també ha d'explicar algunes coses i hauria de moderar algunes de les interpretacions que s'han fet des d'aquest faristol. I dic que lamento profundament que no sigui així. És a dir, lamento profundament que no hàgim pogut ampliar la base del consens d'una forma més intensa.

Probablement, amb el senyor Quico Homs, compartim, diríem, el dèficit de no tenir suficient capacitat de convicció. No ens hem pogut convèncer mútuament, segurament, de les bondats de les respectives propostes que mútuament fèiem: jo en tant que relatora i ell en tant que representant del seu grup. Però jo intentaré també explicar les raons d'això.

Hi han dos motius principals de discrepància, com ja està clar i s'ha dit aquí, deixant a banda alguns altres, la qüestió del nombre de representants..., el nombre de membres del consell que, en algun moment, ha estat una

batalla llarga, segurament de les que ha dificultat el fet de poder avançar en l'aprovació del dictamen.

El nombre que tenim, si fes una broma –nou membres–, doncs, exactament el mateix que té el Tribunal Suprem dels Estats Units. Déu n'hi do, no està malament per a un país de 7 milions i mig d'habitants, de manera que..., no vull avançar per aquesta via; però, deia, hi ha dos motius principals de discrepància... I no s'entengui amb això que estic fent comparacions de naturalesa dels òrgans, era simplement un comentari *ad iocandi causa*.

Bé, doncs, deia, dos motius de discrepància: un, clarament, el tema de les incompatibilitats; l'altre, el caràcter vinculant d'alguns dictàmens. El primer té una naturalesa clarament política –clarament política. El segon és més clarament jurídic, des d'aquest punt de vista, segurament també opinable, però no amaga un tint polític.

I, potser, sí..., com alludia el senyor Homs, responen a dues concepcions sobre el que és o ha de ser el Consell de Garanties Estatutàries i els requeriments que li són exigibles.

Si el Consell de Garanties Estatutàries és l'òrgan que exerceix la més alta funció consultiva de la Generalitat per vetllar per l'Estatut i per la Constitució i, ara, a més, en determinats i específics casos, té una funció més forta, vinculant, si volen –sense cap mena de reserva–, de control, efectivament, i, per tant, té un canvi de naturalesa, el consell ha d'extremar les exigències que contribueixen a garantir la seva independència i a consolidar la seva autoritat, més precisament, la seva *autoritas*.

Una *autoritas* que fa, en opinió d'alguns autors, que una opinió merament consultiva esdevingui pràcticament una opinió materialment vinculant, tal com les nostres esmenes aquí i ara demostren, tal com les diverses esmenes subsegüents als diversos dictàmens que el Consell Consultiu ha anat elaborant al llarg de la seva vida jurídica i política han demostrat, perquè aquest Parlament les ha atès en la seva immensa majoria i ha adaptat les normes seguint les indicacions d'aquests dictàmens que no eren vinculants, sí ho eren per l'autoritat de l'òrgan.

És per aquests motius que hem optat per una regulació més estricta de les incompatibilitats, i és per això que les hem defensat amb fermesa i convicció. No creiem que aquesta regulació impedeixi la participació o l'accés al Consell de Garanties Estatutàries d'altres professionals i en particular dels professionals liberals. No se'ls exclou; no és així. Perquè el problema no és un problema de les incompatibilitats; és una qüestió, i no dic «problema», és una qüestió d'opcions i prioritats ben legítimes, és clar, de les persones cridades al càrrec. Però és una opció personal, en definitiva. En altres sistemes, i en altres models, i en altres àmbits, hi ha un *cursum honorum*, i grans professionals saben i volen que el seu final professional, i no ha de ser necessàriament final –no ha de ser necessàriament final–, el *cursum honorum*, culmina en algun d'aquests organismes. És una altra concepció, probablement, del servei públic, probablement sigui això, però tot plegat no creiem..., no creiem que això justifiqui no donar suport a la llei.

El segon motiu d'objecció, d'oposició, és el dictamen vinculant que en compliment i desenvolupament de l'article 76.4 de l'Estatut incorpora aquesta llei. S'ha dit aquí que això és absolutament estrany en el nostre sistema. Jo ja vaig tenir ocasió de dir, i ho repeteixo i ho recordo ara, que el Consell d'Estat –consell, òrgan consultiu– i els consells consultius autonòmics tenen el dictamen vinculant, el tenen, i, per tant, són òrgans, malgrat que siguin consultius, també de control. Per tant, no és un element estrany al nostre sistema jurídic.

Però deia també que aquesta és un objecció absolutament tributària del recurs d'inconstitucionalitat plantejat contra l'Estatut, concretament contra l'article 76, i el senyor Montanya ho ha recordat, contra tot l'article 76 de l'Estatut, per tant també contra aquelles funcions consultives que ara d'una manera pacífica ha desenvolupat el Consell Consultiu, també contra això hi ha recurs d'inconstitucionalitat plantejat, per tant amb una revisió de la funció que fa el Consell Consultiu de Catalunya, suposo que amb una revisió també del que fa el Consell Consultiu, per exemple, de les Canàries, que és l'únic, diríem, que compleix funcions similars a les nostres.

Doncs bé, deia..., jo només vull recordar aquí que el dictamen que acaba d'emetre el Consell Consultiu és un dictamen que avala la plena estatutòria –la plena estatutòria– de la proposició de llei i no avala la seva inconstitucionalitat. I amb tot el respecte que em mereix el vot particular, i el jurista que l'emet, no puc deixar de dir que em sobta que, en el tràmit d'aprovació de l'Estatut –m'estic referint al tràmit d'aprovació de l'Estatut–, ni els grups parlamentaris que vam demanar dictamen en aquell moment, ni el mateix Consell Consultiu es pronunciessin sobre la constitucionalitat o inconstitucionalitat –més aviat hauria de dir aquesta segona part– del dictamen vinculant; va ser admès d'una manera pacífica pel grups, tots els grups d'aquesta cambra, i pel Consell Consultiu.

Què és el que ha canviat ara? Doncs el que ha canviat ara és que hi ha un recurs presentat pel Partit Popular, i a partir d'aquest moment temporalment apareix aquesta objecció. No tornaré a repetir raons i arguments que ja vaig exposar durant el debat a la totalitat; en tot cas insisteixo, no sense consternació, no sense perplexitat, que la impugnació de l'Estatut en aquest punt, amb relació al Consell de Garanties Estatutàries, sigui sobre el conjunt de les seves funcions, també aquelles que ara, hi insisteixo, ho repeteixo, ja està exercint el Consell Consultiu. Només repetiré també..., el Consell de Garanties Estatutàries no és ni suplanta el Tribunal Constitucional –no és ni suplanta el Tribunal Constitucional–, no hi ha conflicte de legitimitats per aquesta banda. I tampoc es planteja un problema de vulneració del principi democràtic entre el Consell de Garanties i el Parlament, perquè estariem parlant en aquest cas, ho repetiré després, d'un *self-restraint* del mateix òrgan legislatiu, del mateix poder legislatiu.

En tot cas, per deixar meridianament clar tot això, i atenent algunes consideracions del dictamen, els grups de l'Entesa hem proposat, ja ho he dit abans, la su-

pressió de l'article 30, relatiu al dictamen subsegüent al dictamen vinculant, per deixar clar que de cap de les maneres es podia interpretar, ni erròniament, ni indirectament, que el Consell de Garanties Estatutàries proposés una redacció al Parlament. Per això hem demanat la supressió de l'article 30, atenent les consideracions del dictamen.

Extremem, amb una esmena que hem transaccionat amb Convergència i Unió, amb relació a l'article 18, que els dictàmens vinculants han d'indicar amb precisió els preceptes i les parts del precepte que el consell declara expressament i amb caràcter vinculant contraris a l'Estatut, eludint, per tant, qualsevol menció a la Constitució que pogués aparèixer com a equívoc i de passada deixant ben clar que els dictàmens poden ser mixtos, és a dir, que poden tenir parts de naturalesa consultiva i parts concretes i específiques de naturalesa vinculant.

És a dir, que aquesta cambra..., i amb això acabo, perquè, ho torno a repetir, em remeto a allò que crec que d'una forma més extensa vaig exposar sobre aquests punts en el debat a la totalitat, però deia que aquesta cambra el que està exercint amb relació al dictamen vinculant, quan ho regula, és el seu poder per establir l'abast i les limitacions dels dictàmens vinculants, que els acabem de perfilar amb les esmenes que hem introduït ara com a esmenes subsegüents al dictamen.

I, per tant, també està..., amb aquesta idea, que em sembla que el senyor Montanya deia de la interpretació... –i no sé si algun altre ponent, algun altre intervinent, i ja em perdonarà–, del caràcter restrictiu, òbviament, que ha de tenir el dictamen vinculant. Doncs, bé, també per aquesta via el que fem és establir l'abast i les limitacions que s'autoimposa aquest Parlament en el marc de l'Estatut i en el marc de la Constitució.

Sincerament, crec que hem fet una bona llei per a una institució que també és bàsica i fonamental per al nostre sistema, i és per això que no em puc resistir, hi he de tornar a insistir un cop més, a demanar el vot afirmatiu.

Vull acabar també..., perquè quan acabem aquesta votació donarem pas al Consell de Garanties Estatutàries, quan s'acabin de completar, evidentment, en fi, totes les formalitats corresponents, i acabarà la vida d'un òrgan que, efectivament, ha estat cabdal per al nostre sistema institucional, que mereix i té el respecte de la totalitat d'aquesta cambra com a institució i les persones que n'han format part, i que també estic convençuda que el nou òrgan que la succeeix justament serà, diríem, un bon hereu o una bona hereva de l'antiga institució.

Agrair també el treball, ja ho he fet com a relatora, de lletrats, companys de ponència, etcètera. Però vull acabar agraint molt a la lletrada del nostre grup parlamentari, a la senyora Odile Rombouts, que ahir, fins a altes hores de la nit, estava encara treballant en la redacció de les transaccions, etcètera, un treball inestimable, també, sense el qual, doncs, no podríem acabar de portar les coses a bon port.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora Santos. Per fixar ara la posició del grup sobre les esmenes reservades i el text del dictamen, en nom d'Esquerra Republicana, té la paraula la senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies. Senyores i senyors diputats, ja estem gairebé al final d'aquest llarg camí, un cop hem superat un debat a la totalitat, un cop hem acabat els treballs de ponència, un cop hem escoltat les entitats municipalistes i el mateix Consell Consultiu; per tant, avui cloem aquest llarg procés per dotar-nos finalment d'un marc legal que permeti la posada en marxa d'aquest Consell de Garanties Estatutàries.

Tots els partits, tots els grups parlamentaris, hi hem treballat molt, en tot aquest procés, però jo he de dir que els que tenim clar per on passa la lleialtat –i abans es feia referència a lleialtats o no lleialtats–..., per on passa la lleialtat, almenys del meu grup parlamentari, és pel desplegament de l'Estatut i pel desplegament a un bon ritme de la part que ens pertoca a aquest Parlament. I aquesta llei ho és, de desplegament bàsic, i que tant de bo puguem concloure a un bon ritme no només el desplegament que depèn d'aquest Parlament, sinó també el que depèn del Govern de l'Estat.

Un dels motius bàsics, i així ho vaig dir també en el debat a la totalitat, per elaborar aquest text és que calia regular prenent com a referència el Consell Consultiu. I, arribat aquest punt, sí que m'agradaria sumar-me a tots els reconeixements que s'han fet des d'aquest faristol a la tasca duta a terme pel Consell Consultiu i tots els seus membres, doncs, al llarg de gairebé trenta anys d'història. Doncs, com deia, ara tocava el relleu per una nova institució que s'adeqüés precisament a l'Estatut i als drets que regula aquest Estatut, i que la Generalitat tingui un mecanisme de control que vetlli perquè totes les iniciatives legislatives impulsades pel Parlament i el Govern s'adeqüin a la legislació bàsica.

L'Estatut legitima perfectament el Consell de Garanties Estatutàries en el seu títol segon i li atribueix competències bàsiques i principis d'organització i de funcionament.

Estem satisfets del text que avui votarem. Entenem que òbviament que té una naturalesa ben diferent del consell que substitueix, perquè no només compleix tasques d'assessorament mitjançant dictàmens tecnicojurídics, sinó que a més a més per primer cop podrà evitar que s'incorporin a l'ordenament jurídic preceptes que siguin contraris a l'Estatut amb dictàmens vinculats en l'àmbit de drets, en consonància amb l'article 38 de l'Estatut, de tutela dels drets reconeguts. A l'article 17, concretament, d'aquest text s'estableix que tindran caràcter vinculant els dictàmens relatius a projectes i proposicions de llei del Parlament que desenvolupin o afectin drets reconeguts en els capítols primer a tercer del títol primer de l'Estatut, és a dir, tots aquells que afectin drets i deures en l'àmbit civil i social, en l'àmbit polític i de l'Administració, i els relatius a drets i deures lingüístics; una novetat importantíssima, per nosaltres crucial,

que entenem que reforça aquest Parlament i les seves funcions, no pas que les limita.

I una altra novetat que volem reiterar és d'aquestes més competències que té el Consell de Garanties respecte del Consultiu, com ara les que es deriven de la capacitat que l'Estatut també dona al Govern d'aprovar normes amb rang de llei dictades amb caràcter provisional en casos d'extraordinària i urgent necessitat, en casos de decret llei. I, per tant, es fa necessari, consegüentment, d'establir un mecanisme que garanteixi l'adequació d'aquests a l'Estatut i, per tant, serà el Consell de Garanties qui podrà fer aquesta funció de control a través dels seus dictàmens.

I també voldríem insistir en el reforç de la independència del consell pel que fa als òrgans executius, legislatius i judicials, que això també va lligat a la restricció del règim d'incompatibilitats de consellers i conselleres, que tant se n'ha parlat també, no només durant la ponència, sinó avui en els posicionaments dels grups; incompatibilitats que nosaltres defensem que són preventives, per evitar conflictes d'interessos i que aquests conflictes d'interessos eventualment poguessin bloquejar –i ho dic amb totes les lletres– la presa de decisions en els dictàmens en el futur Consell de Garanties Estatutàries.

També volem ponderar novetats en referència a les parts legitimades per sol·licitar un dictamen al consell, com els ens locals en defensa de l'autonomia local, i l'ampliació de competències del Síndic de Greuges, que podrà sol·licitar dictamen sobre els projectes i les proposicions de reforma de l'Estatut abans que els aprovem en aquest Parlament, així com els projectes de decret legislatiu aprovats pel Govern i control addicional de la legislació delegada per part del Parlament, sempre que aquests afectin drets, doncs, del títol primer, als quals m'he referit.

En el debat a la totalitat ja vaig fer esment de la legitimitat del Consell de Garanties a emetre dictàmens vinculants, però com que avui s'ha tornat a esmentar i s'ha tornat a mirar enrere parlant de determinats ponents de l'Estatut, doncs, que pretenien fer un tribunal constitucional paral·lel, i atès que suposo que es referien al que va ser ponent inicial també d'aquest Consell de Garanties Estatutàries, Joan Ridaó, tal com vaig dir en el debat a la totalitat –i tornaré a fer esment dels articles de l'Estatut que hi fan referència, que legitimen el consell i el mateix d'aquesta proposició de llei, que esdevindrà llei avui mateix–, doncs, tant senyors del Partit Popular o senyors del Grup Mixt, ni el que es va aprovar el 30 de setembre, que preveia la creació d'una sala específica de garanties estatutàries del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, ni encara menys l'Estatut vigent, que en tot cas et pots adreçar al Tribunal Superior de Justícia de Catalunya –vostè ho sap molt bé, senyor Montanya– per mitjà d'un recurs si hi hagués actes que vulneressin els drets reconeguts, van en aquesta línia.

Sí que és cert que la creació d'aquest ens pot tenir una vinculació remota, si es vol, amb la proposta inicial que far Joan Ridaó de crear un alt tribunal per garantir drets i deures, per fer exigibles els drets del títol primer, i que preveia el recurs d'antiestatutarietat i el recurs d'empara

a l'estil del Tribunal Constitucional. Però, per sort o per desgràcia, els he de dir que no és això, ho reitero, no és això el que tenim entre mans, no hi té absolutament res a veure el que tenim entre mans.

Per tant, sí que ens separen raons polítiques o raons de gruix estatutari dels posicionaments del Grup Parlamentari Popular o del Grup Mixt, però des d'Esquerra Republicana entenem que ens separen temes molt menors dels posicionaments de Convergència i Unió, a diferència del que abans deia el senyor Homs; prou menors perquè no entenguem que no hi votin a favor, senyor Homs. Nosaltres sí que volem minimitzar aquestes diferències de què vostè parlava.

Però, en tot cas, avui encarrilem, com deia, aquest tram final per aprovar la llei. Seguint el dictamen del Consell Consultiu, els grups que donem suport al Govern hem presentat una desena d'esmenes subsegüents per millorar el text i n'hem transaccionat, com abans s'ha dit, amb Convergència i Unió i el Partit Popular; ja les ha desgranat i detallat la relatora, no entraré ara en detalls. I sí que vull passar al capítol d'agraïments i a un últim desig abans de cloure aquesta intervenció i, per tant, no exhaurir el temps.

Com s'ha fet abans, donar les gràcies als ponents que van iniciar aquest procés i que ara no hi són, el senyor Ridao i el senyor Camps; als ponents que hem acabat tot aquest procés, especialment també a la relatora, i naturalment al lletrat i al lingüista i a tot el personal tècnic dels grups que ens ha donat suport.

Vull reiterar la satisfacció per la feina feta en ponència i posterior al dictamen. Vull tornar a insistir en el màxim suport d'aquest Parlament a la votació del que serà aquesta Llei del Consell de Garanties Estatutàries. I, en tot cas, dir i reiterar que el Consell de Garanties estarà format per nou juristes de reconeguda competència, amb més de quinze anys d'experiència; en tot cas, estem parlant només de dos membres més dels que té el Consell Consultiu i ens equiparem així a la majoria d'òrgans d'altres països. Aquests consellers seran nomenats pel president de la Generalitat; sis a proposta del Parlament, acordat per tres cinques parts, com abans ens recordava el senyor Homs, i tres a proposta del Govern, i, d'aquests últims, un membre serà designat entre una terna proposada pel Consell de Govern Locals i, en el cas que aquest òrgan encara no s'hagi constituït, el text que avui votem garanteix que des de l'àmbit local es pugui participar en la designació dels esmentats consellers i conselleres.

Per tota aquesta constitució, aquestes propostes de membres, i per tal que aquest camí es conclouí bé i arribi a bon port, ara el que toca és poder arribar els pròxims mesos a aprovar en aquest Parlament els nomenaments d'aquests sis consellers i conselleres del nou ens que ens pertoca a aquest Parlament, tancar el procés per tal que aquest Consell de Garanties Estatutàries reforci el que és aquest Parlament, les funcions d'aquest Parlament i, el que és més important, els drets de la ciutadania de Catalunya des d'aquest Parlament. Per això, un cop aprovada aquesta llei, nosaltres, des del Grup Parlamentari d'Esquerra, treballarem perquè s'arribin a escollir aquests sis membres a proposta del

Parlament. I el nostre prec és que tots els grups parlamentaris treballin també per tal que pugui ser possible d'escollir aquests sis membres a petició, a proposta del Parlament els pròxims mesos, dins del termini que vinguin, perquè no ens passi com en altres òrgans altament interessants, doncs, que ha fet possible aquest Parlament, que quedi en *standby* la decisió o la feina del Consell de Garanties Estatutàries.

Amb aquest prec i amb aquest compromís del Grup Parlamentari d'Esquerra de treballar perquè això sigui així, per aquesta aprovació en el termini de dos, tres mesos, d'aquest Parlament, dels sis noms que han de començar a posar en marxa aquest Consell de Garanties Estatutàries, acabem la nostra intervenció i donem novament les gràcies a tothom per la feina feta.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Bé, avui aprovem una llei molt important per a l'autogovern de Catalunya i per al sistema d'institucions del nostre país: la Llei del Consell de Garanties Estatutàries, una llei de desenvolupament bàsic de l'Estatut que algú preguntava de què naixia. Doncs, és molt fàcil d'explicar: neix de la voluntat del poble de Catalunya, expressada en un referèndum.

Per això voldria començar destacant un dels aspectes que es deriven del nou Estatut de 2006: la renovació de l'organització institucional del país, un aspecte del qual potser no es parla prou. Aquest és un àmbit del desplegament de l'Estatut que tan sols correspon al Parlament, sense necessitat, òbviament, de negociar amb el Govern de l'Estat. I el Parlament té l'obligació de desplegar l'Estatut en aquest camp perquè l'Estatut és una llei en vigor, no sotmesa a cap cautela, és una llei plenament en vigor, i, per tant, el Govern de la Generalitat i el Parlament tenen l'obligació de desplegar-lo.

Després de l'aprovació de l'Estatut de 1979, el Parlament empenqué la tasca de construcció de les institucions, concretada en la regulació dels òrgans estatutaris, l'estructuració de l'aparell administratiu de la Generalitat i l'articulació territorial de Catalunya. Així, es va necessitar tota la primera legislatura, entre 1980 i 1984, per aprovar la Llei del Consell Consultiu, l'any 81; la Llei del Parlament, president i Consell Executiu, l'any 82; la Llei del Síndic de Greuges, l'any 84, i la Llei de la Sindicatura de Comptes, també l'any 84. La tasca continuà a la segona legislatura, on s'aprovaren, entre d'altres, per exemple, la Llei de la Comissió Jurídica Assessora, l'any 85, o les lleis d'organització territorial, l'any 1987.

Ara, doncs, ens trobem en un altre moment decisiu: la renovació del sistema institucional del país, després de més de vint-i-sis anys de vigència de l'anterior organització. Així, hem aprovat, el Parlament ha aprovat la Llei de la Presidència de la Generalitat i del Consell Executiu, l'any passat; avui, la Llei del Consell de Garanties

Estatutàries; en el proper Ple podrem celebrar el debat de totalitat del Projecte de Llei del Síndic de Greuges, i el Govern està elaborant i té ja avançats i amb les memòries aprovades el Projecte de Llei de la Sindicatura de Comptes, el Projecte de Llei d'elecció dels senadors que representen la Generalitat i els projectes que afecten el món local i l'organització territorial: la Llei de governs locals, la Llei del Consell de Governos Locals i les lleis de creació de les vegueries i l'àrea metropolitana. Cal sumar-hi altres lleis que han creat organismes destacats derivats de l'Estatut: l'Agència Tributària, el Memorial Democràtic, el Consell de la Cultura i les Arts, la Corporació Catalana de Mitjans de Comunicació, l'Institut de Seguretat Pública, l'Agència Catalana de Turisme, l'Oficina Antifrau, l'Institut Català de la Salut, el Consell de Relacions Laborals, l'Institut Català Internacional per la Pau, l'Agència Catalana de la Competència, que acabem d'aprovar avui mateix, i d'altres que estan en tramitació parlamentària, com l'agència de l'habitatge.

Així, doncs, aquesta legislatura serà recordada per haver construït la nova estructura institucional de Catalunya, com a conseqüència del desplegament de l'Estatut. Tant de bo que allò que als anys vuitanta va necessitar dues legislatures ara ho poguéssim fer amb una de sola.

Pel que fa al contingut de la Llei, ens refermem en allò que vàrem expressar en el debat de totalitat del mes de novembre. Entenem que la Llei desenvolupa de forma correcta l'article 76 de l'Estatut. Volem destacar la tasca valuosíssima del Consell Consultiu i l'agraïment a totes les persones que n'han format part des de 1981. Compartim la fórmula de nou membres, elegits per a nou anys, i entenem que el nombre de dotze membres amb què alguna força política havia especulat era innecessari i excessiu i que el de nou és adequat a les noves competències del consell. Compartim el règim d'incompatibilitats, que no barra el pas a ningú que vulgui complir-lo, i entenem que és garantia d'independència i transparència.

I també volem destacar que, lògicament, la Llei havia de donar compliment a l'article 76 de l'Estatut, que estableix que els dictàmens del consell són vinculants quan es refereixen a projectes i proposicions de llei que desenvolupin o afectin drets reconeguts al títol primer de l'Estatut. És la gran novetat del nou consell, que afecta la seva mateixa naturalesa, com el títol de drets i deures va ser una de les grans novetats del nou Estatut de 2006.

Com afirma el dictamen del Consell Consultiu, aquest caràcter està previst amb caràcter imperatiu i taxatiu en un precepte de l'Estatut –i, per tant, la Llei no podia fer res més que complir allò que diu l'Estatut–, i el consell aplica al text la presumpció de constitucionalitat, recordant que va ser aprovat pel Parlament, les Corts Generals i el poble de Catalunya. Tant de bo que aquesta presumpció de constitucionalitat fos respectada, a més del senyor Montanya –que ho ha fet, ho ha dit expressament–, també pel Partit Popular, per tot el Partit Popular, perquè el Partit Popular ha passat en tres anys de votar que sí en aquesta cambra a un text de l'Estatut que preveia un consell de garanties estatutàries amb dictàmens vinculants a presentar, després, recurs

d'inconstitucionalitat contra aquest article i, avui, votar per aquest motiu en contra d'aquesta llei.

Hem traslladat al text les apreciacions del Consell Consultiu, aprovades per sis dels set membres –perquè a vegades es fa molta referència als vots particulars, i potser cal recordar que el dictamen va ser aprovat amb els vots de sis dels set membres del Consell Consultiu–, aquelles esmenes, doncs, que no afecten en res substancial el text que va remetre el Govern al Parlament i que després es va tramitar en ponència conjunta, i que no va ser un intent fallit del Govern, sinó que el text que va remetre el Govern ha estat la base fonamental sobre la qual ha treballat la ponència.

Finalment, jo voldria expressar la satisfacció per l'aprovació d'aquesta llei tan important, i també fer els agraïments als membres de la ponència, al lletrat Ismael Pitarch, al gestor i al lingüista.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. (*Adreçant-se al Sr. Homs i Molist.*) Vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) El senyor Homs, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Sí, gràcies, senyor president. Senyor conseller, agraeixo que hagi atès la crida del Grup de Convergència i Unió abans que hi hagués algun membre del Govern en aquest debat; li ho agraeixo de tot cor.

Prenc la paraula, doncs, respecte a les altres esmenes que s'han plantejat en aquest debat fins ara, no?, sense..., vaja, no sense abans fer una petita referència al que han exposat diferents portaveus que donen suport al Govern. Realment, si les diferències són tan menors, som-hi; això és tan senzill com això, no? Si realment són tan..., facin alguna cosa; vostès que poden, facin alguna cosa, acceptin alguna de les aportacions del Grup de Convergència i Unió. Si tot és tan menor, si tot és tan senzill, vaja, facin-ho. És així, no? És a dir, expressen el seu desig..., que jo no ho dubto, no?, vostès tenen el desig que ens sumem al consens. Molt bé, però actuïn. Diguem-ne, les coses no s'aconsegueixen simplement per un desig, no?, sinó a base de treballar-hi. I les expressions de «seguirem treballant»... Bé, però facin-ho a la manera. Ja ho sé, que ara no ho arreglaran, això, eh?, però a la manera facin-ho. Perquè crec que tampoc ho posem tan difícil; sincerament, jo crec que tampoc ho posem tan difícil, més aviat fàcil, no? I a mi a vegades em sembla –no ho sé, eh?, això ho deuen saber millor vostès– que alguns dels seus prejudicis els fan perdre oportunitats, no? Alguns dels seus prejudicis respecte a la posició de Convergència i Unió en tantes altres coses, jo crec que els fan perdre oportunitats, perquè era ben senzill posar-se d'acord en aquesta llei. Tampoc demanàvem re, diguem-ne, que a vostès els limités en cap sentit. I el que plantejàvem –i ho coneixen perfectament– en el terreny de les incompatibilitats jo crec que ens obria portes. És tan senzill com això: ens obria portes. No els limitava a vostès i obria portes. Doncs, no, el resultat final de vostès és que no. I, com bé ha recordat, no?, el

portaveu d'Iniciativa, efectivament, nosaltres havíem mantingut posicions respecte al nombre de membres del consell..., que ja vàrem transigir, ja hem escoltat raons, ja ens hi hem avingut, però vostès n'han escoltat cap, de les nostres? I això és el que ens dol. Sincerament els ho dic, en sentit polític, està clar.

Respecte a altres esmenes que s'han plantejat per part d'altres grups, no?, que els veig tan atabalats amb tot això del caràcter vinculant. Jo realment..., vaja, estic estupefacte amb tot això, no? Perquè aquí darrere, expliquem-ho bé, això va lligat al fet que es reconguin o no es reconguin drets. Aquesta és la qüestió. Sí, home. I el que a mi em sorprèn –primera cosa que em sorprèn– és que a vostès els faci por o mandra que aquests drets es puguin protegir d'una manera extra, per dir-ho així.

Perquè el que qüestionen, el grup de Ciutadans i a vegades també el Grup del Partit Popular, és que realment hi hagi una articulació d'un sistema de drets singularitzat a Catalunya, però vostès ho qüestionen per tot arreu, això. Perquè es veu que aquí hem de ser absolutament iguals en drets al conjunt... Però és que això no és el que diu la Constitució espanyola. No, home, no. És que vostè, que sempre s'empara en la Constitució espanyola, hauria de repassar una mica –que sé que ho fa–, però jo li donaré cites de sentències del Tribunal Constitucional, no? N'hi ha una que no és gens menyspreable perquè, entre altres coses..., respecte a un recurs interposat amb relació a l'Estatut que va aprovar el País Valencià, hi va haver una sentència –aquests van tenir la sort que ja els van dictar la sentència, no–, que és la Sentència 247/2007. El Tribunal Constitucional ha avalat la incorporació de drets i deures propis en l'Estatut. Això ho ha avalat el Tribunal Constitucional. Per tant, no en facin escarafalls, d'això. Hi ha sentència, i jo el convido que llegeixi aquesta Sentència 247/2007. O que en llegeixi una altra.

En una altra ocasió, li ho recordava, la Sentència 150/1990 –és possible que el Tribunal Constitucional canviï aquesta jurisprudència, però fins ara és la que ha mantingut–, on parla del principi d'igualtat. I jo li recordo què diu el Tribunal Constitucional en això, perquè crec que el sorprendrà, no? Diu..., el Tribunal Constitucional ha dit que si s'interpretés que la Constitució espanyola exigeix un tracte jurídicament uniforme dels drets i deures dels ciutadans, això –diu el Tribunal Constitucional– seria frontalment incompatible amb l'autonomia. I el que estableix la Constitució precisament és el principi d'autonomia, que vostès jo crec que, a vegades, això ho oblidem: el principi d'autonomia.

L'exercici del principi d'autonomia comporta, lògicament, situacions jurídiques que poden ser realment dispers en funció, per descomptat, i respecte a les competències concernides.

Bé, amb això acabo. Gràcies, senyor president. En qualsevol cas, és evident que, davant d'aquestes manifestacions, nosaltres no donarem recolzament a aquestes esmenes que pretendrien suprimir aquest caràcter vinculant dels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries.

El president

Si no hi ha ningú més que vulgui intervenir, cridem a votació. *(Pausa.)*

(El Sr. Rivera Díaz demana per parlar.)

Senyor Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, senyor president, per contradiccions i al·lusions directes del diputat Homs.

El president

Té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, doncs, nosaltres evidentment tenim ben clar el principi d'igualtat i el principi d'autonomia, tots dos compatibles. El que no creiem és que només hagi de ser compatible un dels principis. Per tant, nosaltres, evidentment, és cert, no volem tenir drets diferents, ni ser millors ni pitjors en drets; volem tenir els mateixos i volem que a Catalunya es garanteixi...

I, finalment, respecte al vinculant. No s'equivoqui, senyor Homs, precisament si volem que no sigui vinculant és perquè aquesta cambra tingui autonomia, que vostès el que no volen és que aquesta cambra tingui autonomia per legislar i que després pugui ser l'únic, el Tribunal Constitucional, qui vetlli per la constitucionalitat de les normes d'aquesta cambra.

Per tant, el que vostès estan fent és canviar les normes de joc sense canviar la norma superior, que, en aquest cas, és la Constitució. Per tant, ja li ho he dit abans, no poden vostès canviar la Constitució a cop d'intentar modificar, en aquest cas, via Estatut, el que diu la Constitució, simplement.

(Pausa llarga.)

El president

Procedirem a la votació.

(Pausa.)

Procedim a la votació, doncs. Començarem amb les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i, en primer lloc, votarem les esmenes reservades números 1, 10, 11 i 15.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 14 vots a favor, 116 en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu números 17 ter i 18 bis.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Mixt, els números 3, 4, 5, 6, 14, 32, 41 i 53.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 4 vots a favor i 129 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. En primer lloc, les esmenes reservades números 16, 17, 17 bis i 48.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 83 en contra i 3 abstencions.

Seguidament, votarem les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 18 i 19.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor, 69 en contra i 3 abstencions.

Passem a la votació de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 19 bis, 22, 24, 26, 27, 27 bis, 34, 35 i 35 bis, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Mixt.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 17 vots a favor i 116 vots en contra.

Votarem ara les esmenes reservades números 12 i 13, presentades pel Grup Mixt i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 49 vots a favor i 84 vots en contra.

Votem, seguidament, les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 48 ter i 48 *quater*, presentades pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 64 vots a favor i 68 vots en contra.

Votarem, seguidament, les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 41 ter, 41 *quater*, 41 *quinquies*, presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor i 3 abstencions.

Votem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 10 bis i ter, 27 ter 4.5, 48 bis 6, transaccionades entre els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 116 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, números 3 bis, 5 bis, 41 bis, 48.5, 48.8, 48.9, presentades pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 69 vots a favor, 14 en contra i 50 abstencions.

Votem, seguidament, la part esmenada i no acceptada de l'article número 12 del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 68 vots a favor i 65 vots en contra.

Votarem la part esmenada i no acceptada dels articles números 17, 18 i 24 del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 17 vots en contra.

Votem ara la part esmenada i no acceptada de l'article número 14 i de les disposicions transitòries segona i tercera del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 69 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

A continuació votarem la part esmenada i no acceptada de l'article número 13 i la disposició addicional quarta del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada, també, per 69 vots a favor, 61 en contra i 3 abstencions.

Votem la part esmenada i no acceptada dels articles números 2 i 8 del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor, 14 en contra i 3 abstencions.

Passem a la votació de la part esmenada i no acceptada dels articles números 3, 4, 23, 29 i del segon paràgraf del preàmbul del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 116 vots a favor i 17 vots en contra.

Votarem ara la part no esmenada dels articles números 2, 3, 4, 7, 8, 11, 12, 13, 14, 17, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 27, 28, 29, 32; disposicions addicionals primera, segona i tercera; disposicions transitòries primera, segona, tercera i quarta; disposició derogatòria i resta del preàmbul del dictamen.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 132 vots a favor i 1 vot en contra.

Votem els articles sense esmenar números 1, 5, 6, 9, 10, 15, 16, 26, 31, 33 i títol del dictamen.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

De conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, passem a fer la votació final sobre el conjunt de la Llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Comença la votació.

La majoria absoluta ha estat assolida per 69 vots a favor, 17 vots en contra i 46 abstencions, per la qual cosa queda aprovada la Llei del Consell de Garanties Estatutàries.

Proposició de llei

de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, del 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00030/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de modificació de l'article 4 del Decret legislatiu 3/2002, de 24 de desembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de finances públiques de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustre senyor Santi Rodríguez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, aquesta proposició de llei que consisteix en la modificació d'un article de la Llei de finances públiques de Catalunya. En quin sentit, amb quin objectiu, per què? El sentit és el d'intentar simplificar les formes jurídiques que adquireixen els ens instrumentals de la Generalitat de Catalunya; l'objectiu és també el de simplificar l'estructura organitzativa d'aquests ens instrumentals, i el perquè jo diria que és doble; d'un costat perquè des del Partit Popular de Catalunya entenem imprescindible intentar ordenar aquesta part del sector públic per simplificar, per modernitzar l'Administració catalana i per racionalitzar recursos. Així ho creiem i així ho expressàvem en el nostre programa electoral amb el qual vam concórrer a les darreres eleccions autonòmiques. En la mesura que entenem que l'objectiu que perseguim és coincident amb el que s'expressa amb reiteració en el document programàtic de l'Entesa Nacional pel Progrés, hem volgut contribuir a la seva materialització amb aquesta proposició de llei.

L'organització dels ens instrumentals de la Generalitat vénen regulats bàsicament per dues lleis, una, la Llei de finances públiques, que és la que proposem avui modi-

ficar en el seu article quart, aprovat el seu text refós pel Decret legislatiu 3 de 2002, però que té el seu origen en la Llei d'aquest Parlament, 10, de l'any 1982. També per la Llei de l'Estatut de l'empresa pública catalana, Decret legislatiu, text refós del 2 de 2002, però que també té el seu origen en la Llei 4 de 1985, i que en aquesta proposta de llei que sotmetem a consideració de la cambra també es proposa substituir per una nova llei d'organització i règim jurídic del sector públic empresarial. No hem presentat la redacció, sinó que en la proposició de llei s'introdueix el manament al Govern per tal que sigui ell qui presenti aquest projecte de llei al Parlament.

Aquestes dues lleis organitzen els ens instrumentals de la Generalitat en dos grups: entitats autònomes i empreses de la Generalitat. A la vegada, però, les entitats autònomes es subdivideixen en dues entitats més: les entitats de tipus administratiu i les entitats de tipus comercial, industrial o financer.

Per un altre costat també, les empreses de la Generalitat es subdivideixen en altres categories: entitats de dret públic amb personalitat jurídica pròpia i que ajusten la seva activitat a l'ordenament jurídic privat; societats civils o mercantils amb participació majoritària de la Generalitat, i empreses vinculades, gestores de serveis públics en què la Generalitat participa en el seu accionariat però no en té pas la majoria.

Aquesta estructura d'aquest sector públic no administratiu és el que, d'alguna manera, ha permès al llarg dels anys –i per això feia referència als orígens de la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana i de la Llei de finances, a principis dels anys vuitanta– anar creant tot un conjunt d'organismes, entitats i empreses que han anat assumint l'exercici de funcions públiques limitades a unes àrees molt concretes de l'activitat pública.

Avui, en aquests moments, podem comptar, en aquests moments segurament ja és més, podem comptar fins a un total de cent sis entitats –dic, segurament, perquè n'hauríem de comptar cent set, perquè avui mateix s'ha aprovat la creació o la modificació d'una altra–, al marge de les empreses vinculades, i aquest gruix d'entitats són les que constitueixen aquests ens instrumentals de la Generalitat de Catalunya. Sense anar més lluny, en els darrers cinc anys han estat força les lleis que han creat o modificat organismes d'aquests tipus com ara, les més recents, el Consell de la Cultura i de les Arts; l'Agència Catalana de la Seguretat Industrial; l'Agència Catalana de Turisme; l'Institut Català de la Pau; el Memorial Democràtic; la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –abans Corporació Catalana de Ràdio i Televisió, que també ha patit una modificació d'ubicació en aquest quadre de classificació–; l'Institut de Seguretat Pública, també com a hereu de l'Escola de Policia i l'Escola de Bombers; l'Agència Tributària de Catalunya; el Centre d'Estudis d'Opinió; l'Agència Catalana de la Joventut; Infraestructures Ferroviàries de Catalunya; l'Institut Geològic de Catalunya; l'Institut Cartogràfic de Catalunya; el CIDEM, que va ser objecte també d'una modificació; l'Agència Catalana de Consum o, com deia abans, l'Autoritat Catalana de la Competència, creada aquest mateix matí.

En conjunt, en aquests darrers cinc anys, els ens instrumentals han crescut en nombre de divuit. Repeteixo que hem entès que al llarg dels anys i a mesura que la Generalitat de Catalunya anava assumint noves competències era necessària una certa flexibilitat per tal de poder-se dotar dels ens necessaris per intentar dur a terme aquestes competències amb la major diligència i facilitat possible, i així entenem que ha estat. Arriba, però, un moment en què creiem que en el disseny dels organismes públics han de fer prevaler aspectes com la simplificació organitzativa, la racionalització i l'eficàcia dels recursos i la transparència de la gestió pública.

L'objectiu de la reforma legislativa que avui proposem no és limitar la capacitat d'acció del Govern, l'objectiu és simplificar les estructures per les quals una part de la Generalitat de Catalunya exerceix les seves competències, en primer lloc, per facilitar als ciutadans la comprensió de l'organització pública catalana, però també, i també aspecte important, per facilitar les taques de control i fiscalització de tots aquests ens.

És, doncs, en aquest sentit, que la proposta significa reduir a dues les tipologies d'ens: les entitats públiques administratives i les entitats empresarials en forma de societat civil o mercantil. Com deia, aquesta modificació obliga també a la modificació de la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, tasca que s'encomana al Govern en una disposició addicional preveient, lògicament, un règim transitori.

Quedaria també pendent per completar la reforma del sector públic per administratiu, l'ordenació de les agències, i en aquest sentit també hem presentat ja una proposició de llei que el que pretén precisament és regular el règim d'organització i funcionament de les agències catalanes.

Avui, però, sotmetem a consideració a la cambra aquesta proposta de llei, modesta, però que pretén iniciar un conjunt de mesures legislatives que pretenen i volen posar en ordre, modernitzar, racionalitzar i simplificar una part molt important del sector públic de la Generalitat de Catalunya, com són els ens instrumentals.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Montserrat Capdevila.

La Sra. Capdevila Tatché

Moltes gràcies, president. Diputats i diputades, bé, de fet marcaré o presentaré l'esmena a la totalitat dels tres grups de l'Entesa i també el posicionament de tots ells, i, per tant, doncs, segurament anirem ràpids.

Els grup de l'Entesa, tots tres, com molt bé ha dit el senyor Rodríguez, compartim plenament els principis de l'exposició de motius d'aquesta proposició de llei en referència i especialment als que parlen de raciona-

lització, modernització, simplificació, i, especialment, la transparència en la gestió pública i la contenció de despesa, i tot allò que faci l'Administració organitzativament molt més àgil.

Justament, crec que aquests principis, especialment en pro de la màxima transparència, són els que regeixen la forma de funcionar i de metodologia de treball del Govern a través de la conselleria d'Economia, però també a través de la resta de conselleries, des del 2004 i en els darrers anys –i especialment el darrer 2008 ho hem vist– pel que fa a la contenció de la despesa i també en tots aquells instruments en pro de la transparència, com he dit abans.

Ara bé, dit això, presentem la nostra esmena a la totalitat perquè no veiem, en tot cas, la conveniència d'aquesta proposició que, de fet, proposa tan sols la modificació de l'article 4 del text refós de la Llei de finances públiques, el Decret legislatiu 3/2002, que en el seu moment, de fet, ho va ser per tal d'actualitzar amb els euros i també per harmonitzar d'altres normatives. El que creiem és que cal que el Govern ens porti en aquest Parlament allò que té previst en el seu programa legislatiu en el projecte de la futura llei que ha de substituir els vigents textos refosos de la Llei de finances públiques a Catalunya i de la Llei de l'estatut de l'empresa pública catalana, i que ha d'abastar, entre d'altres, la forma d'organitzar-se del sector públic, com bé vostè comentava a la Generalitat; les relacions financeres i d'altre ordre entre l'Administració de la Generalitat i els altres ens que integren el sector públic. I, per tant, doncs, la temàtica objecte de la regulació que vostès proposen es modifica.

Bé, en tot cas, i, per tant, doncs, crec que no, en aquest context no ens sembla convenient en aquests moments tramitar una proposta legislativa parcial que incideix en una norma, doncs, de la Llei de finances, perquè, d'acord amb el que hem comentat, en el cas que l'aprovéssim, tindria una vigència temporal limitada. I, per tant, crec –i, justament, en pro del que estem comentant– que hem de ser pràctics i operatius, és a dir, que no fem una feina que dintre de poc hàgim de tornar a fer.

Per tant, per aquests motius, doncs, nosaltres presentem aquesta esmena a la totalitat i, per tant, no donarem suport a la seva proposició.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió per fixar la seva posició, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, senyor president. Conseller, senyores i senyors diputats, jo potser m'hi estaré una miqueta més, veig que això ho han fet molt ràpid, tant el grup proponent com en nom del tripartit, no?, justament perquè crec que no parlem d'un tema menor. El Partit Popular ens proposa una reforma puntual de la Llei de finances públiques de Catalunya, concretament referit a les diferents formes d'organització i constitució dels diversos

ens i organismes instrumentals de l'Administració de la Generalitat.

Nosaltres no hem presentat esmena a la totalitat perquè considerem que cal parlar i debatre sobre la reforma del sector públic de la Generalitat i de les finances de la Generalitat, i debatre sobre el seu funcionament i el seu dimensionament, no? Sobretot, jo crec que, objectivament, hi han dos fets que ho motiven, no?: un primer, perquè el nou Estatut estableix un nou sistema de finançament i per tant això, el fet de revisar el que seria el corpus jurídic, el corpus normatiu amb relació a les finances públiques de la Generalitat, jo crec que ho fa oportú, i també pel gran, enorme creixement del sector públic, empreses públiques i organismes de la Generalitat en els darrers anys, i abans el portaveu d'Iniciativa, el senyor president d'Iniciativa, el senyor Bosch, ens deia que com a conseqüència del desplegament de l'Estatut, doncs, s'han desenvolupat tota una sèrie d'organismes. I, per tant, hi han dues circumstàncies objectives que fan que sigui bo debatre a fons sobre el sector públic a Catalunya.

Per tant, la primera consideració que nosaltres fèiem amb relació a la seva proposta és que és oportú i arriba l'hora de parlar. També ho és pel fet que els grups que donen suport al Govern, en la seva declaració programàtica, un dels objectius i compromisos era justament una nova llei de finances públiques i una nova regulació del sector públic. I en els diferents pressupostos, jo crec que als darrers tres pressupostos, comptant el d'enguany, doncs, en els objectius legislatius del Departament d'Economia hi apareixia, com una de les coses que es faria durant aquell any, la reforma de la Llei de les finances públiques de la Generalitat. De fet, això no s'ha fet, va passant el temps, i nosaltres entenem que convé parlar-ne, no?

Dit això, però, si no ens situem davant d'una reforma general i profunda sinó puntual de la Llei de finances públiques, els haig de dir que la nostra opinió difereix del text presentat i de les prioritats del Partit Popular. Per nosaltres, ara, la prioritat pel que fa al sector públic es mou en dues grans línies: transparència, per un costat, i dimensionament, per un altre, no?, i sobretot per frenar el desafortat i injustificat engreixament de personal que, per part del tripartit, sense cap mena de límit, s'ha fet del sector públic, no?

Transparència, en quin sentit? Doncs, home!, en el sentit que des dels organismes i empreses del sector públic de la Generalitat no s'escapi i no es limiti el control i fiscalització d'aquest Parlament; és a dir, que l'acció pública, l'acció de govern, a través de fer organismes, no s'escapi del control, doncs, d'aquest Parlament.

I és aquí on clarament nosaltres entenem que en alguns casos concrets s'ha reulat, i de manera accentuada, no? A vegades per obtenir informació d'accions públiques..., cada vegada hi han més dificultats, cada vegada hi han més traves per obtenir-ne la informació precisa, no?

I el paradigma d'això té un nom i un cognom, que es diu Institut Català de Finances; és a dir, el paradigma d'això té un nom i un cognom, que es diu Institut Català de Fi-

nances. És a dir, un dels organismes més transcendents, amb més incidència, amb més volum, i més en èpoques com aquestes..., s'impossibilita als diputats obtenir la més mínima informació de qualsevol actuació concreta d'aquest organisme. És a dir, sota el pretext del secret bancari, zero informació als diputats d'aquest Parlament sobre qualsevol actuació concreta. I això no pot ser.

Hem demanat en diverses ocasions empara al president del Parlament, i, la veritat, no ens n'hem sortit. I per això reiterem, aprofitant que parlem d'això, aprofitant que estem aquí, doncs, a veure si poguéssim aconseguir una empara més efectiva, perquè de fet no es tracta d'altra cosa que que els diputats puguem exercir els nostres drets però també els nostres deures. A nosaltres ens correspon, entre altres tasques, la fiscalització i el seguiment de l'acció de govern i el control de tota l'acció de govern i de tots els organismes del Govern. I ara no ho podem fer: un diputat no té accés a cap mena de dades concretes de l'Institut Català de Finances, més enllà de les estadístiques que rep tothom, més enllà de quan al cap de dos o tres anys arriba un informe genèric de la Sindicatura de Comptes.

Un regidor de l'oposició, per exemple, de qualsevol ajuntament que contracti una operació amb l'Institut Català de Finances té dret a consultar tot l'expedient d'aquesta operació. Un diputat del Parlament de Catalunya no té dret a accedir a aquest mateix expedient. Per tant, ja no parlem d'accés a informació entre privats i l'Institut Català de Finances sinó inclús amb els organismes públics. Això a nosaltres també se'ns ha negat en diverses ocasions.

I nosaltres entenem que això no pot ser i que, per tant, no pot ser que una part important del Govern, un organisme molt important del Govern, un organisme que ens el sentim, ho comprendran, des de Convergència i Unió, molt nostre i que només li desitgem el millor, doncs, no pot ser que tingui absoluta immunitat pel que fa al control i fiscalització dels diputats d'aquest Parlament. Nosaltres entenem que això deteriora i afebleix una mica el sistema democràtic d'aquesta institució. Per tant, més transparència en el sector públic; poso el cas de l'Institut Català de Finances, en podria posar un altre.

La segona prioritat, si parlem del sector públic, delimitar i actuar, i en aquest sentit aturar l'engreixament sense aturador d'aquest, no? El Govern tripartit, i cada vegada de manera més exagerada, no ha parat de fer créixer, doncs, el nombre de personal al servei d'organismes i empreses del sector públic; un creixement fora de mida, no? I n'hem de parlar; també n'hem de parlar, no? Les dades són tan reveladores com preocupants, i més en una situació de crisi com l'actual.

Jo sé que no els agrada, i que diuen: «Home, no poden dir això i no poden dir...», però és que ho hem de fer, no ho podem passar per alt, no? I no hi ha correspondència –i es parlava d'eficiència i eficàcia–, no hi ha correspondència entre l'engreixament que hi ha hagut i el servei que es dona. És a dir, hi ha molt més servei, molt més efectiu, molt més directe, molt més àgil de cara al ciutadà, amb tota aquesta engreixament? No hi és.

Comparant les mateixes dades, comparant les mateixes dades i les mateixes entitats de dret públic i societats mercantils, del 2003 al 2009, hi insisteixo, les mateixes, doncs, de la plantilla del sector públic –l'altre dia la diputada Pilar Pifarré, les va fer públiques, després d'un laboriós treball–..., són que han passat, al sector públic, de 10.822 treballadors el 2003 a 15.793 a finals del 2008; és a dir, 4.971 persones més, un creixement del 45 per cent. I no s'entén, hi insisteixo, ni es nota i és justificable des de cap punt de vista.

I sé que això no agrada, perquè diuen: «Oh, vostès...» No. Anem a dades, no? Anem a dades per veure si la gent ha notat que hi ha, doncs, aquesta multiplicació del servei i de l'efectivitat, no?

L'Incasol ha passat, el 2003, de 341 persones a 544 el 2008; és a dir, 203 treballadors més. El Cire ha passat de 72 treballadors el 2003 a 230 el 2008; és a dir, 158 més. L'IRTA ha passat de 363 a 561; és a dir, 198 treballadors més. El Centre de Telecomunicacions ha passat de 93 treballadors a 345 treballadors; és a dir, 252 treballadors més. Tjuuca ha passat de 154 treballadors a 298 treballadors, 144 més. GISA ha passat de 102 treballadors a 248 treballadors, 146 més. Forestal Catalana, de 87 treballadors a 303 treballadors; 216 treballadors més. Adigsa, de 234 a 357 treballadors; 123 treballadors més. I podríem seguir.

Aquest és el concepte d'austeritat que té el Govern, que tenen els grups que donen suport al Govern en època de crisi? Aquest és el concepte d'austeritat? Aquesta és l'austeritat en el sector públic que es predica? Nosaltres entenem que això senzillament és una provocació. I més en uns moments com els actuals, no?, de crisi. Quan nosaltres insistim a estrènyer-nos el cinturó estem parlant d'això –estem parlant d'això.

Però encara és pitjor, perquè és que, clar, aquí no hi ha comptades..., dius: «No, és que s'ha fet un procés que s'ha deixat d'externalitzar, hem incorporat els serveis i, per tant, això justifica un increment.» No, no, no; si és que l'externalització de serveis encara ha anat més enllà; és a dir, només cal mirar els diferents contractes i adjudicacions que s'estan fent per veure que el sector públic segueix externalitzant, no? I, és clar, en un debat sobre el sector públic, entendrà que nosaltres això no ho puguem passar per alt. Per tot això, nosaltres creiem que cal una reforma també del sector públic de la Generalitat.

En alguna proposta, entendrà que, anant això així, no estiguem d'acord que societats mercantils es puguin aprovar per decret o per acord de govern. Nosaltres veuríem més viable la llei..., veient tal com van les coses. I per tant..., però això ja seria tema d'esmena a l'articulat.

Per tant, nosaltres entenem que el debat hi és, hi han uns fets objectius –nou Estatut, desplegament de l'entramat institucional–, que creen nous organismes del sector públic, i un nou sistema de finançament, que, per tant, afectarà les finances de la Generalitat, on nosaltres hem de fer-nos la nostra pròpia regulació, que ho justifiquen. I l'altra és la dinàmica que ha anat prenent el sector públic.

Per això nosaltres votarem en contra de l'esmena a la totalitat, per no donar un cop de porta a aquest tema i també perquè nosaltres hem anat esperant, perquè hi havia l'anunci de presentar aquesta reforma en profunditat i aquesta reforma no s'ha produït.

Per tant, nosaltres votariem, doncs, en contra de l'esmena de totalitat que presenten els diputats.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula en nom del Grup Mixt l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, nosotros apoyaremos la proposición de ley que presenta el Grupo Popular en lo que hace referencia a su tramitación. Si bien es cierto que tenemos algunos aspectos que no acaban de encuadrarnos en cuanto a la redacción que se presenta, sí que entendemos oportuna la tramitación de esta proposición de ley.

¿Por qué? En primer lugar, porque la proposición viene a plantear una problemática, la problemática de la Administración institucional, de los entes instrumentales, que ya es casi un clásico en el derecho administrativo, que periódicamente se va cuestionando esta figura, y que si bien está correctamente encajada en lo que es la Ley de régimen jurídico de las administraciones públicas y el procedimiento administrativo común... Es decir, recuerda, la Ley de régimen jurídico, en su artículo 2, los distintos tipos de administración –Administración General del Estado, Administración de comunidades autónomas, entidades que integran la Administración local–, y después en un residuo dice: «Las entidades de derecho público con personalidad jurídica propia vinculadas o dependientes de cualquiera de las Administraciones públicas, que tendrán la consideración de Administración pública.»

Este precepto luego es desarrollado por la LOFAGE, y distingue entre organismos públicos y, entre ellos, en organismos autónomos y entidades públicas empresariales.

Digamos que ese modelo de LOFAGE es el que viene hoy a incorporar en su estructura la propuesta del Partido Popular, si bien con una cierta..., con cambios nominales, pero más o menos viene a ser el mismo, un modelo que se diferencia un poco del que se establece en la Ley de finanzas públicas de Cataluña.

Nosotros, realmente, en el tema de las entidades instrumentales, creemos que no hay razón para que existan, digamos, tipologías distintas en cada comunidad autónoma, y sería bueno que ya a nivel de todo el Estado se estableciera un cuadro clave que nos vinculara a todas las administraciones de forma que no se estuvieran, digamos, sorteando permanentemente, con distintos nombres, las entidades instrumentales.

Aquí se ha hablado de racionalización y de simplificación. Las veo lógicas e imprescindibles, y ello..., he tenido ocasión de ver esta mañana el proyecto de ley..., bueno, ya la ley de presupuestos de la Generalitat, y he mirado toda la relación de entidades, sociedades, consorcios que hay, y realmente es un número espantoso: siete páginas, siete páginas de letra menuda, ¿eh? Claro, con este volumen de entidades y de servicios externalizados, realmente a algunos nos preocupa especialmente qué tipo de administración tenemos.

Cuando yo estudiaba derecho había una figura que entonces estaba muy cuestionada, que era la huida del derecho administrativo. Es decir, se creaban determinadas entidades para huir del derecho administrativo y ampararse en el derecho privado.

Yo creo que este Gobierno, y otros —es decir, nadie está libre de culpa en esta materia—, yo creo que un poco han... digamos usado con cierta, con excesiva intensidad estas figuras. La retahíla que ha tenido ocasión de mentar hoy el señor Jaume Bosch, la que ha hecho el señor Jordi Turull y la que ha citado el diputado Santiago Rodríguez dejan claro —una mera cita— el ámbito, la dimensión de lo que aquí estamos hablando.

Y además, no solamente por el número de entidades, sino además... (*Veus de fons.*) Perdón, y Montserrat. Pero no has citado a ninguna, no ha citado a ninguna; me refería a la cita de las entidades a las que se ha hecho mención.

Y me refiero..., no solamente por el número, sino, además, por la confusión. He tenido ocasión de descifrar los nombres, el nombre de la cosa, y veía que el nombre de «agencia» se atribuye a sociedades mercantiles, a entidades de derecho público, a entidades autónomas administrativas. E igualmente el nombre de «instituto»; este sí que es verdaderamente transversal, está en toda la tipología, igual que el de «centro». De forma que sería conveniente, de cara a saber con qué cuentan los administrados, los ciudadanos, incluso la Administración, que se establecieran normas, aunque fueran exclusivamente a efectos nominales, para evitar esta confusión tan enorme, tan trascendental.

De ahí que nosotros sí que creamos..., fundamentalmente el apartado más interesante de la proposición de ley que plantea hoy el Grupo Popular, a nuestro juicio, es la disposición adicional, porque encarga la elaboración de un proyecto de ley al Gobierno para regular..., pero no solamente el sector público empresarial sino, yo creo, que toda la Administración institucional en Cataluña. Creo que en este caso es prudente la propuesta, porque aquí hoy se ha hablado de determinados entes instrumentales y ha introducido el debate, a raíz de la proposición de ley que tiene presentada en esta cámara el Grupo Popular en relación a las agencias catalanas, que no deja de ser una transposición de lo que es la agencia estatal, la ley del año 2006 a la regulación catalana.

Pero hablemos de los consorcios. Los consorcios, la regulación que tienen en estos momentos está exclusivamente en un artículo, el 13, de la Ley de régimen local, creo recordar, y no hay una regulación específica, clara que establezca la regulación de los consorcios, con todo

lo que conlleva y con toda la problemática que tienen. Y no es una figura baladí, es una figura que abarca casi una página de estas a las que me estoy refiriendo de los presupuestos generales. Hay muchísimos consorcios en estos momentos que cuentan con una regulación propia. Y ese es otro tema que a nosotros nos preocupa encarecidamente.

Nos preocupa el hecho de que exista un casuismo excesivo a la hora de regular este tipo de instrumentos. De forma que este casuismo organizativo excesivo, que padecemos en este mismo Parlamento a la hora de legislar, que cada vez que estamos regulando lo que es una empresa pública, lo que es una entidad autónoma, tenemos que cuestionarnos qué tipo de consejo introducimos, cuando eso sería relativamente fácilmente superable si ya existiera un marco tipo, que desde luego ahorraría muchos debates innecesarios.

Por eso creo que es conveniente establecer una regulación genérica de toda la Administración institucional en su totalidad: agencias, consorcios, sociedades mercantiles, sociedades civiles, entidades empresariales, como se suman aquí, entidades autónomas administrativas, es decir, integrar, que pudiera ser realmente la regulación del sector público.

Pero me preocupa..., antes hablaba de la huída del derecho administrativo, me preocupan aspectos que están claramente ocultando este debate. Uno fundamental: el de la laboralización. Con la vía y la creación de estas figuras se está procediendo a una desfuncionalización de la Administración pública catalana, se está llevando al campo de la laboralización y eso está ya afectando a mucho personal que presta servicio en la Administración pública.

Otro aspecto que me preocupa, el del encuadramiento. Muchas veces esa difusión, esa confusión elude también la asunción de responsabilidades por parte del Gobierno de Cataluña, por parte de la Administración. Creo que ese es un aspecto trascendental. En ese maremágnum no se identifica bien el órgano y no queda bien determinada la jerarquía. Y yo creo que eso debe quedar específicamente y claramente marcado. Debe establecerse un hilo conductor bien definido para la ciudadanía, para el administrado, para nosotros mismos, los que tenemos la función de controlar la acción del gobierno, entre la entidad filial y el órgano matriz. Es decir, entre el ente creado y el departamento del que se crea, puesto que de este departamento dependen fundamentalmente de forma anticipada programas, planes, presupuestos, dotaciones financieras y además, posteriormente, a él se han de rendir cuentas y memorias de resultados.

Y aquí también se ha hecho una mención a la austeridad, y yo creo que es un elemento clave en el debate que hoy se está planteando en la cámara, el tema de la austeridad. Nos parece que es un auténtico dispendio en muchas ocasiones, pero además por falta de control político y por falta del control legislativo, el régimen que se está estableciendo, de forma que los presupuestos no siempre están bien definidos, no siempre es bien determinada la política de gasto y además se dificulta la acción de control. Y esta figura de falta de control de la austeridad nos lleva a un elemento de opacidad, al

que también se ha hecho mención en esta cámara y en esta mañana, que creemos que debe ser superado.

Por todo ello, nosotros daremos apoyo, aun cuando efectivamente tengamos dudas sobre el texto. No acabamos tampoco de entender esta fórmula cruzada de creación de entidades autónomas administrativas por ley y creación de sociedades mercantiles y civiles por decreto. No nos parece especialmente afortunada. Pero a pesar de cuestionar determinados aspectos del mismo, sí creemos conveniente entrar en el debate y proceder a una regulación integral de toda la Administración y, en general, de todas las entidades instrumentales del sector público catalán.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Senyora Capdevila, té la paraula.

La Sra. Capdevila Tatché

Per contradiccions en la intervenció del senyor Turull. En tot cas...

El president

Un minut.

La Sra. Capdevila Tatché

...aprofitava que el Pisuerga passa per Valladolid per parlar d'un tema que no tenia a veure amb l'objecte de la proposició de llei.

I, en tot cas, recordar-li que en els comptes que ha fet, que són una mica de la vella i són absolutament esbiaixats, s'ha deixat en el recompte: mossos, mestres, metges, personal penitenciari, personal social, etcètera, i també s'ha oblidat que estem en ple desplegament de l'Estatut d'autonomia, amb moltes més competències, molts més organismes i, per tant, molts més serveis als ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Senyor Turull...

El Sr. Turull i Negre

Sí, president, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. Turull i Negre

Si parlem del sector públic, hem de parlar de tot el sector públic. Senyora Capdevila, jo no sé si a l'Incasol hi han mossos, mestres o policies, no ho sé; el que sé és que ha passat de 341 a 544. Jo no sé si a Tjuuca hi han mestres, mossos o policies; jo l'únic que sé és que han passat de 154 a 298. Jo no sé si a Adigsa hi han mossos, mestres o policies; l'únic que sé és que han passat de 233 a 357. Aquest és el tema, aquí no hi ha ni mossos, ni

mestres, ni policies. Vostès han pujat quatre mil persones d'aquests organismes i empreses públiques en què no hi ha ni un mestre, ni un mosso, ni un policia, a no ser que els tinguin a dins, que tampoc m'estranyaria... (*Remor de veus.*)

Moltes gràcies.

(*Pausa llarga.*)

El president

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 70 vots a favor i 62 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, els consellers d'Educació, de Cultura i Mitjans de Comunicació, les conselleres de Salut, de Treball, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, la consellera d'Acció Social i Ciutadania i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El president

Es reprèn la sessió.

Manifestació

de condol per les víctimes del temporal del dia 24 de gener de 2009

Abans d'iniciar la sessió de control, permetin-me, senyores diputades i senyors diputats, expressar, en nom de tota la cambra, el més sentit condol als familiars de les víctimes del temporal que va afectar el nostre país el passat 24 de gener.

Com a representants del poble de Catalunya ens fem ressò de les conseqüències devastadores i tràgiques del que ha estat un dels temporals més greus dels darrers cinquanta anys, i, afegit al dolor dels danys personals irreparables, constatem la gravetat dels danys materials

soferts tant per part dels ens locals com dels particulars afectats. A tot ells expressem la nostra solidaritat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures previstes per afrontar el problema de la desocupació i el tancament del crèdit per part de les entitats financeres (tram. 317-00217/08)

La primera pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Aquests darrers dies hem tornat a conèixer noves dades històriques respecte a l'atur desgraciadament, i, en aquest cas, a Catalunya arribem ja als 500.000 catalans a l'atur, i, a més a més, també constatem, per diferents fonts i diferents demandes que s'han fet públiques, el tancament absolut que hi ha de crèdit de les institucions bancàries a Catalunya i a tot Espanya, però concretament a Catalunya, per a molts autònoms, per a moltes famílies, per a molts ciutadans.

Per tant, voldríem conèixer quines són, no només les mesures que s'anuncien, sinó quina és l'opinió i la línia a seguir pel president de la Generalitat respecte a l'atur, aquesta situació de l'atur, i respecte també, lògicament, a aquest tancament de crèdit que suposa per a milers i milers de famílies la impossibilitat de dur a terme el seu projecte personal, la impossibilitat de poder pagar la seva hipoteca i la impossibilitat, en definitiva, de poder tenir un benestar digne en el país que vivim.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, el que fa aquest Govern és desplegar el conjunt de mesures que ha acordat, moltes d'elles anunciades en aquest Parlament, algunes des del mes d'abril de l'any passat, altres fa tot just unes setmanes, un conjunt de seixanta-una mesures.

Suposo que, per raons de temps, entendrà que no em dediqui a explicar el contingut de cadascuna d'elles, que suposo que vostè coneix.

El president

Senyor Rivera, pot repreguntar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí. Al marge de les mesures, senyor Montilla, li pregaria, per respecte no a aquest diputat, sinó als ciutadans que van votar els diputats que estem aquí representats, que, si us plau, quan respongui les seves preguntes

s'adrexi al diputat que li fa la pregunta. Crec que és una mínima educació que s'ha de tenir en una cambra parlamentària. Per tant, li demanaria i li pregaria que s'adrexi, igual que ho fa amb qualsevol altre grup parlamentari, al nostre grup parlamentari.

Dit això, sí que m'agradaria recordar-li, senyor Montilla, que el SOC, el Servei d'Ocupació de Catalunya, perquè ho sàpiguem els ciutadans –que molts ja ho saben desgraciadament–, ocupa una de cada cinquanta persones que s'hi presenten. És a dir, el Servei d'Ocupació, que vostès avui han de tenir en marxa per resoldre els problemes ara mateix de l'atur, no ha fet els deures i arribem ara a una situació on només un de cada cinquanta ciutadans de Catalunya pot trobar feina gràcies al Servei d'Ocupació.

Parlem de situacions molt concretes, que es donen, de tancament de pòlisses, empreses, autònoms, de persones que no arriben a final de mes, persones que fins ara no han tingut mai, moltes vegades, cap problema. Li parlo, en definitiva, senyor Montilla, que aquestes fotos que vostès es fan, i el senyor Zapatero, amb els bancs i les caixes sigui real. I parlaré molt clar, senyor Montilla: vostès tenen representants a les caixes d'estalvis, partits polítics que estan al Govern tenen representants..., és més, em sembla que el senyor Narcís Serra no el va col·locar precisament Ciutadans al davant d'una caixa d'estalvi, i representa una entitat.

Jo li pregunto: quina tasca fan els partits polítics? I no creu que ha arribat el moment de parlar clar i de començar a exigir que determinades entitats tinguin una participació social com hauria d'estar al nivell? Perquè ja està bé de fotos, els ciutadans estan tips de fotos i volen fets i no paraules. Per cert, lema que vostè bé coneix.

Per tant, no provoquin més frustració, posin mans a la feina, perquè aquest govern és incapaç de fer més que fotos i formalitats. Els ciutadans necessiten fets i vostès només els donen paraules.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí... Bé. Jo tinc per norma, com han fet altres presidents, no donar l'esquena a la presidència d'aquest Parlament. I, sí, això sí, contestar..., respondre les qüestions que em plantegen els diputats, com ha de ser, no? Vostè sap perfectament el conjunt de mesures que hem pres. Jo no sóc tampoc una persona molt donada a les fotos; poques fotos d'aquestes, també a les quals vostè fa referència, he fet. Per cert..., he fet les que pensava que eren necessàries, hi ha molta feina que si s'ha de fer, s'ha de fer discreta, no necessàriament en fotos.

És com hem fet aquest conjunt de seixanta-una mesures centrades en vuit línies d'actuació: les relatives a l'impuls de l'obra pública en moments com aquest, absolutament necessàries; les polítiques de promoció i millora de l'habitatge, també absolutament necessàries, perquè en moments de crisi hi ha molta més gent encara que necessita habitatge i que té problemes d'habitatge; els relacionats amb el finançament i l'impuls d'activitats

empresarials, i aquest govern ha fet més que qualsevol govern de les seves característiques, i no parlo exclusivament del territori espanyol, sinó d'Europa... Miri les accions que hem fet, el calat de les accions, la importància de les accions. Si vostè el que em diu és que no tenim receptes miraculoses, li diré que no, no les tenim; ni sembla que les tingui vostè tampoc, ni sembla que les tingui en aquest moment ningú, desgraciadament.

Per tant, temes relacionats amb el finançament i l'impuls d'activitats empresarials amb polítiques actives d'ocupació i d'acció social, amb les que tenen relació també amb la millora per al funcionament de les empreses i les mesures també, algunes de caràcter estructural en què es treballa des de fa temps, com suposo que vostè coneix.

Miri, d'aquestes seixanta-una mesures a l'entorn de més de dos terços estan en fase d'execució molt avançada...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...hi ha un quart que tot just comencen aquests mesos.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les actuacions previstes per a reparar els danys causats pel temporal del 24 de gener de 2009 (tram. 317-00219/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Molt honorable president, el dissabte 24 de gener una terrible ventada va colpejar diverses comarques de Catalunya. Vàrem haver de lamentar vuit morts, sis a la seva i la meua comarca, el Baix Llobregat. Tan sols cal repassar els avisos de divendres o les portades dels diaris d'aquell dissabte per entendre que no és en l'alerta on rau l'eix de la qüestió. És sobre el mateix concepte de protecció civil que cal una reflexió. El país està acostumat i raonablement preparat per fer front a nevades o a incendis forestals, però darrerament ens han afectat fenòmens d'una intensitat desconeguda, des del temporal marítim de desembre, amb efectes encara evidents a municipis de la costa, fins a aquest darrer episodi.

Hem d'assumir que vivim en una societat de risc, i Generalitat, ajuntaments i ciutadania han de preparar-se plegats per fer front a aquests nous reptes. La protecció civil ha de ser un compromís de país, defugint tota demagògia, com la dels que ara posen com a exemple

el model d'Euskadi i fa dos anys trobaven una despesa innecessària la creació d'una direcció general de protecció civil, d'acord amb el model que existeix des de fa temps al País Basc.

La reflexió ha d'incloure també el nostre model territorial. Han estat les urbanitzacions menys regularitzades i amb serveis més precaris les que més s'han vist afectades. Haurem d'incorporar les conclusions d'aquesta experiència al projecte de llei d'urbanitzacions que tramita aquest Parlament.

Però també cal posar fil a l'agulla en la reparació dels danys materials. Les assegurances han de complir les seves obligacions i les companyies de serveis també, i amb més celeritat. Però els ajuntaments, molt d'ells petits i mitjans, han hagut de fer front a unes despeses extraordinàries que mereixen línies de compensació econòmica de l'Estat i de la conselleria de Governació.

La pagesia ha estat molt castigada, en especial les zones d'hivernacles. Els boscos necessiten la neteja urgent dels camins i la retirada de la llenya caiguda, i les rieres i rierols han de ser netejats ràpidament.

Ens consta que Medi Ambient ho fa des del primer dia, i valorem de forma positiva els acords adoptats ahir pel Consell Executiu. Per això voldríem conèixer la seva opinió en seu parlamentària sobre aquestes qüestions.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, vull també traslladar, com feia el president del Parlament les condolences del conjunt del Govern a les famílies de les víctimes del temporal de vent, perquè comprendran vostès que quan parlem d'aquest tema, el que ens preocupa, n'estic segur, a tots, de veritat, és que aquesta tragèdia hagi arrancat la vida d'aquestes persones.

Vull agrair, també, la feina dels ajuntaments, dels cosos de seguretat i de protecció civil, dels voluntaris i de la societat catalana en general per la seva maduresa i serenor.

Per una altra banda, seré molt clar a l'hora de parlar de la gestió del temporal per part del Govern. Jo crec que la gestió del Govern ha estat correcta. Va ser correcta, la que tocava; com sempre, millorable, perquè hi ha alguns que pensen que les coses no es poden millorar. Jo crec que totes les coses per a tothom, també per a aquest govern es poden millorar, començant pel president. I treballarem per preparar el país també per a situacions meteorològiques d'aquesta tipologia que fins fa poc eren desconegudes per tots. Aquesta és la realitat. I, per tant, el que cal ara és elaborar els protocols i adoptar les mesures per afrontar aquestes situacions en el futur.

I, finalment, vostè sap que ahir mateix el Govern va aprovar un paquet de mesures per minimitzar els efectes

de la tempesta de vent. I, en aquest sentit, s'ha aprovat un pla d'ocupació amb què es contractaran mil persones durant tres mesos per a tasques de neteja, bàsicament de retirada d'arbres, de llenya acumulada a causa del vendaval, que compta amb una dotació de 5 milions d'euros. Aquesta mesura s'afegeix també a altres iniciatives, actuacions, convocatòries com les que han fet el Departament de Medi Ambient i Habitatge i el Departament d'Interior, amb ajudes extraordinàries.

Per una altra banda, també, s'obrirà una línia de crèdits tous a l'Institut Català de Finances i a l'Institut Català de Crèdit Agrari per als ajuntaments, empreses, entitats, que estarà finançada amb 10 milions d'euros perquè puguin reprendre amb normalitat la seva activitat.

I, finalment, i pel que fa als ajuntaments, aquests podran optar a ajuts previstos per a desperfectes d'aquesta naturalesa pel mateix Govern, el Departament de Governació, i també per les diputacions i també, ho esperem, per la Unió Europea, que precisament avui hi ha un debat, ens consta, al Parlament Europeu sobre aquest tema.

Estic convençut, per tant...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...que, d'aquesta ventada –i acabo, senyor president–, el que hem de fer és, a més de les mesures que abans he esmentat, aprendre tots plegats per al futur.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el nou esforç que pensa fer per afrontar l'augment de la desocupació (tram. 317-00216/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, president. Senyor president de la Generalitat, ahir vostè fa sortir al pas de les terribles dades de l'atur, demanant un nou esforç a la societat catalana. Pot explicar-nos quin nou esforç pensa fer vostè?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, les dades d'atur són unes dades molt preocupants, i, per això, perquè crec que, entre altres coses, com deia abans, no hi ha solucions miraculoses –si vostè les té, amb molt de gust l'escoltaré–, és per al que crec que

cal un esforç de tothom, del conjunt de la societat, començant pel Govern, però amb el conjunt de la societat; espero que també del seu grup.

El president

Senyor Sirera, pot repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Sí, president, miri, les últimes dades, com s'ha dit, de l'atur són un drama. Cada dia mil nous aturats a Catalunya, i vostè demana un esforç als catalans. Jo li dic que és certament molt agosarat, per no dir una altra cosa, demanar un esforç a les persones que no tenen feina, mentre el seu Govern no fa res de bo per tractar de redreçar la situació.

Fa mesos, senyor Montilla, que vostè va anunciar, i ho va repetint, mesures que s'han demostrat que no funcionen. Pensa fer alguna cosa més per evitar que tot això passi?

Senyor Montilla, si vostè no és capaç de fer res, si no es veu amb cor de fer res, plegui; deixi que un altre es pugui posar al capdavant de la situació. Catalunya, senyor president, necessita un president que generi confiança, no alarma social; que transmeti il·lusió, no resignació; perquè, senyor president, mentre l'atur segueix pujant a Catalunya per sobre de la resta de l'Estat, el seu govern malbarata recursos públics amb viatges inútils, amb subvencions a altres comunitats i altres països de la Unió Europea, en ambaixades, en coses que no serveixen per posar fre a la crisi que pateix el nostre país.

Per culpa del seu Govern, senyor Montilla, Catalunya desapareix del mapa del món: la moda marxa (*remor de veus*); el Saló de l'Automòbil perilla; les empreses se'n van fora, i no totes a la Xina, moltes se'n van a Fraga o a Castelló. I mentre tot això passa, vostè es dedica a fer conferència sobre el catalanisme social. Jo li demano que no es preocupi pel catalanisme social, preocupi's pel drama social que genera l'atur a casa nostra.

Senyor Montilla, volem més fets i menys paraules, més diners per a les empreses i les famílies i menys diners per satisfer els capricis dels seus socis de Govern. Vostè ofereix que li diguem què és el que pensem? Nosaltres li hem ofert, senyor Montilla, que vostè convoqui totes les forces polítiques, socials, patronals, perquè tots junts puguem sortir de la crisi, perquè vostès sols no en són capaços.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Amb les aportacions que vostè ha fet avui sí que sortirem de la crisi, escolti. (*Rialles*.) Són moltes, les aportacions, les seves propostes; estic segur això és el que espera la societat catalana, aquestes aportacions que vostès diuen que faran però que, de moment, o no existeixen o les tenen ben, ben amagades.

Perquè, escolti, no és fàcil, eh? Perquè el que deia abans, no?, respecte a les solucions miraculoses... Creix l'atur aquí, certament, i ens preocupa, i molt. Tenim atur, sí; menys que la mitjana espanyola, menys també fins i tot que altres comunitats en les quals governa el seu partit, on també creix l'atur. Suposo que no és exclusivament culpa del govern d'aquestes comunitats, perquè també creix a altres països. Perquè pensar que des d'un govern, amb els instruments d'un govern, no exclusivament com el nostre, que tenim uns instruments molt limitats, sinó fins i tot, com és ben sabut, des dels governs estatals, es pot afrontar exclusivament aquesta crisi és una ficció.

Bé, jo, miri, el que no sóc és mag, eh? O sigui, Catalunya no desapareixerà del mapa, malgrat, potser, que n'hi hagi alguns que ja els agradaria, no? (*remor de veus*), i que, a més a més, treballen per fer-ho possible. Per això tant els molesten a vostès determinades subvencions, determinades oficines que són absolutament necessàries; per cert, que també fan comunitats autònomes governades pel Partit Popular, no? Aquí s'ha parlat molt de l'oficina de Nova York, i hi han més oficines a Nova York de comunitats del Partit Popular que de cap partit. Però d'això no es parla, això no és notícia; la notícia i el que sap greu a alguns és que Catalunya hagi obert una oficina a Nova York, no que la tinguin –i hi tenen tot el dret– Múrcia, la Comunitat de Madrid, Castella i Lleó, València... En aquest cas, suposo que ells ho fan perquè estan defensant els interessos...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...dels seus territoris; en el nostre cas és perquè volem dilapidar els recursos. Senyor Sirera...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...faci-s'ho mirar.

El president

Gràcies.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'ofensiva necessària i coordinada contra la desocupació (tram. 317-00218/08)

Pot formular la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, president. President, ahir mateix afirmava el conseller d'Economia en aquest Parlament que estem en crisi global i de gran complexitat i intensitat, i en recessió.

I ahir també coincidia amb les noves dades de l'atur, la cara més descarnada i més dura d'aquesta crisi i d'aquesta recessió. Un atur a Catalunya de prop del 19 per cent, amb gairebé 456.000 persones, algunes d'elles en el mateix nucli familiar, que han de fer front a múltiples despeses, que són les que paguen en la seva pròpia carn la crisi. Una crisi que afecta tothom, però especialment les persones joves, les dones i les persones immigrades.

Certament, el mapa de l'atur, president, ens obliga a mesures fortes, més quirúrgiques, més específiques, a totes les administracions, per formar aquestes persones, per acompanyar-les en la recerca de feina, especialment aquelles persones aturades de llarga durada, que no són poques, i a fer-ho en sectors emergents, com pot ser el de l'atenció a la dependència, per exemple. I ens obliga a exigir de manera urgent la transferència de la gestió dels fons de formació, que sentències al Tribunal Constitucional han dit per activa i per passiva que s'han de passar, que en moments com aquests és més que necessari i que encara estem esperant que sigui així. I ens obliga també a fer un control i a facilitar la liquiditat a les empreses i a les famílies, una liquiditat que no arriba i que dificulta arribar a aquest final de mes i fer front a la multiplicitat de crèdits que tenen moltes d'aquestes famílies, perquè, si no –i sé que n'és conscient–, la cohesió social se'n ressentirà. Sabem que n'és conscient, sabem que s'ha arremangat, i ahir mateix ho reconeixia el conseller d'Economia, que la recessió obligarà a incrementar el dèficit públic, en el marc d'un nou acord de finançament, a l'hora d'executar el pressupost 2009, perquè s'ha d'incrementar la protecció social i la revitalització econòmica en un moment com aquest.

Sap que ens té al seu costat en això. I també ens té al seu costat per impulsar un treball fort, coordinat entre administracions i empreses, que doni fruit, si es fa des de la proximitat i des d'allò que sabem fer tots i cadascun, com fruit està donant el fons de rescat d'automoció o l'operació de Spanair. Hi ha d'haver voluntat política i aportar allò que cadascú sap fer millor.

Quin és el capteniment, president, del Govern sobre l'ofensiva necessària i coordinada contra l'atur?

Moltes gràcies.

El president

El molt honorable president de la Generalitat té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, certament, ahir es van fer públiques les dades d'atur registrat corresponent al mes de gener, no?, i l'atur ha crescut significativament a casa nostra, a Catalunya, tant per la destrucció de llocs de treball com per l'increment de la població activa, que en el nostre cas, de manera molt significativa, és també superior a molts altres territoris. Per tant, és motiu de preocupació. I som conscients que, a més a més, recuperació de l'economia i recuperació de llocs de treball van units. No som els únics, òbvi-

ament; aquesta és avui la principal preocupació de la majoria dels governs, al marge de la seva orientació ideològica.

En aquest sentit, el Govern treballa per poder atendre, no?, els més desprotegits fruit d'aquesta situació. Per tant, aquelles famílies que perdin la feina o els que puguin esgotar la prestació són prioritaris per a nosaltres. I les polítiques actives es centren i es centraran en aquests col·lectius; a més a més, no exclusivament les del Govern, també les d'altres administracions, els ajuntaments, que juguen i han jugat en altres crisis també un gran paper, i també altres entitats col·laboradores del món social, que desenvolupen una tasca que també cal reconèixer.

Ara, senyora diputada, també és el moment de posar èmfasi en la formació. Hem d'aconseguir que cap persona a l'atur s'hagi de quedar sense formació, sense millorar la seva qualificació professional, si aquest és el seu desig. Afortunadament, el sistema de protecció social, les prestacions, les pensions, els subsidis, estan en millors condicions que en altres moments de la nostra història; per tant, tenim una xarxa de protecció social que reforça la solidaritat i ha de garantir la cohesió social.

El Govern, per tant, davant la crisi i l'empitjorament del mercat de treball a Catalunya, ha posat en marxa un conjunt de mesures, no?, per millorar l'ocupabilitat de les persones aturades mitjançant la seva formació, per millorar la situació de les persones aturades, la seva situació personal, per potenciar l'emprenedoria també, com un instrument més d'ocupabilitat de les persones i de creació d'empreses i de riquesa, i, per últim, també duent a terme accions directes de contractació –sense anar més lluny, ahir a la sessió de govern.

Per tant, senyora diputada, preocupació, evidentment que sí, i molta; optimisme, també, rigor i responsabilitat...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...a l'hora de cercar solucions.

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

Aquest Govern confia molt en els ciutadans de Catalunya –acabo, senyor president– i en l'esforç conjunt que el Govern, que l'oposició, que els treballadors, que els empresaris, que el conjunt de la societat farem i estem fent per sortir endavant, i hi sortirem.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'operació de compra de Spanair i sobre la crisi econòmica (tram. 317-00220/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Manuela de Madre.

La Sra. De Madre Ortega

Gràcies, senyor president. Molt honorable president Montilla, molt probablement i malauradament, el pitjor de la crisi no ha passat. I els catalans i les catalanes sabem que no tindrem altra manera de superar-ho que amb l'esforç i la tenacitat, fer-ho amb caràcter emprenedor i esperit solidari, i també amb confiança, amb confiança en les nostres capacitats individuals, però també amb confiança en les nostres capacitats col·lectives. I fer-ho junts, president, junts institucions i forces polítiques, empresa i família, sindicats i treballadors, bancs i caixes, comerç, autònoms, i també professionals. Fer-ho també junts amb el Govern d'Espanya, junts per fer front als problemes concrets, augmentant la nostra competitivitat, internacionalitzant la nostra economia, confiant en les possibilitats del nostre país –fonamental, aquesta confiança que jo també abans esmentava–, reformant el nostre sistema educatiu, i fer-ho cercant el consens, apostant per la innovació, seguint invertint com mai en infraestructures, impulsant les nostres universitats i la recerca –fonamental també la recerca–, millorant la formació i el reciclatge dels treballadors, vigilant sempre també, senyor president, i en tot moment la cohesió social, ajudant els aturats a trobar una nova feina, assegurant que les polítiques socials responguin eficaçment a les necessitats ciutadanes i garantint també sempre –sempre– els drets socials, els drets laborals i la lluita contra la desigualtat.

President Montilla, sense amagar que les dificultats que travessem són grans, també hi han bones notícies, i cal celebrar-les. Hi han expedients de regulació que finalment acaben i són acordats entre empresa i treballadors, i una notícia excel·lent de caràcter econòmic i de gran calat, d'interès públic, que s'ha produït amb la compra del 80 per cent de Spanair per part de sectors privats a Catalunya. És, per tant, moment de felicitar aquesta compra.

I voldria saber, senyor president, voldríem saber quina és l'opinió de vostè sobre aquesta operació, les perspectives que obre i les lliçons que se'n desprenen.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, comparteixo amb vostè la satisfacció per aquesta operació; crec que és innegable que aquesta operació ha estat un èxit i és bona per al país. Per tant, em permetrà que amb

les meves primeres paraules desitgi tota la sort del món a Spanair en el futur, ja que el seu èxit serà una mica un èxit de molta més gent.

No oblidem que aquesta ha estat una operació privada. La Generalitat hi ha ajudat amb tot el que estava al seu abast, que Déu n'hi do, per aconseguir que arribés a bon port; però també, sense la valentia i l'empenta del grup d'empresaris que han decidit participar en aquesta operació, tot això no hauria estat possible.

Per tant, senyora diputada, hi ha una reflexió més de fons que sí que m'agradaria fer aprofitant la seva pregunta. El que ha quedat clar amb aquesta operació és que, quan la societat civil catalana, els seus empresaris i les institucions treballen a l'una, el nostre país avança. Aquesta unitat d'acció, aquesta convicció i la determinació i fermesa amb què s'ha portat a terme aquest tema ens han de servir també per aprendre aquesta lliçó.

Per tant, si treballem units, convençuts de l'èxit final, Catalunya pot fer allò que es proposi. I en aquests moments de crisi, en què moltes famílies ho estan passant malament, en què l'atur creix de forma preocupant, en què lluitem per superar una situació econòmica desconeguda fins ara, estar units és la millor manera, és la millor forma que tenim per sortir endavant.

El Govern té el ferm compromís de liderar aquesta unitat, però necessitem a tothom. No sobra ningú, totes les empentes seran bones per fer avançar el país. I és precisament això el que també demanem als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, als seus empresaris, al conjunt de grups d'aquesta cambra. Ara no és el moment ni de tacticismes ni de pessimisme; ara és l'hora del compromís realista, amb el convenciment que Catalunya pot guanyar aquesta batalla, aquesta dura batalla. I el Govern de Catalunya estarà al costat d'ells, sense deixar que ningú quedi enrere. Aquest és el nostre compromís, el del Govern i el meu com a president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'efectivitat de les mesures contra la desocupació i la revisió del pla d'acció per a afrontar-la (tram. 317-00221/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Artur Mas.

El Sr. Mas i Gavarró

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, per part de diferents grups parlamentaris s'ha parlat inevitablement del tema del creixement de l'atur a Catalunya. Jo també volia fer una reflexió en aquest sentit, també recordant que darrere de les estadístiques i de les xifres, que sempre són fredes, que és del que es parla habitualment, aquestes persones que estan patint aquesta situació de pèrdua de feina o les que volen tenir-

ne i no en troben són persones amb noms i cognoms i són famílies que estan patint aquestes circumstàncies.

I aleshores voldria fer-li una pregunta, que de fet és doble, també en el sentit següent. Catalunya, durant el mes de gener, ha estat el pitjor territori de l'Estat espanyol en el comportament de l'atur. Això no mereix una reflexió a fons? No hem estat els millors, hem estat els pitjors. I, per cert, l'Estat espanyol és el pitjor estat de la Unió Europea des del punt de vista de la destrucció de feina. Això tampoc mereix una reflexió?

Vostè ha dit..., i jo no dubto de la bona intenció de les mesures que pren el Govern de la Generalitat, no tinc perquè dubtar-ne. Ara, permeti'm que li digui que dubto de la seva eficàcia. Perquè si resulta que vostès prenen amb molta anticipació, segons vostès, un munt de mesures i el mes de gener de l'any 2009 es superen les previsions d'atur del mateix Govern per a tot l'any 2009 –això són fets– i, a més a més, estem en unes condicions realment, doncs, clarament negatives, això requereix alguna cosa.

I, per tant, senyor president, li demano això, que faci aquesta reflexió en aquest sentit, que es preguntin si aquestes mesures i aquest pla d'acció no s'han de revisar; ja és hora que es faci. I, si m'ho permet, això no ho arreglarà desqualificant l'oposició, que és el que vostè fa habitualment. Això s'arreglarà d'una altra manera: parlant amb l'oposició, parlant amb tothom, concertant i liderant, que desgraciadament és el que no acostuma a fer.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, jo no he desqualificat la seva intervenció, ni ho faré... (*remor de veus*), ni ho faré ara. Sí que esperava, he de dir, després de la sessió de control de fa dues setmanes, conèixer les seves propostes. Vostè va dir que m'enviaria unes propostes; no les he rebut. Suposo que encara estan reflexionant, i és normal, nosaltres també ho estem fent. (*Remor de veus.*) També, també reflexionem; prenem mesures, però no vol dir que, contínuament, davant de l'evolució dels esdeveniments, no reflexionem, també, sobre cadascuna d'aquestes mesures que implementem, i a l'hora de valorar la seva evolució.

Tampoc és nou, ho fa tothom. Amb un èxit, també he de dir..., segurament no amb tot l'èxit que es desitjaria. Fins i tot ni en les cimeres aquestes famoses –una d'elles s'acaba de celebrar ara fa tot just unes setmanes–, aquesta reflexió ha servit de gaire cosa.

En qualsevol cas, ho repeteixo, les seves reflexions i aportacions, si les té, que no ho dubto, seran molt ben rebudes pel Govern, per discutir no sobre la base de les desqualificacions, que no les ha fet vostè però sí altres, sinó sobre la base de les propostes positives, que és el que necessita el país, i per a les quals sempre aquest Govern tindrà la mà estesa.

El president

El senyor Mas pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarro

Senyor president, les propostes de Convergència i Unió, algunes d'elles, estan en aquest Parlament. Sap vostè que no n'han atès ni una? Les propostes de Convergència i Unió estan a Madrid. Sap que el Partit Socialista no n'ha atès pràcticament ni una? No ens vingui a dir que té la mà estesa i després fer oïdes completament sordes a les propostes que s'estan fent.

Revisi el funcionament del Servei d'Ocupació de Catalunya. Hi ha 455.000 aturats a Catalunya. Sap quantes ofertes de treball hi ha en el Servei d'Ocupació de Catalunya, que és un instrument de la Generalitat? Avui, 888. Això és eficàcia? Això és fer les coses ben fetes?

Per tant, escolti, nosaltres estem disposats a ajudar, podem ajudar, volem ajudar; ho estem demostrant amb coses concretes. Ara, deixi'm dir-li, senyor president, que no es pot ajudar aquell que no vol ser ajudat. I vostès fins ara han demostrat que no volen ser ajudats. Són molt savis, vostès s'ho fan sols, però les coses no van bé, i la gent ho pateix, i el país ho pateix. I estem en unes condicions que són, en part, difícils i dramàtiques, i val la pena que vostès corregeixin aquest camí.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat. No faci cas d'allò, que no funciona; s'ha bloquejat la pantalla; jo controlo el temps. (*Veus de fons.*) No; el temps del senyor Mas... (*remor de veus*), el temps del senyor Mas era correcte, i ha estat en temps i no hi ha hagut cap problema; ha estat perfecte.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, bé, nosaltres del que estem segurs és que no hi ha solucions miraculoses, que no tenim les receptes per a tot, que la veritat, l'única veritat, no és la del Govern, i per això estem absolutament oberts a discutir i a escoltar propostes –propostes, propostes–, no enunciats de propostes, no, propostes de veritat; absolutament oberts perquè pensem que no tenim les úniques receptes. Em sembla que no les té ningú –ningú. Desgraciadament. No dic aquí, al nostre país; en aquest moment, arreu, perquè l'atur creix a tot arreu; l'atur està creixent a tot arreu. Perquè ja hem vist el que ha passat en aquests debats a què abans feia referència. Perquè la crisi és una crisi sense precedents, i, per tant, és difícil trobar les propostes adequades, és difícil fer propostes (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) innovadores...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

I això vol dir que nosaltres estem posant en marxa no sols propostes sinó mesures...

El president

Senyor president!

El president de la Generalitat

...i continuarem implementant aquestes mesures i escoltant amb molt de gust les seves propostes quan les facin i ens les facin arribar. A la seva disposició, a aquest respecte, per quan vulgui.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre la situació dels trasplantaments i les mesures previstes en el Pla estratègic de l'Organització Catalana de Trasplantaments 2008-2010 (tram. 310-00273/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Núria Segú.

La Sra. Segú Ferré

Gràcies, senyor president. Honorable senyora consellera de Salut, aquest passat mes de gener hem conegut les dades sobre la situació dels trasplantaments d'òrgans a Catalunya. Partíem, l'any 2004, d'un escenari d'estabilitat anual en la xifra de donacions, tant d'òrgans com de teixits.

Aquesta situació va portar l'Organització Catalana de Trasplantaments i el Govern, aquest mateix any 2004, a posar en marxa un pla estratègic amb la finalitat d'obtenir uns objectius que sintetitzaré en tres: primer, disminuir les negatives a la donació; segon, potenciar noves fonts de donants, i tercer, augmentar els trasplantaments per tal de frenar l'augment anual de les llistes, tant d'òrgans com de teixits.

Les dades de l'any 2008, que, com deia abans, han estat conegudes aquest mes passat, són encoratjadores i ens fan dir que Catalunya és la comunitat de tot l'Estat que realitza un nombre més alt de trasplantaments, això és, un total de 832 trasplantaments d'òrgans el darrer any, un increment de quasi el 6 per cent respecte a l'any 2007, i tot i no tenir la xifra més alta de donants, tenim molt bons resultats quantitatius.

A aquestes dades quantitatives n'hi hem de sumar una de caire més qualitatiu: cada vegada hi ha menys persones que responen negativament a les donacions d'òrgans, o, dit en positiu, cada vegada tenim més afirmacions, més sí a la proposta de donar òrgans.

A aquestes dades de trasplantaments d'òrgans hi hem de sumar l'obtenció i trasplantament de teixits, en què Catalunya també és capdavantera a l'Estat, amb una

xarxa de 176 centres que realitzen aquest servei, que augmenta anualment.

Però, tot i això, el 31 de desembre, a Catalunya hi havia una llista d'espera de pacients per a trasplantaments: 1.083 pacients per als renals; 114 per als hepàtics; 14 per als cardíacs; 47 per als pulmonars; 26 per als pancreàtics, i 1 per als intestinals.

És per aquest motiu, senyora consellera, que volem preguntar-li sobre les mesures previstes en el Pla estratègic de l'Organització Catalana de Trasplantaments per als anys 2008-2010, i les actuacions que té previst dur a terme en aquest marc el Departament de Salut.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Salut, senyora Marina Geli.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, en aquest cas Catalunya sí que forma part del mapa del món, no forma part de cap geografia invisible, al contrari. Catalunya, i d'això ens n'hem de sentir orgullosos, perquè és una feina llarga, tenaç, de molta gent, lidera, en el món –en el món– els trasplantaments renals, hepàtics i pancreàtics; és la segona amb relació als trasplantaments de cor, i la tercera del món amb relació a trasplantament pulmonar. I, per descomptat, la feina, hi insisteixo, és de cada dia, perquè també, evidentment, els donants són canviants i en la possibilitat d'obtenir òrgans cal analitzar el que està passant.

Però estem contents, perquè el Pla estratègic iniciat aquest any 2008, aquest any passat, ha començat a donar els seus fruits. Primer, és molt important construir, i està bastant construïda a Catalunya, però cal mimar-la, cal estendre-la també a les minories, una concepció social que donar és rebre, eh? –i això és molt important–, i no en el moment..., quan un familiar es mor o té una mort encefàlica, que és un moment difícil. I aquest ha fet que hagin disminuït aquest any 2008 un 2 per cent les negatives.

A més, també hem de sentir-nos orgullosos de Catalunya perquè tenim una supervivència, a l'any i als cinc anys, de les més altes del món.

Vint-i-dues mil persones, amb noms i cognoms, amb rostre, varen tenir un trasplantament l'any passat; 823 d'òrgans sòlids, 11.000 de teixits, i 378 de medulla òssia.

Però els haig de dir, amb orgull, que el banc de cèl·lules de cordó umbilical de Catalunya –que ja no només és de Catalunya, eh?, és de Catalunya, d'Aragó, de Navarra, d'Extremadura, de Balears i, ara, d'Andorra–, és un dels bancs europeus més importants en cèl·lules de cordó umbilical. I això, per descomptat, forma part d'aquest pla estratègic, tenint en compte que, per sort, la mortalitat en carretera ha disminuït un 13 per cent l'any passat i un 50 per cent si ho comparem amb l'any 2000.

Per tant, es fan molts esforços, també, de donants vius, especialment de ronyó i també de fetge. I cal i cal in-

sistir en les negatives a la donació en vida. Cadascú de nosaltres ha de pensar si és donant, per no deixar els nostres familiars en aquest moment la decisió final, i quan passa, per descomptat, els nostres professionals, cada vegada, també, acompanyen les famílies en prendre la decisió. Així com també xarxes d'abast territorial. Tres nous hospitals es van incorporar...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...a la xarxa d'extraccions: Terrassa, Mataró i Granollers, i així, entre tots, en una xarxa totalment cooperativa...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...de la societat civil, de moltes associacions i de la xarxa sanitària, tirem endavant.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre el consens social i polític amb relació al Projecte de Llei d'Educació (tram. 310-00270/08)

...en nom del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyor Maragall, quins esforços està fent vostè com a conseller per arribar a un consens polític i social de la Llei d'Educació?

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Ernest Maragall, conseller d'Educació.

El conseller d'Educació (Sr. Ernest Maragall i Mira)

Sí; gràcies, senyor president. Senyor diputat, crec que estem fent el que ens correspon, és a dir, acompanyar, amb el degut respecte, la tasca d'aquest Parlament, que està entrant en la seva fase decisiva; avui, tot just acabant el procés de compareixences, el més abundant de la història legislativa d'aquesta cambra, diuen, i, a continuació tractant de cooperar i d'assistir amb orgull als debats primer en ponència i després en comissió, i estic segur que també a l'aprovació per part d'aquest Ple de la Llei d'Educació de Catalunya.

El president

El senyor López té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies. Senyor Maragall, diu que fan el que han de fer. Doncs, miri, per primer cop en la història d'un govern, la Llei d'educació va sortir del Govern sense el recolzament de tot el Govern, per primer cop. És a dir, vostè va fer el que havia de fer; miri que és difícil. Per primer cop, ha mancat un diàleg polític i social abans de fer la llei. Vostè sap que altres comunitats autònomes el que han fet és un procés d'aportacions socials. Vostè no n'ha fet cap. Això va assolir, doncs, una xifra de 225.000 signatures de l'escola concertada, una vaga del professorat de la pública i altres –i altres– manifestacions que veiem cada dia; per exemple, avui en veiem una.

Miri si vostè fa, ha fet un procés participatiu, que si vostè entra a Lleieducacio.cat, que és seu, diu «El conseller respon», i miri, buit –buit–; des de setembre, o a vostè no li han fet cap pregunta o vostè no ha respost cap tipus de pregunta. Imagini's quin diàleg polític i social ha tingut.

Però, a més, és que, mentrestant, el que vostè ha fet és legislar en contra, en contra no només d'aquest Parlament sinó en contra de l'educació a Catalunya. Li puc recordar les aules d'acollida, les aules de benvinguda educativa, que no se n'havien assabentat ni els mateixos alcaldes que vostè les posaria. Li puc recordar el batxillerat nocturn, amb nocturnitat, que vostè va implementar, i els directors de centres no en sabien res. Li puc recordar que ha demanat als professors hores extres perquè vostè ja ha reconegut que no pot posar més diners per ampliar les plantilles, i això que la crisi no afectaria les polítiques socials i les polítiques educatives. O li puc recordar, avui, l'anunci que ha fet d'avançar la jornada, avançar el curs escolar, que nosaltres hi podem estar amb base d'acord, però que els seus propis socis de govern ja han dit que enterboleix el debat; és a dir, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana ni ho sabien. Vostè fa el que cal fer.

I vostè ens parla que té respecte a aquest Parlament. Miri, senyor Maragall, cap ni un de respecte. A banda que hem hagut de fer dotze intervencions de la societat civil al dia i que ens han escurçat el temps per presentar esmenes de quinze dies a vuit dies..., vostè diu: «Escolti, i que té a veure això amb el Govern?»

Miri, si vostè llegeix una carta que els socialistes estan –una moció– aprovant o passant pels ajuntaments, hi han coses com «instar el Parlament de Catalunya a debatre amb celeritat i rigor la Llei d'educació de Catalunya». I què hi té vostè a veure amb això? Doncs que el delegat sectorial d'educació del PSC és el mateix que el director general d'Educació Bàsica i Batxillerat del Govern de la Generalitat. És a dir, que això surt del Govern.

Vostè ho sabia que hi havia aquestes mocions, pressionant, fent ingerència a aquest Parlament, per anar a corre-cuita a aprovar una llei? Nosaltres preferim... *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)*, nosaltres preferim...

El president

Senyor diputat...

El Sr. López i Rueda

...el contingut... –acabo, senyor president–, nosaltres preferim el contingut de les conclusions i fer una llei entre tots i no, com vostè vol, una llei a corre-cuita i de pressa.

Gràcies.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Educació

Sí; senyor president, moltes gràcies. A mi em sembla que els fets demostren més aviat el contrari de tot el que vostè està mirant de defensar. No podem confondre la tramitació legislativa d'un projecte tan important com la Llei d'educació i la imprescindible i responsable acció de govern en una multitud de qüestions, que n'hi han, n'hi han hagut, n'hi han avui i n'hi hauran. És la nostra obligació i la nostra responsabilitat, per l'educació d'aquest país, de prendre les mesures en el seu benefici, que tots crec que podem valorar de forma diferent, però que s'han de prendre.

I, a més, algunes de les coses que vostè ha dit avui estan perfectament consolidades: els espais de benvinguda, els criteris i el futur del batxillerat nocturn; i també, en la qüestió del calendari escolar, veurà vostè com s'imposa, després dels contactes, dels diàlegs i de les preceptives consultes al conjunt de la societat i de la comunitat educativa que hem fet, l'èxit i l'acord per a la seva aprovació, per al bé de l'educació d'aquest país.

I amb la llei passa el mateix. Hi ha un debat intensísim, hi ha hagut, des de fa pràcticament un any i mig, tres o quatre si comptem el període del Pacte nacional per a l'educació, i això ara està culminant, feliçment, amb passió, amb participació, de tothom, amb el màxim nombre de compareixences, i per tant escoltant a tothom, totes les veus, totes les posicions. La llei assolirà l'acord màxim en aquest Parlament. I espero de vostè les aportacions que ajudin a obtenir-lo, no aportacions que se situïn fora de l'Estatut de Catalunya, per exemple, perquè aleshores, en comptes de treballar pel consens, treballarà per tot el contrari. Aquesta és la nostra responsabilitat; aquesta és avui principalment la seva.

La Llei d'educació de Catalunya ajudarà, ampliarà, millorarà claríssimament l'exercici del criteri de lliure elecció de centre, la Llei d'educació de Catalunya ajudarà clarament a implantar una...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

...cultura d'avaluació, de direcció de centres, en tots els temes que vostès estan defensant. Jo espero ansiosament les seves esmenes per tractar d'incorporar-les al projecte de llei...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Educació

Gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la seva actuació durant el temporal de vent del 23 al 26 de gener de 2009 (tram. 310-00271/08)

...per formular la següent pregunta, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. *Conseller*, vivimos efectivamente en una sociedad de riesgo, como algún otro parlamentario ha mencionado hoy en esta cámara, y el fin de semana pasado, del 23 al 25 de enero, Cataluña sufrió un vendaval que ocasionó pérdidas humanas y materiales con gran trascendencia. Las consecuencias del riesgo son evidentes, y el primer responsable de paliar los efectos del mismo es el Gobierno de Cataluña, en Cataluña.

Por palabras del presidente de la Generalitat, hoy hemos sabido que la actuación de su Gobierno –y ya me ahorro la pregunta– fue correcta y mejorable, pero sí me gustaría que concretara exactamente qué es lo que considera correcto de esa actuación y qué es lo que considera mejorable. En concreto, ¿considera mejorable el Plan de protección civil? ¿Considera mejorable el Centro de Emergencias 112? ¿Considera mejorable la comunicación de su Gobierno con los ayuntamientos y con la ciudadanía? ¿Considera mejorable, en definitiva, su actuación?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, en primer lloc, dir que quan en un fenomen meteorològic hi han víctimes ningú pot estar satisfet, i aquest Govern lamenta, no està satisfet, sinó que lamenta que hi hagin hagut víctimes mortals, lamenta que hi hagin hagut ferits i desitja que els ferits, en definitiva, es recuperin ràpidament.

El president de la Generalitat ha dit una paraula que és de l'opinió del Govern: l'acció del Govern va ser «correcta»; però n'ha dit una altra, també: que va ser «millorable». Jo vull dir-li al senyor diputat, en primer lloc, la qualificació d'un fenomen excepcional i greu, no només no normal, sinó excepcional i greu...

No sé, per exemple, si el senyor diputat sap que només a Collserola van caure seixanta mil arbres –només a Collserola. Què és el que es va fer correctament? Es van fer correctament els avisos, es van fer correctament... (*Remor de veus.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats. Senyor conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Després els ho explicaré, a la interpellació. Es van fer correctament els avisos, uns avisos que van ser per fax i correu electrònic a tots els ajuntaments que el servei meteorològic ens va prevenir; es van fer sis-centes trucades telefòniques als ajuntaments d'alt risc, i es va fer una roda de premsa de forma extraordinària el mateix divendres, amb el director general de Protecció Civil, que van recollir tots els telenotícies, les ràdios i tots els mitjans de comunicació.

Què és el que és millorable? Fer un protocol de vent, que no el tenim, perquè mai havíem tingut un episodi com aquest; és millorable –és millorable– la comunicació amb la xarxa dels ajuntaments, i també és millorable la comunicació, els protocols amb els mitjans de comunicació.

El president

El senyor Domingo té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. *Conseller*, entenderá que ha enervado los ánimos de muchos ayuntamientos en Cataluña. Decir que hubo una buena comunicación sencillamente es ridículo y atenta, como debe usted saber, a la verdad.

El Consell Comarcal del Baix Llobregat ha protestado por esa comunicación, muchos alcaldes han protestado porque no recibieron información. La fase de comunicación..., *conseller*, decir que cuando tocaba declarar emergencia su Gobierno declaró alerta, evidentemente, es una grave equivocación. *Conseller*, la declaración de emergencia se hizo cuando ya no había casi viento, esa es la consecuencia de una actuación equivocada. *Conseller*, miles de llamadas al 112 se quedaron colapsadas, no pudieron tener comunicación ninguna. ¿Sabe por qué? Porque no fue reforzado el servicio del 112. *Conseller*, ¿la culpa, como dice el señor Boada, es que los municipios no tomaron decisiones? ¿Cree realmente que eso es así? ¿Cree que realmente es correcto que no se haya previsto todavía el incremento de plantillas cuando se producen situaciones de emergencia en el 112? ¿Cree que el hecho de que no haya coordinación entre bomberos, policía, ayuntamientos...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...servicios eléctricos, suministro eléctrico, es correcto? No, su actuación es realmente, francamente mejorable.

El president

El senyor conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. El que és segur que és millorable és la seva informació, (*remor de veus*), però..., francament millorable. Dir que no hi ha hagut coordinació entre els bombers, els serveis mèdics, els Mossos d'Esquadra, els agents rurals, quan van estar units gairebé quaranta-vuit hores, tots, a la sala de crisi, en el Cecat, és no tenir ni idea del que va passar. Dir que el divendres no es va avisar és fals. Divendres es van avisar tots els ajuntaments de Catalunya, excepte a petites comarques, de l'alerta d'alt risc, i als que hi havia alerta de nivell 2 se'ls va enviar per fax i per correu comunicacions amb recomanacions. Però, a més a més, com era divendres a la tarda, es va decidir des del departament fer sis-centes trucades...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

...als ajuntaments i consells comarcals.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre el capteniment del Departament de Medi Ambient i Habitatge amb relació al cabal ambiental del tram final de l'Ebre davant la redacció del nou Pla de la conca de l'Ebre (tram. 310- 00274/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Marta Cid.

La Sra. Cid i Pañella

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, la Llei del Pla hidrológico nacional, reformada l'any 2004, estableix a la seva disposició adicional desena que s'ha de definir un règim de cabals ambientals específic per al tram final del riu Ebre, que garanteixi la conservació en bon estat ecològic del riu, el delta i la zona marina d'influència. La mateixa llei també estableix que el règim de cabals ambientals és una restricció al sistema d'explotació i que, per tant, no es pot veure alterat a la baixa per altres usos de l'aigua, tret del de boca.

Atès que la Directiva marc de l'aigua estableix que l'any 2009 cal aprovar nous plans a totes les conques hidrogràfiques, en aquest moment es troba en fase d'exposició pública un esborrany del Pla hidrológico de la conca de l'Ebre. Aquest document estableix quin és el criteri per calcular el règim de cabals ambientals als rius de la conca. Ens trobem, doncs, en un moment decisiu pel que fa a l'establiment i aprovació definitiva d'un règim de cabals al tram final del riu Ebre, i tot sembla indicar que la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre establirà un règim de cabals per a la part catalana de l'Ebre sense tenir en compte i sense discutir tècnicament els estudis encarregats al respecte per l'Agència Catalana de l'Aigua i la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre. Aquest estudis, elaborats per la unitat d'ecosistemes aquàtics de l'IRTA i recolzats pel Parlament i el Govern de Catalunya, estableixen un règim de cabals ambientals per a la part catalana de l'Ebre amb volums més elevats als existents actualment i als previstos en altres estudis encarregats pel Govern de l'Estat.

És per això que volem conèixer quin és el capteniment del Govern de la Generalitat amb relació a l'aprovació d'un règim de cabals ambientals per a la part catalana del riu Ebre dins del nou Pla hidrológico de la conca de l'Ebre, que s'aprovarà l'any 2009, i quines mesures està prenent perquè aquest garanteixi la conservació del riu, el delta i la zona marina d'influència, tal com exigeix la disposició adicional desena de la Llei del Plan hidrológico del 2004.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge,

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Moltes gràcies, senyor president. Senyora diputada, evidentment, com vostè ha explicat molt bé, la determinació dels cabals, en aquest cas ecològics i de manteniment a la conca de l'Ebre, ha de ser aprovada, en aquest cas, per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, seguint les pautes que marqui el Ministerio de Medio Ambiente, Medio Rural y Medio Marino.

Evidentment, nosaltres tenim molt clar amb quina posició anem a tota la negociació que haurà d'esdevenir, perquè, entre altres coses, com vostès saben, el riu Ebre és un riu considerat com a intracomunitari i, per tant, són diferents comunitats les que hi han de dir la seva opinió; evidentment, són diferents usuaris del riu els que hi han d'intervenir, i, evidentment, hi ha tot un procés obert.

Evidentment, nosaltres tenim molt clar amb quina posició hi anem: nosaltres hi anem amb la posició del Govern de Catalunya, amb la posició del Parlament de Catalunya i amb la posició que va aprovar la Comissió per a la Sostenibilitat, en aquest cas, de les Terres de l'Ebre, justament a proposta de la l'Agència Catalana de l'Aigua, a través d'un estudi que, com molt bé vostè assenyalava, senyora diputada, afecta l'IRTA.

Per tant, si em permet, li recordaré quines són aquestes xifres. Aquestes xifres, que tenen el consens, a més, de tot el territori, són les següents. En primer lloc, la proposta és de 7.305 hectòmetres cúbics / any si l'any és sec, 9.691 hectòmetres cúbics / any si l'any és de característiques mitjanes, que en diem hidrològicament, o bé de 12.783 si l'any fos humit. Dir-li que aquestes reserves que indiquem, aquests tres paràmetres, suposarien el 40 per cent, el 53 per cent o el 70 per cent del conjunt de l'aportació mitjana natural del riu Ebre.

Aquest és el posicionament que manté el nostre Govern, avui, que comencem a contrastar, òbviament en els òrgans de participació de la Confederación Hidrogràfica del Ebro, i, òbviament, entenem que aquesta és una xifra absolutament raonada, formulada científicament, i que a més conté tot el consens territorial i polític que cal.

Per tant, en aquest sentit, aquí, en aquesta posició, és on es trobarà el Govern, i estic convençut que amb ell el Parlament, que en la seva Resolució 70/VIII va marcar justament també aquestes dades que jo mateix li explico ara.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema de protecció de la infància (tram. 310-00275/08)

... la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Senyor president... Més de cent cinquanta infants que es troben sota la tutela del Govern tripartit continuen durant mesos i mesos en el seu entorn familiar, en el mateix entorn on el Govern ha fet una resolució de desamparament i on ha retirat la tutela. L'actuació del Govern del senyor Montilla ha portat a una situació de col·lapse del sistema de protecció de la infància a Catalunya.

Aquesta situació d'abandonament i de risc en què es troben aquests infants, com la valora el Govern?

El president

L'honorable senyora Carme Capdevila, consellera d'Acció Social i Ciutadania, té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, miri, menors atesos per la seva pròpia família, tutelats i amb una mesura d'atenció amb la seva pròpia família, en aquests moments són més de 1.250 menors que tenen tutela i estan atesos per la seva pròpia família.

Quan vostè em va fer la pregunta parlamentària, jo li vaig dir –vostè em va preguntar quants d'aquests menors estaven esperant una plaça de centre residencial–, jo també li vaig contestar, senyor diputat, que cap nen –cap nen–, cap nena a Catalunya que necessiti un ingrés d'urgència es queda amb la seva família.

El president

El senyor Cleries pot repreguntar.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies. Miri, consellera, fa poques setmanes hi va haver la sentència del cas Alba, i quan varen succeir aquests malaurats fets el Govern tripartit no va observar cap situació ni d'urgència ni de risc, no va actuar, vostè ho sap. Quan a una criatura se li ha diagnosticat que ha d'estar ingressada en un centre, vol dir que hi ha hagut i s'ha tret la tutela dels seus tutors, familiars, pares, i, per tant, aquesta tutela l'agafa la Generalitat. Però la Generalitat, consellera, l'ha d'exercir; no l'ha de tenir, l'ha d'exercir. I vostès renuncien a això, i tenen aquests infants abandonats a la família a la qual vostès li han tret la tutela, vostès mateixos, perquè, si no, no dirien que anés a un centre.

Vostè no pot canviar les coses ara en la seva resposta. La resposta està signada, i diu «153». I, a més a més, si parlem amb educadors, si parlem amb centres, ens diuen que en són més.

Per tant, consellera, posi-hi remei, perquè és pel bé, per l'interès superior d'aquests infants. I ho diem amb aquesta preocupació, perquè quan vam intervenir aquí en el cas Alba ens van dir: «No, no, no hem actuat perquè no es va detectar res.» Errors, n'hi ha hagut, en pot tenir tothom; però en 153 hi pot haver un tant per cent molt elevat d'aquest risc, i vostès no estan actuant. I, a més a més, té centres amb plaça buida, que vol dir mala gestió –si vol, li diré noms de centres amb plaça buida–, i per tant, consellera, actui.

Avui vostès estan sent un mal referent de política social, són el referent a no seguir. I vostè va dir que la infància seria la seva prioritat; la prioritat, abandonar-los i deixar-los en risc. (*Remor de veus.*) I, per tant, li demanem que actui. I crec que és un tema prou seriós...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...i que estem dient amb tota la cura...

El president

Senyor diputat, ha acabat el temps.

El Sr. Cleries i González

...i és un tema molt fort, que la consellera reconegui que té 153 nens i nenes que han d'entrar en un centre i no hi entren.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Vostè em feia la pregunta de com valorava les polítiques de protecció d'infància des del Govern de la Generalitat. Permeti'm que jo li posi una referència: el 2003 –el 2003–, que vostès eren els responsables de la protecció d'infància a Catalunya, atienien 4.300 nens, tutelats i amb les diverses atencions en el medi, en família i amb centre; actualment, la DGAIA té tutelats 7.480 nens i nenes.

Senyor diputat, la nostra societat no s'ha tornat ni més negligent ni més maltractadora. Sap quin és el resultat que hem doblat –l'hem doblada– l'atenció a la situació amb risc en cinc anys? Doncs, precisament, perquè aquesta ha estat una prioritat del Govern de la Generalitat.

Permeti'm... (*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*) Permeti'm, senyor diputat, que li passi dades perquè són importants: al 2003 comptàvem amb 188 professionals de l'EAIA, en aquests moments n'hi han 345; al 2006 –al 2006–, es va crear..., del 2006 fins al 2008, permeti'm, es van crear 373 noves places dintre de la xarxa residencial i d'acolliment; i la previsió és que en els propers tres anys creem tres-centes noves places per arribar al llindar de les tres mil, que són les que estimem necessàries. La sobreocupació –la sobreocupació– en centres, aquest és un mal que s'ha anat repetint, és un mal crònic, perquè, evidentment i afortunadament, amb la protecció a la infància no es pot fer una planificació.

Jo li vull dir, senyor diputat –jo li ho vull dir, senyor diputat–, del que m'acusa a mi ara el 2004 el Síndic de Greuges ja els deia el mateix.

El president

Honorable consellera, gràcies. (*Remor de veus.*)

Pregunta

al Govern sobre els mecanismes de control de la despesa pública del capítol II del pressupost de la Generalitat (tram. 310-00276/08)

El senyor Jordi Turull, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, pot formular la següent pregunta.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president... (*Persisteix la remor de veus.*)

El president

Senyor diputat..., potser que recuperem, en primer lloc, el silenci, i això permetria que vostè pogués fer la pregunta en condicions. (*Pausa.*) Moltes gràcies.

Té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Gràcies. Conseller, el mes de juny de l'any passat es van comprometre a fer una auditoria dels informes i estudis externs contractats pel Govern, i també es van comprometre que, tan bon punt tinguessin l'auditoria, la farien arribar a aquest Parlament.

Ha passat més de mig any. Han passat tots els terminis marcats pel mateix Govern, i el més calent, a l'aigüera. Malgrat haver demanat còpia de l'esmentada auditoria en dues ocasions, res de res; novament la prorroga, el silenci i la callada per resposta.

Quina valoració en fa el Govern de l'esmentada auditoria si es que existeix, a hores d'ara, i quin és el motiu de l'evident incompliment al qual m'he referit?

Gràcies, president.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Miri, el Govern es va comprometre a donar compte en aquest Parlament. El Govern es va comprometre, en primer lloc, efectivament, a fer un informe d'auditoria sobre els informes, els estudis i els treballs tècnics. I el Govern va adquirir un compromís amb aquest Parlament que complirà, naturalment el complirà, quan disposi d'aquest informe i aquest informe el puguem explicar al Parlament en condicions que efectivament disposem d'unes conclusions apropiades.

No voldran, vostès –no ho voldran, vostès–, que el que proporcionem al Parlament sigui fruit simplement de les suposicions i de les imaginacions. Ha estat atribuït a tres empreses d'auditoria, s'ha volgut fer una cosa molt ben feta, en el moment que tinguem l'informe, evidentment, en donarem compte al Parlament. No en tingui cap dubte.

El president

Senyor Turull, té la paraula.

El Sr. Turull i Negre

Conseller, ja no ens els creiem. I el tema és molt més greu i gruixut del que inicialment podria semblar. Després d'anar personalment, departament per departament, a consultar els informes i estudis externs, en sortim més preocupats de com hi vam entrar.

En primer lloc, per la lleugeresa en gastar-se milers i milers d'euros en estudis que són o bé superficials o sobrats del tot, que no reporten res que no se sabés o res que els mateixos tècnics dels departaments no poguessin fer. En segon lloc, perquè sota el títol d'informes i estudis tècnics en molts casos s'amaga la contractació de personal, com si encara no en fossin prou. Sols faltava conèixer la contractació per aquesta via de detectius per fiscalitzar les subvencions. M'estalvio qualsevol comentari al respecte. I, en tercer lloc, i el més greu,

perquè hem tingut la desagradable sorpresa de veure com, per part d'alguns departaments, alguns informes han estat alterats i modificats a l'hora de fer-nos arribar fotocòpia. I, si em permeten, alterats i modificats de manera molt matussera. I això dóna una dimensió molt més greu i preocupant a tot aquest tema.

I, finalment, dir-li que d'octubre a desembre només a dos departaments quan els preguntava per l'auditoria sabien de què els parlava, la resta em deien que no sabia de què els parlava. I per això nosaltres, d'entrada, ja li posem un gran interrogant a la mateixa, que li vull recordar que segons resposta de vostè, primer em va dir que estaria feta a finals d'octubre, després em va dir que a finals de novembre, ara l'hem tornada a demanar i una altra vegada el silenci per resposta.

Fins ara en aquest tema han callat i han fet servir tot de subterfugis per sortir del pas, però la gravetat i la dimensió del tema, més de tres mil estudis i informes externs, l'alteració *a posteriori* d'algun d'ells i la poca rigurositat de molts altres els obliga que deixin d'amagar-se, que donin la cara d'una vegada en aquesta qüestió i que compareguin en aquest Parlament per donar totes les explicacions, si és que n'hi han.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Economia i Finances

Em permetrà que li digui, a vostè, que la pregunta que m'han formulat era quin és el balanç del Govern amb relació als mecanismes de control de la despesa pública del capítol II del pressupost de la Generalitat, en especial pel que fa als procediments de contractació.

Li puc dir que el Govern el dia 15 de juliol de l'any passat va adoptar un acord en virtut del qual va decidir una retenció equivalent al 25 per cent del crèdits inicials en tot un conjunt de partides del capítol II, cosa que ha fet escrupolosament. I a més va adoptar un altre conjunt de mesures relatives a tot allò que té a veure amb l'austeritat pressupostària en el capítol I, cosa que també ha fet escrupolosament. O sigui: congelació dels sous dels alts càrrecs, no cobrir les vacants que es produïen en aquest cas i limitació per tramitar noves autoritzacions de compromisos de despesa amb càrrecs a exercicis futurs.

Ho dic perquè em sembla que és la meva obligació donar completa resposta a la pregunta que vostès m'han vingut a formular avui aquí.

Però perquè no sembli que no volem contestar a la pregunta tan interessant que vostè formula, jo crec que vostè és conscient que quan el Govern es compromet a fer un informe d'aquestes característiques, ho ha de fer ben fet. El Govern no pot fer focs d'artifici, no pot fer-los –no pot fer-los– per disparar sobre qüestions de les quals no hi ha constància ni tampoc –ni tampoc– per tractar de passar per sobre de problemes que tal vegada són importants. Per això s'ha fet escrupolosament ben fet. (*Veus de fons.*)

Perdoni'm, hi ha tres firmes d'auditoria involucrades. Es que vostè sospita de la seva professionalitat? (*Veus de fons.*) Tres firmes d'auditoria que estan acabant de fer aquests informes d'auditoria o els han de lliurar en el moment en què estiguin acabats. I, a partir d'aquests informes d'auditoria, de tres firmes...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...que ens van demanar una pròrroga, que lògicament vam donar, d'un mes o dos mesos, ara no me'n recordo, perquè vostè no ho ha preguntat això...

El president

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...m'entén? Només de dos mesos per acabar-ho de fer bé..., evidentment, farem l'informe d'intervenció que s'ha de fer, i, com ens vam comprometre...

El president

Honorable conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...en donarem complet compte en aquest Parlament, no en tinguí cap dubte!

(*Remor de veus.*)

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la declaració de reparació i reconeixement del president Lluís Companys feta pel Govern de l'Estat (tram. 310-00272/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Senyor conseller..., benvolgut conseller, el dia 30 de gener varem conèixer l'anunci del Ministeri de Justícia sobre una declaració de reparació i reconeixement al president Lluís Companys. No és sobrer recordar que el president Companys va ser executat l'any 1940 després d'una farsa que van anomenar «judici militar». La seva execució o el seu assassinat va ser fruit de la voluntat de venjança del vencedor en aquell moment, contra la seva persona, però també contra la institució i el poble que ell representava: la Generalitat de Catalunya i el poble català.

Per això, avui, seixanta-vuit anys després d'aquella data, la seva mort és encara un símbol de la repressió franquista. Els trenta anys de democràcia i d'institucions catalanes pròpies no han estat suficients encara per anul·lar aquell judici i restituir l'honor del president. Ha estat necessari impulsar, des de Catalunya, primer, i després a l'Estat, una política pública de memòria històrica per fer passos decisius cap a aquest objectiu. Fins aleshores només havíem sentit paraules i no totes eren bones paraules.

En aquest nou marc legal cal entendre la petició de restitució que la néta de Lluís Companys, la senyora Maria Lluïsa Gally, acompanyada de vostè mateix, va lliurar al Govern espanyol el passat 13 d'octubre. I en aquest mateix context també pren més sentit que mai la resolució que aquest Parlament va aprovar el passat 2 d'octubre, instant el Govern a mantenir l'objectiu de l'anul·lació del judici i a fer tots els passos polítics i jurídics necessaris en aquesta direcció.

Per tot això, volem conèixer, senyor conseller, quina és la valoració que el Govern i vostè mateix fan d'aquesta declaració del Ministeri de Justícia.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, com vostè ha dit molt bé, el 15 d'octubre de 1940 el president Lluís Companys va ser afusellat a Montjuïc en compliment d'un judici, d'una sentència, il·legítim, injust, que va ser una farsa. Evidentment, aquest sentiment és un sentiment que té tota la societat catalana, però fins ara mai cap govern de l'Estat havia fet un reconeixement de la figura de Lluís Companys. I, fent ús de les disposicions de la Llei de la memòria històrica, la néta de Lluís Companys, acompanyada per membres del Departament i per mi mateix, vam fer la sol·licitud al Ministeri de Justícia de reconeixement i de reparació de la seva figura.

El fet que el Govern central hagi, finalment, reconegut la seva figura ens omple de satisfacció. És una qüestió positiva. Té un alt valor simbòlic i polític. Però he de dir-li, claríssimament, que l'objectiu final del Govern català no queda aquí, sinó que l'objectiu final del Govern català és la nul·litat del judici i de la sentència que va condemnar de forma injusta el president Companys a morir afusellat.

Des d'aquest punt de vista, aquesta declaració de reconeixement serà un dels instruments, dels elements més de les bases amb les quals demanarem la nul·litat. I li puc dir que en aquests moments el Govern català estudia totes les mesures jurídiques i polítiques per tal que finalment s'anul·li aquesta sentència i aquest judici.

Dir-li que, com vostè també ha dit, el Govern català crec que ha estat i és capdavanter a l'Estat espanyol amb les polítiques de la memòria històrica i que no se li pot, a

vostè, escapar la importància política i simbòlica que té en aquest moment aconseguir la nul·litat, finalment, després de molt temps d'una sentència d'un judici per afusellar un president de Catalunya que representava el progrés i l'augment de l'autogovern de Catalunya.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Passem al quart punt de l'ordre del dia...

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses en llars d'infants en l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 202-00048/08)

...que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses en llars d'infants en l'impost sobre la renda de les persones físiques. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa la honorable senyora, Irene Rigau, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

La Sra. Rigau i Oliver

Senyores i senyors diputats, prenc la paraula per defensar, en nom de Convergència i Unió, una proposició de llei d'implantació d'una deducció en l'impost sobre la renda de les persones físiques per despeses en llars d'infants. Ho faré convençuda –i ho faig convençuda– que vostès en faran una valoració positiva del seu contingut i en tindran en compte l'oportunitat, i més després d'escoltar l'ofertament del president de la Generalitat que demana propostes als grups. Perquè vostès deuen sentir el batec de la societat i deuen sentir el batec de les dificultats de les famílies, sobretot de les famílies amb infants.

Nosaltres proposem avui que el cost de les llars d'infants no sigui tan gravós per a totes aquelles famílies catalanes que porten els seus infants a una llar que no rep subvenció ni suport públic. I pensem que és oportuna, aquesta proposta, perquè intenta resoldre i ajudar les famílies i perquè l'incompliment de les trenta mil places que s'havien de fer de zero a tres, per part del Govern, ha deixat sense plaça pública una quantitat molt important.

Mirin, ens podrien dir que fa poc hem aprovat el pressupost, però el pressupost, ja tots ho hem constatat, està desfasat pel que són les polítiques socials; però no és només que estigui desfasat, és que en els ajuts de zero a tres deixava la mateixa quantitat que el 2008; a les vídues se'ls pujava un euro i a l'indicador de renda de suficiència un 2 per cent.

Per tant, proposem una nova mesura que no es va valorar quan vam presentar el pressupost, però que entenem, ara, que es coneix el balanç tancat de les trenta mil places, entenem que és altament oportuna. Perquè la manca de places públiques de llars d'infants ha creat una gran inequitat al nostre país. No se sap per què tens dret a una plaça pública i se sap per què no la tens: si

el teu alcalde o el teu districte no n'ha fet, et toca una plaça privada, i n'has de pagar el cent per cent; si al teu districte o a la teva població s'ha tramitat una plaça pública tens el 30 per cent d'ajuda de la Generalitat i del municipi. Clar, tothom paga els mateixos impostos, però la resposta no és la mateixa. I aquesta proposta avui hi vol posar solució.

També podem dir que aquesta inequitat en l'accés als ajuts per a zero-tres té color; ho hem denunciat aquí, i avui ho tornarem a dir: té color, ja ho crec que en té. Miri, aquells que solen anunciar que les polítiques socials són la seva primera prioritat, en termes generals, són els que menys places han fet.

És clar, això és greu perquè la llei deixava ben clar –la llei, que va ser d'iniciativa legislativa popular–, va deixar ben clar que s'havien de prioritzar les zones socialment desfavorides, que s'havia de respectar l'equilibri territorial i que s'havia de tenir en compte la fluctuació de la demanda. Però és que la llei deixava ben clar que el Govern havia de garantir al final del període 2004-2008 –ningú discutirà que s'ha acabat el període– una xarxa de trenta mil noves places. Clar, però és que les trenta mil noves places, a la xarxa, deia la llei, no en els convenis o a la tramitació dels papers; perquè sempre ho hem dit, aquí: un pare no pot assegurar ni un educador no pot assegurar una criatura sobre un conveni, necessita taula, cadireta i màrrega. I resulta que sobre un conveni no s'hi posa.

Vostès han incomplert la primera llei d'iniciativa legislativa popular i ara nosaltres, tenint en compte les nostres competències i les d'aquest Parlament, en el tram autonòmic de l'IRPF proposem una deducció d'un 20 per cent per a aquelles famílies que han hagut de pagar el cent per cent de la plaça de llar d'infants pública. Vostès ens hi haurien de donar suport perquè, si no han pogut complir amb el compromís, almenys busquin maneres de pal·liar-ho.

Pensi que el 2004 hi havia 28.735 places. Doncs, si se n'havien de fer trenta mil, en actiu al final del 2008, en necessitàvem 58.735. Quantes n'hi ha hagut en actiu, que es puguin ocupar? –amb resposta parlamentària, eh?, amb dades de la conselleria, d'1 d'octubre–: 44.579. Perdoni, en quatre anys en lloc de trenta mil n'han fet 14.156. No, no, són xifres. I havien d'estar totes trenta mil fetes.

Per tant, davant d'aquest incompliment, què pensen fer? Nosaltres ja els fem una proposta. Tot i que abans d'acabar l'any van córrer a fer una roda de premsa, el 29 de desembre, per dir que les havien fet totes. No, home, no; les han tramitat, amb algunes sol·licituds. Però, miri, la tramitació del traspàs de beques fa anys que està iniciada i no podem pas dir que les tenim. Per tant, de tramitació, les famílies no en viuen; necessitaven les trenta mil places.

I ja els ho dic, hem esperat, fa quatre anys que avisem: «Portem mal ritme, portem mal ritme, busquem maneres de complementar aquest pla, amb ajuts als centres, amb ajuts a les famílies.» Avui els proposem un ajut indirecte, que és a través d'una desgravació.

Per què? Perquè les polítiques socials, tots ho sabem, són serveis, són ajudes econòmiques i són mesures fiscals. Si vostès no han incrementat cap mesura de suport a la infància i a la família, cap, han congelat les de l'any passat; si resulta que vostès s'endarrereixen molt en el pagament de l'ajuda de zero a tres anys... Pensen que l'any 2003, ara que avui s'ha posat el retrovisor, es pagava cada dos mesos! En dos mesos cobraves l'ajut, un cop t'havia nascut el fill. Ara... (*Pausa.*) No, vostè no, perquè vostè... (*Veus de fons.*) Sí, sí. No, miri, preguntin i ho veuran. Ara, al cap de sis mesos..., el 2003 es feia el pagament en aquestes dates i el 2009 s'està vuit i nou mesos sense pagar –vuit i nou mesos sense pagar. Vostès deuen saber per què no han pogut ni incrementar ni paguen al dia els ajuts a les famílies.

Ara bé, avui tenen l'oportunitat de donar suport a una proposta de llei, una proposició de llei, que intenta com a mínim donar un ajut indirecte, a través d'aquesta desgravació, a les famílies. I els posem unes condicions serioses. Els posem que siguin persones que no s'hagin beneficiat dels ajuts a través de la xarxa pública, que hagin treballat fora del domicili familiar amb un mínim de nou-cents hores, que la llar d'infants tingui l'autorització suficient, escolti, i adient. Els posem una sèrie d'indicadors que, com a mínim –com a mínim–, els hauria de fer canviar de criteri i pensar que no només amb propostes públiques, i en aquest cas incompletes, es pot ajudar les famílies.

Mirin, abans els he dit que tenia color, i en té. Sap quantes places des del 2000 ha fet l'Ajuntament de Barcelona? L'Ajuntament de Barcelona ha signat diferents convenis amb les diferents administracions que hi ha hagut per fer una bona oferta de llars d'infants, amb uns preus superiors a la resta de municipis, conscients de la dificultat de Barcelona, tant a l'època de Convergència com a l'època dels tripartits. Se n'han posat en marxa el 48 per cent. Rodes de premsa i fulletons, els que vulguin; convenis, els que vulguin; fotos de signatura de conveni?, de conveni i de reconveni, però el 48 per cent de les places –a Barcelona. I podríem parlar de Santa Coloma de Gramenet. Però després parlaríem de Fornells o de Valls o d'allà on vulgui –Fornells de la Selva– i veurien que s'ha complert amb escreix. Jo els ho he dit, té color; tenen color, la sensibilitat social i els serveis a la família. Perquè n'hi ha que es pensen que dient-ho ja tenen..., com que tenen l'autoritat moral, que se'ls reconeix, ja no han de complir. És clar, no ens en cansarem, de dir-ho, que els que a sobre no se'ns reconeix l'autoritat moral hem de ser bons complidors per poder-ho demostrar, però perquè ens ho creiem.

Jo, senyores i senyors diputats que donen suport al Govern, els prego que valorin el contingut, valorin l'oportunitat. Sàpiguen que les famílies estan demanant... Bé, vostès ens diuen que aquesta crisi no té solució; avui ens ha semblat que no tenia cap solució, que no hi podíem fer res. Ara els presentem una cosa senzilla, que pot fer, que pot ajudar aquestes famílies que tenen infants a les llars d'infants..., que els donem un ajut econòmic. Escolti, demostrem-ho, que en allò que podem ho fem. Vostès havien de garantir aquesta oferta; no l'han garantida, l'han incomplerta, s'han quedat per sota de la meitat –que no és broma, perquè si posessin

el retrovisor les dades no els agradarien— i tenen ara una oportunitat. S'ho repensin, després del que ha dit el president, i ens hi donin suport.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Ara, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Sí; moltes gràcies, president. Senyores diputades i senyors diputats, jo crec que, i li ho dic amb tota convicció, senyora Rigau, el més important que estem debatent avui es troba a l'inici de l'exposició de motius de la seva proposició de llei; parlo justament del zero-tres com a política vital per a la cohesió social de la nostra societat. Perquè avui sabem tots, i ho defensem tots, des de tot l'arc parlamentari, que la política zero-tres és una política clau per a la millora de la igualtat d'oportunitats; també és una política clau per a la competitivitat del nostre mercat laboral, especialment del femení; és una política clau també per evitar riscos d'exclusió social, i clau també per atenuar les diferències socioculturals de partida. És, per tant, una política guanyadora, la miris com te la miris i des de totes les dimensions, perquè els rendiments socials són molt i molt elevats.

Però això no sempre ha estat així. I jo no crec que exageri massa si dic que les polítiques de suport a les famílies, i entre elles la política educativa de zero a tres, han estat les grans oblidades de la nostra democràcia. Les dades més recents ens diuen que la despesa destinada a famílies i a nens, a Espanya —són molt similars per a Catalunya—, es situa al voltant del 0,7 per cent del PIB, i això ho hem de comparar amb el 2,1 per cent del PIB de la mitjana de la Unió Europea dels vint-i-cinc.

I, d'això, sincerament, en som tots responsables, tots, però vostès també, en gran part, perquè quan Convergència i Unió va governar, durant vint-i-tres anys, i agafem el balanç de l'últim any, del 2003, i ens fixem en el que efectivament hi havia, veiem que aquell mateix any van instaurar uns cinquanta euros el mes de prestacions directes per fill a càrrec i existien un total de 23.000 places de llars d'infants a tot Catalunya. I, per tant, aquest és el seu balanç; no fa falta ni que el valori.

I, per tant, jo, això, senyora Rigau, seria el primer que li diria, eh? Tot i que el seu to, com sempre, és molt i molt correcte, abandoni l'actitud de falsa indignació i de dir coses que no són, en nom de l'honestetat que un tema tan important com el que estem debatent avui es mereix.

Per reprendre el fil, jo he començat felicitant-me pel fet que hi ha un consens polític sobre la importància del zero-tres, però el que no hi ha és un consens en el com, en quina és la millor manera de tirar endavant una política universal, efectiva i justa que permeti a tots aquells infants que els seus pares així ho desitgin

accedir a una llar d'infants sense que l'esforç sigui desproporcionat. O li ho dic d'una altra manera, la pregunta seria: quina és la millor manera d'alleugerir l'esforç que han de fer moltes famílies perquè els seus fills gaudeixin d'educació infantil, aquesta que tots hem dit que és vital? I aquesta pregunta, senyora Rigau, vostè també ha d'admetre que té diverses respostes, algunes en què no estem d'acord.

Vostès proposen, per donar resposta a això, una deducció en el tram autonòmic de l'IRPF del cost addicional que suposa l'escola bressol privada no subvencionada respecte a la de titularitat pública o a la privada subvencionada, amb una racionalitat que vostè ha explicat molt bé. Vostè ha dit: «Les places públiques són insuficients; per tant, ajudem aquells que van a l'opció privada, que és més costosa.»

Nosaltres això no ho podem acceptar per diversos motius que li passo a exposar. I és en tots aquests motius que rau l'esmena a la totalitat que hem presentat des dels grups que donem suport al Govern; no rau en apriorismes ideològics ni en caricatures de cap mena, perquè els impostos, senyora Rigau, i sobretot en el segle que vivim, ni tenen vida pròpia ni són dimonis a perseguir ni són àngels redemptors; són instruments de política econòmica, i, per tant, els hem d'avaluar, si volem tenir una discussió mínimament respectable, en la mesura que serveixen per aconseguir els objectius que ens hem fixat. I, per tant, és en aquest pla que a mi m'agradaria tenir la discussió.

Així que, jo li hi insisteixo, anem a veure si la deducció que vostès proposen dona resposta als objectius aquests que ens hem fixat, que, li ho reitero, serien alleugerir l'esforç que fan moltes famílies per portar els seus fills a una llar d'infants.

Nosaltres, per resumir-li-ho, creiem que són més efectives totes les actuacions que repercuteixen sobre l'oferta que no sobre la demanda. I per què? Per exemple, la deducció que vostès proposen causaria discriminacions entre els declarants i els no-declarants, perquè vostè sap, senyora Rigau, que moltes famílies que no tenen l'obligació de declarar, tot i que tindrien dret a aquesta deducció, eh?..., només si fan la declaració de la renda. I moltes vegades això no passa i acostuma a passar més en aquelles famílies més desafavorides. Per tant, aquí hi hauria una discriminació que convindria evitar.

Segona raó. La deducció que vostès proposen, que més o menys —càlculs aproximats— equivaldria a una deducció de 350 euros l'any, el que podria fer és repercutir-se directament en el preu d'aquestes llars d'infants privades. És a dir, si nosaltres tenim una entitat amb afany de lucre, que és una escola bressol privada no subvencionada, sap que els pares poden pagar el que estan pagant i sap que aquests pares, a més, reben una ajuda, directament poden repercutir en el preu, per tant, en l'augment de la quota que paguen aquests pares, el cent per cent, inclús, d'aquesta deducció. I, per tant, entenc que la deducció no aconsegueix els objectius que es marca.

I també, per exemple, suposaria un greuge comparatiu important amb aquelles famílies que no aconsegueixen

plaça enlloc, ni en una llar d'infants pública ni en una de privada subvencionada ni en una de privada, i, per tant, suposaria, hi insisteixo, un doble greuge comparatiu ja que no accedirien ni a la plaça ni a la deducció.

I el que faria també una deducció com la que vostès proposen és –i aquesta crec que és més important encara que les que he esmentat anteriorment– que es traduiria en un mapa d'educació zero-tres on s'estarien enfortint i impulsant centres que es mouen amb criteris exclusivament empresarials i amb criteris d'admissió no regulats –amb criteris d'admissió no regulats–, i, per tant, un mapa de zero-tres de doble xarxa que no respon –no respon–, senyora Rigau..., aquí, permetin que cada grup tingui la seva posició i que vostè la respecti. Nosaltres no creiem que aquest mapa de zero-tres que configura una doble xarxa respongui al que necessita Catalunya.

Per això, jo li hi insisteixo, sobre el supòsit –que vostè ha partit d'aquí– d'una insuficient oferta pública, creiem que és millor actuar sobre l'oferta amb mesures, per exemple, com incrementar el pressupost destinat a subvencionar centres privats amb la finalitat d'abaratir el cost del servei, que és exactament el mateix objectiu de la seva proposta. La diferència és que, fent-ho d'aquesta manera, no només ens estalviem les discriminacions a les que du a terme una deducció com la que vostès plantegen, sinó que, a més a més, ens permet introduir elements de qualitat en la prestació del servei per part dels centres privats a través del control i la supervisió dels requisits exigits i exigibles per l'autoritat educativa.

Per tant, amb aquest intent d'alleugerir el cost de moltes famílies que no poden accedir a una plaça pública, creiem que la deducció a l'IRPF que ens proposen no és sincerament la millor via. A curt termini, la solució del problema té, al nostre entendre i com li he intentat explicar, efectes no desitjats que atempten tant a l'equitat vertical –tractar diferents els diferents– com a l'equitat horitzontal –tractar igual els iguals. I encara més important, que això té efectes perversos a llarg termini ja que configura una composició de l'educació zero-tres que no respon als objectius d'aquest govern; un objectiu que, com vostè sap, s'orienta a la creació de noves places públiques de llars d'infants.

Des del juliol del 2004, quan es va aprovar el mapa 2004-2008, hem tramitat 37.246 places, un 24 per cent més de les 30.000 previstes. Parlem d'un increment de 81 per cent de les places públiques. Retingui, si us plau, aquest número: 81 per cent d'increment de les places públiques. I aquesta és la nostra prioritat. I, per tant, és cap on orientem uns recursos que per definició són limitats i que, a més, avui ho són més que mai.

La seva proposta, hi insisteixo, fent càlculs aproximats, té un cost d'uns 14 milions d'euros, i això equival a 7.800 places públiques més. I a la vida s'ha de triar, i jo crec que la tria d'aquest govern és clara i s'orienta a fer 7.800 places més.

Jo crec sincerament que no podem oblidar els efectes, a mitjà i llarg termini, d'una política, i menys d'una que és tan important com aquesta, no crec que ens ho puguem permetre.

És evident, no?, que quan existeix una necessitat latent a la societat –vostè ho ha dit, no?, «la societat batega»–, nosaltres l'escoltem; i, per tant, des dels poders públics es reconeix aquesta necessitat, immediatament es crea una expectativa. I, a vegades, jo els ho confesso, és difícil respondre a aquesta expectativa amb la mateixa immediatesa; però el Govern ha de saber donar resposta a aquest present, ha de saber donar resposta a aquest *gap* entre realitat i expectativa. És clar que sí.

Però, nosaltres –i hi insisteixo i li ho dic de tot cor– creiem sincerament que la seva proposició de llei no dona resposta a aquesta necessitat present, i, a més a més, fa quelcom de molt pitjor que és que no dona resposta a la Catalunya futura que els ciutadans i ciutadanes de Catalunya ens varen demanar construir.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Senyora Rigau, vol fer un torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada? (*Pausa.*) Endavant, té la paraula.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, a vostè diu que no li parli amb falsa indignació..., no, tota; falsa no, autèntica. Vostès realment no escolten a ningú! Que no ho saben que el primer que han decidit les famílies quan han tingut les primeres dificultats han estat treure'ls de les escoles privades de música, per exemple? Mirar si poden fer només mitja jornada a la llar d'infants? Vostès no parlen amb ningú! Parlin amb aquest sector i veuran què els demanen les famílies.

Miri, el que és pitjor en aquesta vida és no donar cap resposta. Perquè jo ja sóc conscient que allò important és actuar sobre l'oferta. Ara, també li ho dic, les polítiques socials sempre tenen aquests tres vessants: serveis, ajuts directes i mesures fiscals.

Fa pocs dies tots dèiem i celebràvem unes pàgines centrals en un dels principals diaris de Catalunya que explicava els èxits de la política familiar a França: com havien incrementat la natalitat i com les famílies podien tenir fills sense que les dones haguessin d'abandonar els llocs de treball. I ho llegies bé i tornaves a recordar que era la suma d'aquestes tres accions: serveis, ajuts i deduccions.

Vostès no. Vostès ens han votat en contra reiteradament de donar suport als centres d'iniciativa privada que escolaritzen zero a tres. Jo me n'alegro molt de saber-ho, perquè tornarem a presentar una altra iniciativa perquè no ens en cansarem. Nosaltres hem presentat la de les deduccions tips de presentar l'altra. Però, escolti... (*veus de fons*), no, no..., escolti, nosaltres estem sempre disposats a actuar sobre les tres línies, l'ajut de zero a tres va ser la primera mesura.

Volen posar el retrovisor? Posem-lo. Quan el ministre Caldera, abans de plegar, va anunciar un gran pla per a tot l'Estat de llars d'infants, va posar un indicador. L'indicador que va posar per a tot Espanya, de places

públiques, a Catalunya ja el teníem superat el 2001. Busquin..., ho vaig denunciar aquí, no m'ho van poder contrariar.

Mirin, vostès no han fet 30.000 places, no em torni a dir allò de les 37.000. Perquè, es clar, vostès sembla que des del Govern fan seva aquella tècnica socialista de fabricar una mitja veritat o una mitja mentida o una mentida i, a base de repetir-la, intentar que sembli veritat. Vostès no han fet 30.000 places, s'han quedat per sota de la meitat, i la llei els ho exigia... I ara nosaltres els diem: si no han complert, busquin una solució perquè el període s'ha acabat. Quina és la solució? Que el president de la Generalitat, el molt honorable president, va anunciar un nou mapa de llars d'infants. Però, escolti, acabin el que han començat. Acceptin..., i mirem perquè no s'ha acabat, i potser, analitzant les causes, trobarem la manera de resoldre-ho i anar més de pressa.

Jo estic convençuda que en el debat de la Llei d'educació trobarem la solució. Vostè m'ha demanat una proposta i jo la hi faré: incorporar al servei d'educació de Catalunya, des dels zero fins als divuit, amb graus diferents d'ajuda econòmica, depèn de si són ensenyaments obligatoris o no obligatoris; perquè tota l'oferta pública fa un paper social, és d'interès públic. Vostè ens demanava propostes: aquí en té, però no em digui que han incrementat el 81 per cent.

Miri, el zero a tres a mi personalment no m'ha de convèncer del seu valor educatiu. M'entén? No m'ha de convèncer. (*Remor de veus.*) Ara, el que sí que és veritat és que les polítiques de suport a les famílies requereixen aquestes diferents línies. I vostè m'ha estat, aquí, parlant que la nostra proposta no només no ajuda... –cosa que, miri, jo crec que és relativa, és clar que ajudaria a qui se'n pogués beneficiar–, sinó que crea inequitat..., més inequitat que un mapa irregular de trenta mil places?, més inequitat que una promesa incomplerta i a sobre amagada?

Vostè diu: «El que vostès ens proposen equival al cost de 7.800 places.» Doncs, miri, no han fet ni les 7.800, ni volen fer la deducció! I vostès són els grans de la política social? Escolti, estem davant d'un fracàs en què només tenim una solució. Si la iniciativa pública és lenta, té dificultats, a més comporta un model de gestió que a la Comissió d'Educació hem qüestionat, des del meu mateix grup, i, per tant, s'ha de revisar i s'ha de parlar; llavors, busquem mecanismes a la família.

Miri, la proposta que els fem no és tècnicament inviable, no deu generar tanta inequitat que l'apliquen a Aragó... (*Veus de fons.*) És clar, l'apliquen a Aragó! No deu ser tanta la inequitat..., l'apliquen a Galícia, l'apliquen a València... I nosaltres no li demanem que deixi de fer places públiques i només faci deduccions. Li demanem que ordeni i conjugui les diferents línies de donar suport i atenció a les famílies.

Dir que amb aquesta deducció faríem apujar el preu de l'oferta privada és d'un malpensat i d'un desconegut... I dir que faríem aparèixer ofertes no reglamentades, quan li hem dit que aquesta ajuda només es donaria si la llar d'infants està autoritzada... Vostès governen en contra de, a través de..., no de la discrepància, sinó d'un posicionament contrari a tot, perquè no fan l'oferta,

no donen els ajuts. Em pot explicar vostè, senyora diputada, com l'ajut a la família en l'ajut de zero a tres s'ha congelat del 2008 al 2009? Vostè creu, de veritat, que és presentable que, no havent complert amb el zero a tres hagin congelat l'ajut de zero a tres? Que ens ho expliqui això! Aquesta és la vocació social del pressupost?

Miri, a mi m'estranya moltíssim, sincerament, que vulgui insistir i a sobre vulgui mirar enrere. Perquè enrere..., miri, hi trobarà que a Catalunya l'escolaritat obligatòria acabava als catorze anys i que en el nostre mandat la vam posar a setze; que vam ser la primera comunitat a fer gratuïta i general el tres-sis, i que l'any 2000 ja vam anunciar, o el 99, unes trenta mil places; i quan miri el període..., senyora diputada, se'n van fer en el mateix període, del 2000 al 2003, compti i veuran que no té res a avergonyir-se de les que vostès han fet del 2004 al 2008, quedarem una mica millor.

Els recordo que el pla de CiU va durar –el pla de CiU va durar– fins al juliol del 2004, que és quan la llei es va aprovar. Vostès han de passar comptes a davant dels senyors que van..., i senyores que van signar aquesta llei, i a sobre em parlen de disseny de futur de societat. Sap què passa? Que els nens es fan grans dia a dia. Jo li demano per ara, per aquest any. Vostè..., dir-li a una família que ja li faran més places o ja valoraran la idoneïtat d'una mesura desgravatòria d'aquí a tres anys..., d'aquí a tres anys ja estarà a parvulari, el que té el problema és ara –és ara– i necessita respostes ràpides.

Per tant, senyora diputada, sincerament, primer, crec que no ha valorat adequadament la proposta, els falta una autocrítica profunda dels seus incompliments i les seves limitacions, es refien massa de la vella tècnica que repetint una mentida i dient que han tramitat 37.000 places vol dir que hi ha 37.000 nens nous atesos. I, per tant, si us plau, no enganyi més el país i ajudi les famílies.

Ah, i escolti el batec! La gent es planteja deixar la plaça, retirar-los dels menjadors... Ho sap això, oi?, que els menjadors són els primers que reben, les activitats extraescolars, les llars d'infants i la música... Vostès no escolten. Vostès deuen escoltar un altre tipus de gent. La gent que nosaltres escoltem valorarien que, conjuntament amb la creació de places, s'ampliessin els serveis i es fessin mesures desgravatòries per a les famílies.

No pateixi, ens tornarem a trobar amb una iniciativa clara d'instar el Govern a actuar sobre l'oferta, i a totes aquelles zones, poblacions o districtes que hi ha iniciativa privada i no hi ha iniciativa pública per satisfer la demanda del barri, del poble o del districte demanarem que es concerti, subvencioni, es col·labori amb el suport econòmic.

Espero, aquell dia, trobar també de vostè el suport per tirar endavant la iniciativa. Però s'ho repensi, miri perquè ens han dit tantes vegades que no, i ens alegrem que canviïn de criteri.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. (*La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo demana per parlar.*) Senyora diputada..., em demana la paraula? (*Pausa.*) Per...? (*Pausa.*) Té un minut –té un minut–, senyora Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Senyora Rigau, sincerament, jo li he explicat..., li he intentat explicar, potser no me n'he sortit, d'una manera crec que bastant raonada, no que no compartíssim objectius –he començat per aquí–, tampoc que el que intenta concretament la seva deducció no estigués bé, sinó per què no era el millor instrument.

Vostè, com m'ha interpellat aquí, crec que sincerament ha barrejat un seguit de coses que són imbarrejables, i no tinc temps d'anar a sobre de cadascuna d'elles, però només dir-li dues coses: enganyar, nosaltres, no enganyem ningú. I, per vostè, quan diu que «governem contra tot», suposo que es deu referir que governem com a vostès no els agrada, però això ja és el mandat i la intenció d'aquest govern.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar ara la seva posició, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la proposició de llei que sotmetem a debat ens permet –i aquesta és una virtualitat que li hem de reconèixer– debatre al voltant de les polítiques de suport a les famílies i més concretament de la necessitat d'ampliar la cobertura de zero a tres anys; unes polítiques necessàries tenint en compte lògicament les noves realitats estructurals i en aquests moments de crisi econòmica molt més necessàries i lògicament també molt més urgents.

Tot i això ja els avanço que el nostre grup no donarà suport a la proposició de llei que presenta Convergència i Unió. I, tal com intentaré argumentar tot seguit, no ho farà perquè aquesta, al nostre entendre, parteix d'una visió reduccionista d'allò que ha de ser l'acció de govern, però també perquè, tot i reconeixent la necessitat d'ampliar els esforços per tal de cobrir molt més les necessitats específiques de la població de zero a tres anys, la recepta que vostès ens plantegen, al nostre entendre, contribuiria a ampliar els greuges, a desviar esforços que es poden destinar i que seran molt més rendibles, evidentment, si s'orienten cap a l'oferta pública, i, sobretot, perquè es tracta d'una proposta clarament superada per allò que és l'acció de govern en aquests moments.

És veritat que partim –i en aquest sentit som plenament coincidents amb allò que planteja vostè en l'exposició de motius– d'un dèficit històric, d'una escassa preocupació de governs anteriors per a aquesta matèria.

De fet, la iniciativa legislativa popular que es va impulsar l'any 2002, i que va recollir prop de 84.000 signatures, reclamava una acció decidida de la Generalitat i, per tant, estava reconeixent de forma prou evident, oberta, que aquesta acció no havia existit fins aleshores.

Si resseguim l'hemeroteca i les xifres estadístiques, que aquestes sí que no enganyen, ens adonarem d'on venim, d'on venia aquest dèficit i fins a quin punt l'any 2004 es va fer un gir absolutament copernicà.

El conseller Josep Xavier Hernández fou el primer que va anunciar, el 25 de febrer del 99 –tret de l'hemeroteca, concretament de *La Vanguardia*–, la xifra de trenta mil noves places d'escola bressol. Però pocs mesos després reconeixia obertament que no hi havia pressupost. Es va prometre, si m'ho permeten, l'altra cara de la lluna.

Alguns anys després, la consellera Carme-Laura Gil, la seva successora, va anar un xic més enllà i va destinar, aquesta vegada sí, 1.200 milions de les antigues pessetes, no d'euros, per crear sis mil places, de les quals només –«només», entre cometes– es pagava el 50 per cent de la inversió i 56.000 pessetes de subvenció anual, un 15 per cent del cost real; unes xifres que, vistos els antecedents, el seu antecessor, semblarien acceptables, però vistes al futur, allò que ha succeït en els últims quatre anys, ens semblen a tots plegats absolutament irrisòries, i més tenint en compte que només es van crear 3.500 places noves, 3.500, a les quals podríem afegir les dues mil més que es van acordar amb l'Ajuntament de Barcelona.

En conclusió, tot i que hi havia una necessitat, tot i que hi havia un clam popular, i la prova és aquesta iniciativa legislativa popular, el balanç que es podia presentar a finals del 2003, quan es va produir el canvi de govern, com tots sabem, era certament mediocre i una prova no només de la debilitat, de l'escassa preocupació per aquesta matèria, sinó també, en conjunt, d'allò que són les polítiques de suport a les famílies, que, més enllà de canvis de retolació de departaments i més enllà de gesticulacions, es nodreixen d'accions transversals de què s'ha d'imbuir tot el Govern.

A partir del 2004, el panorama va canviar de forma radical. El desplegament del Mapa de llar d'infants de l'any 2004-2008, impulsat per la consellera, l'honorable Marta Cid, i acordat amb les dues entitats municipalistes, plantejava una fita certament ambiciosa: la creació de trenta mil noves places arreu del territori, un objectiu que hom preveia assumir amb la complicitat dels ens locals, que eren, des de feia molts anys, les úniques entitats implicades de veritat en la creació de places d'escola bressol públiques.

Quatre anys després, les dades apunten que aquest pla s'ha acomplert amb escreix. Des del juliol del 2004, s'han creat 37.276 places d'escola bressol públiques, un 24,2 per cent més de les previstes inicialment –un 24,2 per cent més de les previstes inicialment.

I això ha estat, òbviament, un mèrit dels ajuntaments –només dir que s'hi han afegit, fins i tot, 135 ajuntaments més d'aquells que preveia inicialment el mapa–, però també, òbviament, i ho hem de reconèixer, d'un govern de la Generalitat que, per primera vegada, va

planificar, va cercar complicitats i acords amb els ens locals, i en definitiva va situar la creació de llars d'infants com un dels eixos de la política.

El compromís econòmic del departament fou, des de bon començament, notable. Es van destinar fins a cinc mil euros per a la creació de cada plaça de titularitat pública nova, sense comptar amb les possibilitats, també, a través d'altres vies com el POSC, i es va incrementar de mil cent que es donava el 2003 fins a 1.800 anuals l'esforç destinat a despeses de manteniment, a despeses de funcionament.

En definitiva, des del 2004 fins ara, el Govern de la Generalitat ha invertit més de 268 milions d'euros, 91 dels quals han anat destinats a la construcció, mentre que la resta a funcionament ordinari.

Podem presentar les xifres des de moltes perspectives, des de moltes vessants, però totes elles ens porten a les mateixes conclusions. En els darrers cinc anys, s'ha incrementat en un 81 per cent el nombre de places de llars d'infants de titularitat pública. O expressat amb altres termes, molt més entenedors per a tots plegats: en quatre anys –en quatre anys– el Govern d'entesa ha fet tantes, tantes places d'escola bressol públiques com en els vint-i-tres anys anteriors.

Lentitud? Cap ni una. Si els governs anteriors haguessin seguit aquest ritme, avui probablement ni es presentaria una proposició de llei com aquesta ni segurament estaríem parlant de debilitat de la cobertura pública.

La previsió inicial era que l'oferta de places públiques abastés entre un 15 i un 30 per cent de la població menor de tres anys. I tot i l'enorme increment demogràfic que ha experimentat el nostre país en aquests últims anys, aquest objectiu s'ha assolit amb escreix en trenta-dues comarques. Això és equilibri territorial.

Totes aquestes dades ens converteixen en aquests moments en la segona comunitat o nació de l'Estat espanyol amb una escolarització superior en aquesta edat, la segona. Si tenim en compte el nostre dèficit fiscal i l'esforç públic que fa la Generalitat, no deixa de resultar una dada prou satisfactòria.

És suficient? Doncs, no. Lògicament, en volem més, però volem molta més oferta pública i no altres receptes que no ajudaran, en tot cas, a resoldre la problemàtica.

En tot cas, l'èxit d'aquest compromís estableix de forma molt clara quin ha de ser el repte principal dels propers anys, perquè, a més a més, el compliment dels compromisos dona confiança a la ciutadania perquè aquest pugui ser, de cara al futur, també aconseguit.

Però, tot i que la creació de places de llars d'infants constitueix un dels eixos principals de l'acció de govern, n'hi han d'altres. Voldria recordar també altres vies de suport a les famílies, com la prestació econòmica de caràcter universal per infant a càrrec o el projecte Minuts Menuts o el Pla estratègic d'usos i de la gestió del temps de la vida quotidiana.

Però, tot i que em semblava necessari recordar i reconèixer la feina que s'ha fet en matèria de suport a les

famílies i, concretament, de creació de places d'escola bressol pública, voldria també entrar en allò que ens planteja la proposta, el projecte de llei de Convergència i Unió.

En l'exposició de motius es remarca que la necessitat de recórrer a les places privades representa –i cito textualment allò que es diu en el preàmbul– una clara discriminació respecte a aquelles famílies que sí que han pogut accedir a una plaça de llar d'infants pertanyent a la xarxa de titularitat pública.

Sense deixar de recordar que en alguns casos el recurs a una plaça privada no es tracta d'un element forçat, sinó d'una opció voluntària, voldria manifestar que allò que ens planteja el Grup de Convergència i Unió contribuiria encara més a aprofundir en les possibles discriminacions que pateixen algunes famílies.

En primer lloc, perquè aquelles famílies que no disposen ni d'una plaça pública ni d'una de privada –el 65 per cent, en aquests moments– es veurien doblement perjudicades, perquè ni tindrien plaça ni tindrien deducció.

Però no només discriminaríem totes aquelles famílies que han de buscar els cercles familiars o afectius per recórrer..., al dèficit que hi ha en aquests moments, sinó també totes aquelles altres que, disposant d'una plaça pública o privada, fan un esforç econòmic que, si tenim en compte la renda familiar, no seria satisfet a través de la deducció lineal que vostès ens proposen.

La creació de places públiques de zero a tres anys té, òbviament, un primer objectiu: ampliar l'escolarització de l'alumnat d'aquesta franja, però també és una via, fonamental per nosaltres, per garantir la igualtat d'oportunitats que ha de reforçar el suport públic per a aquelles realitats més desafavorides.

Per tant, no podem estar d'acord amb una proposta que es planteja de forma lineal, sense tenir en compte el nivell de renda i, per tant, la capacitat econòmica de les famílies. I no hi podem estar d'acord, a més a més, en aquestes condicions de crisi econòmica, on l'acció de govern s'ha d'orientar, sobretot, a les famílies més desafavorides.

És per tots aquests motius –pels efectes contraproductius que podria comportar la seva proposta, per la manca d'una visió global d'allò que són les necessitats de la família i, sobretot, perquè ens sembla molt més eficient i eficaç orientar els esforços cap a la creació d'un servei públic de qualitat i, en tot cas, estudiar altres mesures complementàries, però no la que proposen vostès– que el nostre grup parlamentari no donarà suport, tal com hem anunciat, a la proposició de llei que ens plantegen.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la... (*La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.*) Perdó? Senyora Rigau, digui'm.

La Sra. Rigau i Oliver

Per contradiccions evidents.

El vicepresident primer

Té un minut, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Miri, voldria fer notar que han parlat dos diputats en nom del Govern, dels grups que donen suport al Govern. Lamento si puc haver representat una certa duresa per la senyora representant del PSC, perquè, almenys, ha dit la veritat: 37.000 places tramitades. Però el diputat d'Esquerra ja les ha creat; ha passat de 35.000 places tramitades a 37.000 places creades, i s'ha reforçat amb una mentida.

I, després, que la representant del grup socialista ens diu que estan d'acord a actuar sobre l'oferta i, tot seguit, el soci nega que aquesta sigui una via.

Són contradiccions que fan ben difícil poder tenir una política adequada.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Senyora Rigau, miri, jo li he donat la paraula per contradiccions, i les contradiccions vostè les ha posat de manifest. El que jo li demanaria és que no digués que algú diu mentides, perquè això és una realitat molt poc constatable, molt poc comprovable... *(Pausa.)* Perdoni. I jo, mentre presideixo, no admetré que digui ningú que es menteix en aquesta cambra.

D'altra banda, vostè té suficients recursos per dir tot allò que pensi sense necessitat de treure aquest tema.

Jo, que algú, un diputat, a un altre diputat d'aquesta cambra, li digui «mentider», no ho tolero.

Gràcies.

(La Sra. Rigau i Oliver demana per parlar.) Digui, senyora Rigau.

La Sra. Rigau i Oliver

Per la seva claredat, no tinc cap inconvenient a dir que és una inexactitud profunda, si vostè ho prefereix.

El vicepresident primer

Li ho agraeixo –li ho agraeixo.

La Sra. Rigau i Oliver

Però jo li agraeixo..., que no és real el que ha dit.

Gràcies.

El vicepresident primer

Li ho agraeixo, i crec que vostè acaba de fer un servei al bon funcionament de la cambra. Gràcies, senyora Rigau.

En nom del Grup Popular, té la paraula la senyora Maria Àngels Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president; senyor conseller, senyores i senyors diputats, per posicionar-nos sobre la proposta de modificació plantejada per Convergència i Unió referida a la modificació en el tram de l'IRPF referent a les ajudes a les famílies.

La veritat és que, després de sentir el debat, aquesta diputada, en nom del seu grup, farà la seva actuació referida exclusivament al que en teoria pretén la proposta, que és parlar de l'instrument fiscal que ens permet..., amb clau del nostre autogovern, i, per tant, deixarem altres debats per a altres indrets com pot ser la Comissió d'Educació, sobretot referint-nos a una qüestió que per nosaltres és cabdal i és que cadascú, cada grup polític, pot tenir discrepàncies respecte a quines han de ser les línies d'actuació, però el que considerem que no redunda i que, per tant, no aporta res al debat polític és que uns parlin del passat i ho justifiquin en el present com a eina de no-actuació; en això no trobaran el Grup Popular.

En tot cas, el nostre grup ja els anuncia que donarem recolzament a la proposta, i sobretot perquè ha estat un dels eixos fonamentals en la política del Partit Popular la presentació de propostes que van dirigides cap a les famílies. Són propostes petites que, des d'un punt de vista econòmic, no incideixen sobre els grans números de l'economia catalana però que poden ajudar molt, i més ara, avui en dia, amb la crisi econòmica, aquestes famílies que tots en aquest Parlament hem constatat que tenen problemes per arribar a final de mes.

Sembla que hi ha un consens respecte al que és la necessitat de la conciliació de la vida laboral i familiar. Però si això ho era fins ara, encara més en aquests moments en què moltes famílies han vist moltes dones que s'han hagut de reincorporar al mercat laboral no com una opció, sinó com una necessitat vital; moltes famílies han vist com, de dos sous, de sobte, s'han trobat sense cap, i això redunda directament en la situació econòmica familiar... *(Remor de veus.)* Senyor president, és que no puc parlar perquè hi ha remor... *(Pausa.)* Gràcies.

El vicepresident primer

Segueixi, senyora diputada. Gràcies.

La Sra. Olano i García

Per tant, la necessitat d'actuar ara. I els vull fer una reflexió. Quan es proposa una mesura fiscal va dirigida a un exercici o a més, serà una opció del Govern, però que la necessitat hi és ara, i que pot, si és contemplada pel plenari, ser aplicada directament a l'IRPF que els catalans poden presentar el mes de juny, també és veritat. Que després millora la situació econòmica? Es pot retirar. Però per què no actuar?

El Grup Popular no entén i per tant no recolza les manifestacions que han fet els grups que donen suport al Govern respecte a aquesta manca de responsabilitat perquè se'ls demana que el Govern actuï ara.

Se'ns ha dit que els impostos són instruments, i naturalment. Però precisament la base de la proposta està ba-

sada en una discriminació actual, i és que, davant d'una situació en què arreu del territori no hi ha suficients places públiques que donin servei a aquestes famílies per a les criatures de zero a tres anys, davant d'aquesta constatació, que tots compartim, i que de les trenta mil places anunciades no hem arribat ni a la meitat, és a dir, de poder portar la criatura, no que estigui projectada en un pla, sinó que es pugui portar la criatura a rebre aquest servei, davant d'aquesta situació de discriminació, el Govern de Catalunya ens diu que no vol actuar. Així ho entén el Grup Popular. I és que la lentitud de palau... És massa soferta la ciutadania de Catalunya. A un infant que necessita la plaça ara i que té problemes a casa seva perquè la mare i el pare han d'anar a treballar, no li podem dir que en el futur crearem aquesta plaça, perquè la necessitat està creada en aquests moments.

Per no parlar dels desequilibris territorials. Saben que arreu del territori la creació de places de llars d'infants no és la mateixa, i que, per tant, en molts casos l'opció per la via concertada o privada no suposa escollir, sinó que és que no hi ha res més, i per tant, encara agreuja més la situació de discriminació.

La representant del Partit Socialista ens ha dit que començava..., observava la proposta sense cap presumpció. Jo crec que, en aquest cas, no ha estat així, sempre anem al mateix debat: bons, dolents, esquerres, dretes. Escolteu, no som capaços, el Parlament de Catalunya, d'examinar les propostes i veure si són necessàries, sí o no, i per tant, hem de fer uns esforços tots plegats, sí o no?

La veritat, considerem que aquests debats d'acusar que han fet al passat i els altres dir que jo ho faré millor, això no ens porta enlloc. La realitat és que arreu del territori de Catalunya hi ha moltes famílies per a les quals suposa portar el nen a la llar d'infants una opció necessària, per anar a treballar, punt número 1.

Segon punt, no hi ha oferta pública. Quan la tindrem? No ho sabem. Per tant, actuïm en aquest sentit. Aquest estricte camp d'actuació és el que li demanem, i en aquest, de manera transitòria, el nostre grup parlamentari no entén com el Govern en el tram de l'IRPF no pot crear per un any, per dos, fins al moment que estiguin creades les places, una mesura normativa a través de l'IRPF.

Estem parlant de molts milions? No, 350 euros per infant. Vostès creuen que amb això, durant tot un any, en té prou una família? No, però és una quantitat simbòlica, una quantitat referida, i una quantitat que diria molt de poder solucionar aquesta situació, aquest *impasse*, si volen després, quan estiguin desenvolupades totes les places, retirin aquesta deducció, seria una opció. Ja saben que el Partit Popular no va per aquesta via, però seria una opció, inclús seria compressible, però tampoc hem vist aquest esforç.

Per tant, no entenem aquests efectes perversos que vostès veuen en els impostos. Els impostos són eines, i no només serveixen per pujar i per collar la gent, també serveixen per ajudar-los. I trobem que estem en uns moments de crisi en què l'actuació del Govern cap a

aquest sector estrictament seria un gran pas. Perquè a la vida s'ha de triar, però pensin que també hi ha moltes famílies a Catalunya que tampoc poden triar ni tan sols el model que volen per als seus fills, i han de pagar, perquè moltes vegades l'escola pública no els reconeix... Per tant, pensin en la doble discriminació que es pot produir.

S'han dit moltes coses arran d'aquesta proposta, però nosaltres considerem que hi ha altres comunitats autònomes que tenen aquesta deducció, s'ha dit: Aragó, Canàries, Galícia, València. Per què Catalunya no? Fem una aposta realment per l'educació o no la fem? Nosaltres considerem que val la pena, val la pena enfortir aquestes famílies perquè tinguin l'opció de sortir al mercat de treball, i també perquè tinguin l'oportunitat de portar els seus fills. No hi ha una altra manera d'apostar pel futur de Catalunya.

I, a més, parlem d'una deducció de l'IRPF petita, d'un 20 per cent, que com a màxim s'aplica fins als tres anys, 50 euros. I no és gratuïta ni arbitrària, no, no, ens diuen quatre característiques, ens diu: primer, que la llar d'infants pertanyi a la xarxa de llars d'infants de titularitat pública i, per tant, que no hi hagi una oferta i que hagi de ser complementada per la via privada; després, que els pares treballin fora; la tercera, que sigui reconegut el centre al qual el porten per l'autorització del departament, i la quarta, que si no estan treballant durant tot aquell exercici perquè vostès saben que els impostos s'apliquen per exercicis, és a dir, per anys naturals, que s'apliqui de manera proporcional. On està la perversitat de la proposta? La veritat, des del Grup Popular, no ho veiem de cap manera.

Però, a més, s'han dit més coses, se'ns ha dit que si realment es contemplava aquesta mesura, que s'apujarien els preus de les llars d'infants –cosa que posem en qüestió. Saben el que està caient? Saben que hi ha molta gent que ha de treure els nens del menjador, com ha dit la senyora Rigau, perquè no ho poden pagar? Saben vostès que moltes famílies a Catalunya, per poder pagar la hipoteca, utilitzen els menjadors de Càritas? Vostès ho saben, això? La veritat és que alguns sí que ho sabem perquè fa temps que col·laborem amb aquest tipus d'entitats, i per tant, veiem amb cara, és a dir, amb ulls directes la situació de moltes famílies i, per tant, fer-ne menció en aquests moments ens sembla que és una frivolitat. Perquè estem parlant d'una proposta que afecta uns drets bàsics, que és que els pares puguin sortir a treballar, que els nens puguin ser atesos per complir els serveis bàsics, això és l'estat del benestar social. Si això no ho tenim clar, la resta de qüestions ideològiques sembla que perden el seu pes. I nosaltres demanem al Govern de Catalunya i, si us plau, el representant d'Esquerra, o ens digui que no es pot donar a les famílies, quinze mil famílies, com a molt, és a dir, quinze mil places, que és la part que nosaltres els diem que queda per cobrir pel dèficit fiscal. Quants diners gastem a Catalunya, en quantes coses? Està en els pressupostos, i quines són les prioritats?

No els faré ara el reguitzell de coses que ja hem presentat als pressupostos, i els dol, però és que governar és prioritzar, i el que tenim molt clar és que propostes

com aquestes passen davant de la resta d'ideologies polítiques. I vostès han frivoltitzat amb el dèficit fiscal. Per què voleu més diners? Per gastar-ho en què? Amb l'ajuda dels infants de zero a tres anys, no? Doncs, aleshores no veiem quina millor inversió podem fer dintre del nostre territori. Em sembla una excusa de mal pagador, i em sembla que en aquesta legislatura tots plegats haurem d'aprendre una qüestió, i és que la flexibilitat en les situacions econòmiques no poden arribar de pressupost a pressupost, en aquesta legislatura hem de canviar, perquè si no els ciutadans de Catalunya reaccionaran, com no pot ser d'una altra manera, per què de pressupost a pressupost? Si s'està modificant la situació econòmica, si veiem que els ERE cada dia ja suposen una constatació, si la gent perd cada dia... –va sortir ahir la dada de l'atur–, per què no podem modificar i podem col·laborar perquè la pressió fiscal dels catalans millori. No volen? No poden? Nosaltres insistim. Trobaran el Partit Popular en tot el que suposi ajudar les famílies de manera directa, considerem que hem de fer tots un exercici de responsabilitat, i que en qüestions tan dignes com que els pares puguin sortir a guanyar el pa dels seus fills, ens sembla que això no té ideologies i que no s'hi pot jugar.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Camats.

La Sra. Camats i Luis

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora Rigau, també per la seva proposició de llei, la seva proposta. Senyora Rigau, senyora Olano, a bodes ens conviden! Ara resulta que tenim un estat del benestar que és feble i que arriba tard. Doncs sí, ja fa dies que els ho dèiem i, de fet, probablement al darrere que a Catalunya hi hagi un govern diferent després de tants anys d'un govern de Convergència i Unió i amb el suport del Partit Popular, és precisament perquè la gent també es va adonar que calia que aquest estat del benestar magre i que trigava tingués un impuls.

Ara és clau donar un impuls a l'atenció zero-tres. Però tan satisfactòries –i vostè ens ho recordava, senyora Rigau– les mesures que es prenen l'any 2001, tan satisfactòries no devien ser quan la natalitat tocava fons en aquest país d'una manera com no s'havia vist mai i, quan, a més a més, des de la societat civil es reclamaven promeses incomplertes del Govern i, per tant, s'impulsaven iniciatives legislatives populars que van arribar en aquest Parlament l'any 2003, però que es van aprovar després que hi hagués un canvi de Govern.

No volia color en la política social? Doncs, va ser aquesta majoria parlamentària, la que avui governa, amb aquests colors, la que va aprovar la ILP, la que va aprovar la Llei 5/2004.

A més a més, una llei que diu dues coses molt importants, una, que es crea una xarxa pública d'administracions locals i Generalitat de Catalunya amb un mapa, amb

la necessitat de l'elaboració d'un mapa per detectar on estan les necessitats, i, dues, que a més a més aquestes llars d'infants, aquestes places tindran caràcter educatiu. Per a una llei que tenia quatre articles, Déu n'hi do la feina que ha fet, i la que hem anat fent.

I comença el debat de l'aplicació de la llei. No és la primera vegada que sentim aquest debat sobre les xifres: 30.000 places, 37.000 places, 14.000 places. Tenen raó, té raó, senyora Rigau, en una cosa. Al final, el que és important és la plaça que una família té o no té al cap de l'any, si té satisfeta o no una necessitat que cada dia arriba a més famílies. A nosaltres ens interessen dues xifres: una, la natalitat/any avui està més amunt que mai. No arribem a dos fills per dona, gairebé, però hi freguem; històrica. Hi té a veure, evidentment, amb els nouvinguts, i hi té a veure també molt –i en té una prova en aquest hemicicle i, a més a més, en el debat d'aquesta llei i darrere seu, amb les mares d'aquest país que han començat a tenir criatures més tard. Ho han fet ara també, per les conjuncions que calguin.

I una altra xifra que ens interessa: 83.000 nens, si fa o no fa, atesos a llars d'infants tant públiques com privades, d'un total de més de 235.000 nens de zero a tres anys. Encara, malauradament, parlem d'una minoria de famílies i de nens i nenes que poden estar en aquest tipus de llars d'infants o rebent aquest tipus d'educació. Estem lluny encara d'universalitzar-ho com a dret, i estem lluny encara de tenir una xarxa, ni pública ni privada, que pugui satisfer les necessitats dels nens i nenes que avui estan en aquesta edat o que hi estaran en els propers anys.

Ens interessa, a més a més del debat de xifres, el debat de model. Vostès ens parlen, evidentment, que al darrere d'aquesta proposta de desgravació de l'IRPF hi ha el seu model, que és el xec, o la deducció a la família en funció d'una circumstància. Nosaltres, ja els hem dit altres vegades, a darrere tenim un altre model. Miri, això és fer política, i ara la fem nosaltres. La nostra és una política de drets, d'universalitzar fins a aquests 235.000 nens o famílies el dret a tenir una plaça educativa de llars d'infants. A més a més, ens proposa la mesura de la deducció, i ja els ho hem dit altres vegades, una mesura que pot arribar a ser fins i tot regressiva, perquè és lineal, perquè afecta igual que altres mesures que s'han pres en aquest país, com els 2.500 euros al xec bebè a cada una..., pel naixement d'un infant, s'aplica igual a famílies que ho necessiten com a famílies que ho necessiten menys. El reben igual les diputades d'aquest hemicicle que aquelles famílies que necessiten probablement el doble d'ajudes per tenir una criatura. Per tant, mesures d'aquest tipus no ens sembla que ajudin ni a la cohesió, ni molt menys, les famílies que més ho necessiten.

I és també un debat no només de xifres i de model, sinó també un debat de receptes. Vostè ens deia «agafin aquesta proposta com una recepta davant de la crisi». Davant de la crisi d'una important davallada d'ingressos de la Generalitat de Catalunya per fer política social i política de tota mena, vostès ens proposen que reduïm més els ingressos de la Generalitat fent deduccions. Però, a més a més, ens proposen unes deduccions que ens diuen «és que té valor simbòlic!», ens deien, i, a més a més de

tenir valor simbòlic és que arriben a aquelles famílies que probablement no són les que més ho necessiten.

Ens parlava de frivolitat, de debò pensa que les deduccions de 350 euros a l'IRPF en segons quines famílies arribaran precisament a aquelles que avui s'estan quedant a l'atur o que avui s'estan quedant sense poder pagar menjador? Doncs, precisament són aquestes les que no hi tindran accés si es queden a l'atur o si tenen més dificultat. Són aquestes les famílies a què no arriben aquest tipus de deducció i per això és aquest el model que a nosaltres no ens agrada.

I parlen de fracàs de la llei? Mirin, nosaltres també parlem amb gent, parlin amb els ajuntaments, que abans rebien un escàs suport per a la creació de llars d'infant, o per a les places de llars d'infants que es feien i que s'estan fent, i que ara han vist incrementat substancialment el suport que reben del Govern per crear i mantenir aquestes places, places que s'estan fent. I evidentment que no és suficient, ja n'estem revisant, fins i tot l'acord signat amb l'Associació de Municipis i amb la Federació de municipis per continuar amb la creació i per donar més suport en aquests beneficis.

I, escolti, també li posaré color en aquestes places, vagi a Palafrugell on hi ha el cent per cent de la demanda de places de llars d'infants atesa, amb dues llars d'infants de nova creació en els darrers anys, o vagi a Llagostera on hi ha més de cent set places en els darrers quatre anys, quan el mapa n'exigia una vintena de noves.

Gràcies, senyor president; nosaltres votarem que no a la proposició.

El president

El senyor Antonio Robles, en nom del Grup Mixt té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente; gracias, señor vicepresidente. A propósito del rifirrafe que la señora diputada Irene Rigau y la ilustre diputada señora Martínez han protagonizado, con su exquisito buen hacer como presidente de la cámara en funciones nos ha dicho que no deberíamos utilizar el concepto de mentira para... Pero yo entonces me planteo una cosa, porque yo tenía otras cifras aquí, y digo: «Si las cifras que nos ha dado el Gobierno se ajustan a la verdad, las cifras que nos ha dado la oposición deben ser falsas.» Claro, hay una tercera posibilidad: que ni unas ni otras se ajusten a la verdad. Pero, en todo caso, digo yo, como diputado, ¿podemos o no podemos utilizar el lenguaje para caracterizar aquello que consideramos oportuno, sobre todo cuando no son opiniones, son cifras, son cifras matemáticas? Y yo se lo preguntaba al señor vicepresidente con todo el cariño, porque, en realidad, me deja perplejo y a veces no sabré qué hacer.

En fin... –gracias. Señora Irene Rigau, la propuesta que nos hace vamos a apoyarla en los puntos *b*, *c* y *d*, y nos vamos a abstener en el *a* –le explico después por qué. Antes, unas consideraciones, y también las soluciones que Ciudadanos considera para esta proposición de ley.

Las medidas que nos proponen en esta Proposición de ley para implantar una deducción por gastos en guarderías en el impuesto sobre la renta de las personas físicas están destinadas, evidentemente, a la conciliación laboral y familiar, un problema nuevo y cada día más urgente en una sociedad donde los dos cónyuges deben trabajar para poder sostener una familia y una vivienda digna. Problemas en tiempos de bonanzas, en cualquier caso; ya no les digo nada en tiempos de crisis, como los que estamos padeciendo. En cualquier caso, el lamento no soluciona el problema de las familias con hijos pequeños cuyos padres han de salir a trabajar y carecen de guarderías para dejarlos.

No es fácil para la Administración hacer frente a cada vez más gastos para satisfacer la filosofía de la seguridad que se ha instalado en las sociedades del bienestar. Nos hemos agarrado al bienestar y a una vida sin sobresaltos como nunca había ocurrido en la historia, no ya físicamente, sanitariamente, sino psicológicamente. El mundo occidental cree un derecho natural el poder vivir sin angustias, escasez, ni amenazas; un espejismo a la luz de la recesión que nos arrolla, y grave problema porque cada vez son más las clases pasivas –personas prejubiladas, jubiladas, personas dependientes, niños necesitados de guardería, etcétera–, es decir, un número muy elevado de ciudadanos que no producen, pero cuyo bienestar y seguridad vital necesitan ingentes presupuestos del Estado para asegurar su bienestar.

Con esto no disculpo al Gobierno, evidentemente, pero los políticos deberíamos ser más decentes a la hora de plantear medidas populistas que a veces, además de necesarias, son solo populistas, porque, en realidad, no es posible llevarlas a la práctica. Desde esta prudencia, el Grupo de Ciudadanos propondrá dos medidas básicas para paliar y asegurar en lo posible las claras insuficiencias en plazas de guardería que padece Cataluña, con la prudencia –ya les digo– de lo que acabo de decir hace un instante.

Me paso los números, por aquello que nos ha dicho el vicepresidente en funciones, presidente hace un momento. Pese a ello, pese a los números que no coinciden, la demanda, en cualquier caso, cada vez es mayor y sigue desbordando con creces a la oferta. La necesidad, como vemos, arrastra tras de sí también una sociedad cada vez más cómoda y acomodada. Actualmente cerca un tercio de niños catalanes menores de tres años disponen de una plaza de guardería, una proporción similar a la de cuatro años atrás, pero a diferencia de lo que ocurría entonces, cuando predominaba la oferta privada, hoy la mitad de las plazas son públicas y, al menos en teoría, asequibles para el bolsillo de las economías más modestas. Pero no se tiene en cuenta que la demanda de plazas de guardería cada día va en aumento. En la actualidad, además de faltar plazas de titularidad pública, hay graves desigualdades territoriales; lo dice el propio Síndic de Greuges. Por lo cual, sin un gran esfuerzo adicional, no se conseguirán los objetivos de facilitar las plazas necesarias.

¿Cómo se pueden establecer fórmulas que permitan a los padres tener los hijos deseados pese a su horario laboral o sus ingresos? No se trata de crear fórmulas

mágicas, sino simplemente habilitar ayudas económicas tanto para las empresas como para los progenitores que acaban de ser padres, independientemente de que el Gobierno provea de plazas públicas cuando pueda.

Ciudadanos, en su programa electoral, ya contempló y apoyó la idea de entregar a los padres o tutores una cantidad de trescientos euros al mes cuando la solicitud y la necesidad de una plaza pública de guardería infantil fueran imposibles de satisfacer.

La segunda medida sería crear un programa de cuidadores de menores de tres años. Tal ayuda directa y finalista de trescientos euros a las familias con hijos menores de tres años podría gestionarse –y en este sentido va en la medida que nos ha dicho Convergència i Unió, pero más lejos– también como ayuda al pago de las cuotas de la seguridad social, entendido como parte del gasto derivado de la contratación de una persona que se encuentre en situación de desempleo, para que cuide a los más pequeños de la familia en el propio domicilio. Es decir, la Generalitat ayudaría a sufragar el gasto de la seguridad social de la persona contratada para cuidar a los hijos de menos de tres años.

Tales medidas deberían tener en cuenta las rentas familiares para determinar la cuantía de la ayuda y asegurar un mínimo para todos. Los baremos, señora diputada, para determinar esas ayudas podrían ir desde el pago parcial de la seguridad social, para las familias que reúnan rentas anuales inferiores a los veinticinco mil euros, hasta la financiación íntegra, para quienes cobren menos de dieciocho mil euros, los «mileuristas». Mientras, las familias que estén entre ambos límites se ahorrarán el 75 por ciento de los gastos laborales de la persona contratada que esté en el desempleo.

Las familias que están en condiciones de vulnerabilidad deben tener preferencia a la hora de recibir una plaza o las ayudas, y entiéndase el concepto de vulnerabilidad en sentido amplio; verbigracia, las familias monoparentales, las familias con escasez de recursos, las familias que tienen hijos o padres incapacitados, las familias que acogen niños, etcétera, es decir, las más necesitadas.

Eso sí, hay requisitos sin los cuales no se tendría derecho a las deducciones y ayudas. El más importante es que solo se otorgarán a las familias que no tengan plaza en ninguna guardería pública cercana a su domicilio. No en vano Ciudadanos quiere exigir a los distintos departamentos de la Generalitat, y sobre todo al de Educación, habilitar más plazas que las actuales.

Esta última medida ayudaría a crear empleo en un tiempo de crisis y recesión que tan importante es reactivar, y esto es lo interesante de esta última medida. Téngase en cuenta además que la Administración ya corre con el gasto de pagar las cuotas por contingencias comunes cuando se trata de personas que se encuentran en situación de desempleo, con lo cual no gastarían ni un duro más, ni un euro más. Esta medida además bien podría ser presentada en el Congreso de los Diputados para generalizarla a toda España.

El punto de medida de ahorro fiscal presentado por CiU es una medida que se queda corta, a la luz de lo que hemos presentado nosotros, y además no nos conven-

ce este apartado *a*, del que le hacía hace un momento mención. Aun así, lo aceptaríamos si se exigiera como requisito necesario que los padres o tutores hubiesen solicitado plaza de guardería pública y se exigiera su demostración. Esperemos que el Gobierno rebañe todos los gastos suntuosos en política exterior de un estado inexistente y en políticas identitarias que solo favorecen la erosión social y se preocupe de solucionar estos problemas reales –reales– que afectan a personas de carne y hueso.

Yo creo que es obsceno, muy obsceno, que mientras el vicepresidente del Gobierno de la Generalitat se pavonea con el dinero de todos los catalanes en Nueva York y nos oculta lo que gasta en esa nueva embajada, digo, es obsceno que no tengamos ni siquiera el derecho que como diputados tenemos a saber –y como ciudadanos también– lo que se gasta en esas embajadas. En esta época de crisis, señores diputados, no debería esta cámara, ni un día más, permitir que se ocultara la información de lo que gasta el señor vicepresidente, el señor Carod-Rovira, en la embajada de Nueva York y, a ser posible, que además no se lo gastase.

Gracias, señor presidente.

El president

Doncs, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

Ha estat aprovada, aquesta esmena a la totalitat, per 68 vots a favor i 61 en contra. Per tant, i de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposta de designació

dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, per a reduir els tipus impositius aplicats a determinats béns i serveis (tram. 271-00007/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és la proposta de designació dels diputats que han de defensar davant el Congrés dels Diputats la Proposició de llei de modificació de la Llei de l'Estat 37/1992, del 28 de desembre, de l'impost sobre el valor afegit, per a reduir els tipus impositius aplicats a determinats béns i serveis.

D'acord amb l'article 154.4 i 90.3 del Reglament, els proposo que la designació sigui feta per assentiment. És possible? (Pausa.) Doncs bé, els candidats... (Veus de fons.) Perdó, ho hem de votar; molt bé. Els candidats proposats pels grups parlamentaris són: pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi

Turull; pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Antoni Comín, i pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

Doncs, procedirem a la votació.

Comença la votació.

Queden designats els diputats abans esmentats, per 132 vots a favor.

Procediment

per a elegir un membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya (tram. 284-00025/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el procediment per elegir un membre de la comissió executiva de la Junta de Museus de Catalunya. El candidat proposat pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya és el senyor Roger Costa i Solé. Podem fer-ho per assentiment? (*Pausa.*)

Molt bé, doncs, comença la votació. (*Veus de fons. El Sr. Robles Almeida demana per parlar.*) Sí, s'atura la votació –s'atura la votació. Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

No, es que ya habíamos dicho que se iba a votar, pues no decimos nada, porque era lo que queríamos, votar.

El president

Votació secreta? (*Pausa.*) No cal? (*Pausa.*)

Comença la votació.

Per 129 vots a favor i 3 abstencions, queda designat el senyor Roger Costa i Solé com a membre de la Comissió Executiva de la Junta de Museus de Catalunya.

Interpel·lació

al Govern sobre el sector de l'automoció en la conjuntura econòmica actual (tram. 300-00178/08)

El punt setè de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el sector de l'automoció en la conjuntura econòmica actual. Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'honorable senyor Xavier Vendrell.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, Esquerra està preocupada per la crisi, Europa està preocupada per la crisi i el món està preocupat per la crisi. Esquerra està preocupada, com ho està vostè, i vol, en aquesta ocasió, substanciar aquesta interpellació sobre la crisi en el sector de l'automoció, un dels sectors, com tots sabem, més afectats per aquesta crisi.

Si fem una avaluació, si fem una petita anàlisi i fem un repàs de quina és la situació en aquests moments de les empreses del sector d'automoció, veurem com les dues principals empreses han presentat expedients de regulació.

SEAT ha anunciat que presentarà un nou ERO. En va presentar anteriorment ja un, però ara presentarà un nou ERO de 5.300 treballadors de Martorell i la Zona Franca, des d'un mínim de set dies a un màxim de vint-i-nou, segons les línies de muntatge, que aquest expedient se suma, com dèiem, al que ja van presentar i ja es va aprovar per part del Departament de Treball no fa massa, que suspèn temporalment el contracte de 4.500 treballadors entre el novembre i el juliol, se suspénia entre el novembre i el juliol del 2010.

També Nissan ha presentat diferents expedients de regulació. Inicialment en va presentar un que afectava 1.680 treballadors, amb l'extinció dels llocs de treball. Amb la intervenció del Govern, amb la intermediació del Govern, amb les converses que hi han hagut, es va aconseguir que finalment fos plantejada una nova petició d'ERO, de suspensió, que afectava 3.500 persones fins a un màxim de setanta-cinc dies; per tant, un ERO temporal.

Proveïdors de Nissan, com Acciona..., ha presentat un expedient de 215 treballadors; Visteon, també proveïdor de Nissan, un altre de 230 treballadors; Esteban Ikeda, un de 108; Uimat, un de 48; Si Automotive, un de 300; Emtisa, un altre de 300 treballadors –això, proveïdors de Nissan.

Proveïdors que són també de Nissan i també ho són de SEAT, com Plastal..., n'ha presentat un de 43 treballadors, i Magneti Marelli, un que afecta prop de 800 treballadors. Les xifres són esfereïdores.

Aquí hi afegim Mercedes-Benz, que té una planta a Barcelona subministradora de la de Vitòria, que ha presentat un ERO de 424 treballadors, o altres empreses de components, distribuïdores de les diferents empreses del sector de l'automòbil: Delphi, amb un expedient de 500 treballadors; Pirelli, amb un de 257; Gonvarri, amb un de 187; Hutchinson, amb un de 400; Ficosa, amb un de 868; Tyco amb un de 209; Conforsa, amb un de 70; Mahle, amb un de 462, o Flexo, amb un d'un centenar de treballadors.

Milers de dones i homes del nostre país estan afectats per la crisi, però milers de dones i homes del nostre país estan afectats en aquest sector, en el de l'automoció, un sector en crisi a Catalunya i al món. Una crisi, la de l'automoció, i la crisi en general, aquestes crisis que s'han acumulat en una crisi nova, global, sense precedents..., ens en sortirem. N'estem convençuts, que ens en sortirem. El món se'n sortirà, d'aquesta crisi. No pot ser d'una altra manera.

El tema és: Catalunya quan se'n sortirà? Catalunya com se'n sortirà? Com en quedarà parada, d'aquesta crisi? Quantes empreses no hauran superat aquesta situació? Quantes dones i quants homes hauran quedat relegats, apartats, en una situació de misèria, a partir d'aquesta crisi? I això és el que hem de ser capaços d'evitar. Hem

de ser capaços d'aconseguir ser una de les empreses que ens en sortim millor, d'aquesta crisi.

Miri, vostè ho sap millor que jo: Anglaterra té política industrial des de l'any 2000. En aquella època, a Catalunya se'ns deia que la millor política industrial és la que no existeix. I no ho deia només el conseller d'Indústria de l'època, el senyor Subirà; ho deia també el ministre, el senyor Solchaga. Per tant, era una visió compartida pels que governaven aquí i a l'Estat. Compartida i continuada, perquè encara –ho vaig dir l'altre dia en un posicionament d'una moció– en el darrer debat de política general sentíem com el senyor Artur Mas..., o més ben dit, no sentíem que el senyor Artur Mas ens parlés de política industrial. No va esmentar ni una sola vegada en tot el debat de política general l'expressió «política industrial» –ni una sola vegada. I una vegada que va parlar d'indústria va ser per parlar-nos de la indústria espanyola.

Bé, creiem que durant els darrers anys, durant les darreres dècades, s'han fet coses ben fetes i d'altres no tan ben fetes. Als anys vuitanta vam veure com el president de la Generalitat agafava la maleta, se la posava sota el braç i recorria el món i aconseguia portar cap a Catalunya multinacionals, empreses multinacionals que es va instal·lar en el nostre país. Hem vist com als anys noranta, i sobretot a començament de l'any 2000, dels anys de començament d'aquest segle, es feia una bona política de recerca.

Per tant, no caurem en allò que hem sentit darrerament en aquest hemicle, que ens han dit: «És que el que fa l'actual Govern no serveix de res!» Això és absurd i, a més a més, no té credibilitat. Perquè tot govern, allò que fa serveix d'alguna cosa. Podem discutir si serveix de més o de menys; estem disposats a discutir si es poden fer coses millor. Però és absurd dir que el que s'ha fet no ha servit de res ni que el que s'està fent no serveix de res. El que s'ha fet ha servit de coses. Hi ha hagut coses ben fetes. La política de recerca ha estat correcta.

No ho ha estat tant la política tecnològica. En aquest sentit, hem trobat déficits. Dèficit de centres tecnològics, en quantitat, en inversió, en capacitat de connectar coneixement, de connectar universitats, de connectar recerca amb la implementació en el terreny industrial. I en això ens consta que s'hi està posant remei.

L'herència pel que fa a la manca de planificació d'anteriors governs és palesa. No ho diem només nosaltres, ens ho deia el representant de la UGT en una compareixença a la Llei de política industrial; ens deia: «Estem intentant recuperar una assignatura pendent. Si hi hagués hagut una política industrial consolidada, ara tindríem instruments per combatre la crisi.» Ens ho deia la UGT, i segurament que tenia, si més no, un bon tros de raó. Deia: «L'herència, pel que fa a la manca de planificació i el no disposar d'instruments per definir estratègies a curt i a llarg, amb relació als sectors clau de la nostra economia, com és l'automoció, entre altres, fa més difícil poder reaccionar enfront de la crisi.»

En aquest sentit, la Llei de política industrial suposa que per primera vegada es disposarà d'un marc a través del qual es podrà articular i executar la política industrial

del país, una política industrial activa i amb capacitat d'acompanyar, amb estratègies sectorials ben definides i que integrin tota la cadena de valor, com s'ha vist en tot el pla que s'ha fet entorn de l'automoció i que s'ha portat a l'Estat espanyol i que està tenint un bon reconeixement per part d'industrials, per part d'analistes, per part de sindicats, per part de tothom. En aquesta Llei de política industrial un element clau és la creació de l'agència Acció, com vostè també sap millor que ningú. Aquest pas és important a mitjà termini, com ho és la creació d'aquesta llei, el fet que es faci aquesta Llei de política industrial, que donarà els seus fruits.

Però volem parlar de la immediata. Tothom sap que el sector de l'automoció és un sector important –vull remarcar quatre dades–: un sector que a Catalunya representa el 7,5 per cent del producte interior brut; un sector que genera 160.000 llocs de treball, 50.000 de directes i 110.000 d'indirectes; un sector que garanteix la nostra presència al món amb un volum d'exportacions que arriba fins al 4,5 per cent del nostre producte interior brut; un sector que lidera el desenvolupament tecnològic, amb el 20 per cent de tota la despesa empresarial en serveis de recerca i desenvolupament.

La feina que vostè ha fet fins ara amb el conjunt del sector, conseller, estic segur que li ha permès tenir una visió realista de la situació. Ens consta que el punt de partida han estat nombrosos estudis i diagnòstics realitzats amb experts, amb institucions sectorials... A partir d'aquests estudis s'han mantingut reunions directes amb empreses del conjunt de la cadena de valor, i en el procés d'elaboració de la proposta d'accions hi han participat, a més d'empreses de tota la cadena de valor, els agents econòmics i socials més representatius, a través del grup de treball de l'automoció. La situació de sobre capacitat productiva de la indústria ja ve de temps i constitueix un seriós problema estructural; ja se'n parlava l'any 98. De fet, no és la primera crisi de l'automoció que viu Catalunya.

En aquest escenari, la posició de l'Estat espanyol, que és el tercer productor europeu i el vuitè mundial, es troba seriosament amenaçada. Catalunya es troba en aquesta situació, i no només Catalunya; també el País Valencià, i en aquest sentit esmentar molt ràpidament l'ERO que també hi ha presentat per part de la Ford d'Almussafes, de 5.200 treballadors. Cal pensar que aquests ajustaments seran especialment severs en aquells territoris de la Unió Europea on no es desenvolupin estratègies ben definides, tot i que sabem que s'ha treballat i s'està treballant en diverses actuacions en el sector de l'automoció, com ara són, entre altres, el foment d'R+D+I, amb programes com Innoempresa o el de noves oportunitats de negocis, amb la creació d'entorns d'infraestructures tecnològiques, actuacions de seguiment del sector i actuacions específiques sobre subsectors, com és la voluntat de crear el clúster de l'automoció, i també actuacions d'atracció d'inversions.

En aquests moments, senyor conseller, ens interessa saber, a aquest diputat i al grup parlamentari que represento, quines actuacions immediates de rescat per al conjunt d'empreses que integren la cadena de valor

del sector de l'automoció té previstes desenvolupar la seva conselleria i en base a quina estratègia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, honorable diputat. Per respondre a la interpellació en nom del Govern, té la paraula el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa, l'honorable senyor Josep Huguet.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és evident que estem..., la crisi d'automoció s'ha d'enquadrar en el marc de la primera gran crisi global que pateix el món, la humanitat, una crisi que ve després de quinze anys de creixement sostingut i que ha significat l'accés a la prosperitat i a la riquesa de milions, centenars de milions de persones que abans estaven en la pobresa. Era evident que aquest creixement tan considerable tenia unes limitacions i que a aquestes limitacions, una hora o altra, s'hi hauria d'haver posat remei.

Lamentablement, la confluència d'aquesta crisi estructural, que es veia a venir, amb el factor de la crisi immobiliària i financera ha precipitat de forma dramàtica una situació que no tenia per què haver-ho estat tant si s'haguessin abordat a temps i amb calma els canvis estructurals que eren necessaris.

Si ho concretem en l'automoció, és evident que és un dels sectors més afectats. La baixada del consum a l'entorn del 40 per cent, en alguns casos, i l'electrònica de consum, també, com un altre dels sectors afectats, el dels productes durables –estem parlant de cases, estem parlant de cotxes, estem parlant de televisors i altres instruments de la llar– ha estat impactant. I això acompanyat de, hi insisteixo, una tendència que hi havia cap a la deslocalització d'alguns d'aquests productes de més baix cost, de mitjà-baix cost, cap a fora d'Europa.

Per tant, ens trobem amb un doble problema: un d'onada llarga, que es veia venir i que calia anar resolent, amb un d'onada curta, que ha precipitat una caiguda brutal i accelerada del consum.

Per tant, les mesures, algunes han de ser de xoc. De fet, les més de xoc tenen a veure més amb finances –en aquest sentit, la partida de 500 milions de l'ICF va destinada a solucionar la sequera que hi ha a la banca–, però també és cert que des de la nostra àrea el que estem fent és donar suport a estudis de plans de viabilitat, amb un acord amb el Col·legi d'Economistes, per tal que es puguin fer aquests estudis i, gràcies a aquests estudis, les empreses puguin accedir al crèdit. Això serien les mesures a curtíssim, a curtíssim terme.

Però està clar que cal també treballar amb elements més a mitjà termini: l'àmbit de les infraestructures, la capitalització empresarial, la formació i el desenvolupament del capital humà són temes que s'han d'abordar igualment en els propers temps.

I, finalment, estratègies més a llarg termini: estratègies de futur que prevegin ja un horitzó per al sector de

l'automoció a Europa. I aquí és quan hi ha la previsió del canvi de model energètic. Europa probablement serà el principal impulsor del canvi de model energètic, de l'eliminació de l'ús de combustibles fòssils. I, per tant, és previsible que l'estirada del cotxe híbrid, primer, i del cotxe elèctric, després, provingui d'Europa, esperem que també d'Amèrica. Però això no és un canvi sobtat, és un canvi que serà lent, i probablement haurà de començar a partir del mercat públic. És a dir, a partir del transport públic o parapúblic amb acords per part de les administracions locals i administracions públiques per generar els inicis d'aquest mercat, per ser tractors a l'inici d'aquest mercat del cotxe alternatiu, perquè el privat, d'entrada, no hi entrarà –d'entrada–, mentre no es demostrï que això és una cosa absolutament validable a escala general.

Per tant, això és un altre element, però també treballant a mitjà termini s'ha de preveure que l'automoció a Europa no serà mai més el que ha estat. I, per tant, que moltes indústries auxiliars o de components, com ho han fet algunes després de crisis anteriors, migraran o els hem d'ajudar a emigrar cap a nous sectors emergents que sí que tenen possibilitats a Europa.

En aquest sentit, quan el desembre vam tindre reunió amb els ministres Corbacho i Sebastián els vam proposar, precisament, que, com a Gran Bretanya, es liderés un pla integral de l'automoció amb les comunitats autònomes afectades pel tema. Això va provocar una reunió. Després hi ha hagut ja un projecte. En aquests moments hi ha un esborrany per part del ministeri amb el qual compartim parts importants, tot i que després, òbviament, sempre hi ha la tendència una mica de dissenyar les polítiques i després comunicar-les, eh? Això és bastant típic del model de funcionament de l'Estat autonòmic; però, en fi, en tot cas, a partir de la nostra pressió hi ha hagut aquest pla integral. Hi ha aquest pla integral que es presentarà, que aborda temes més conjunturals vinculats a la liquiditat, a les empreses, temes a curt i mitjà termini i començar ja a preveure el canvi cap a un model de l'híbrid o de l'elèctric. Això al marge d'aquests 800 milions que s'han tret els quals preparem les empreses a Catalunya per accedir-hi i per obtenir la màxima part d'aquests diners.

Des de l'agència Acció reorientem, precisament, les enginyeries i els proveïdors del metall mecànic cap a noves línies, que no siguin només l'automoció, cap a la maquinària industrial, per exemple; reorientem sectors d'electrònica de l'automòbil cap a altres àmbits. Hi ha nous àmbits que no es deslocalitzaran a curt termini, al contrari, més aviat es radicaràn a Europa: tot el tema d'energies renovables. També alguns àmbits vinculats a l'automoció, com s'ha demostrat, poden fer la migració cap a instrumentals mèdics, per exemple. Hi ha hagut alguns casos a Catalunya que han evolucionat cap a aquest sector o cap al sector de la maquinària o inclús embalatge d'alimentació. I, també, un sector que creixerà a Europa –i no parlem d'un sector precisament no sofisticat, perquè cada cop més s'imposarà el cicle tancat– serà el del reciclatge. I paradoxalment el reciclatge no es deslocalitza, perquè no té sentit transportar, diguem-ne, deixalles, per entendre'ns, a l'altra banda del món.

Per tant, com que cada cop més s'obligarà a fer cicles tancats de materials, és a dir que tot el material que entra amb un producte retorni al procés industrial, el sector del reciclatge sofisticat és un sector a l'alça a Europa, i, per tant, qui es mogui primer és el que tindrà més èxit.

En tot cas, això és el que fem amb els subsectors de l'auxiliar i dels components, i també en col·laboració amb alguns centres tecnològics. Ataquem també aquelles comarques més afectades: l'Alt Penedès, l'Anoia, el Bages, concretament –molt afectades–, i totes aquelles que puguin venir al darrere. Ens plantegem, al llarg de l'any 2009, accedir que dues-centes empreses accedeixin al Programa de noves oportunitats de negoci, que és el programa, precisament, destinat a reorientar –a reorientar– el mercat i la producció d'indústries cap a nous segments. Això ha donat peu, com deia abans, que indústries que fabricaven cargols per automoció en aquests moments fabriquin cargols per als dentistes, que és, francament, un sector bastant més valorat aquí i sense crisi, no? Per tant, no tothom pot fer això, però algunes sí, i algunes ja ho han fet. O cap a l'aeronàutica o cap els trens, eh?, la migració de l'automoció cap a l'aeronàutica s'ha produït i cap als trens es pot produir, i aquests no es deslocalitzen fora d'Europa.

Treballem amb els centres tecnològics que els hem re-dirigit en aquesta línia de suport total al canvi de xip del sector de l'automoció: Ascamm, CTM, Leitat i la xarxa de IT, la xarxa de transferència tecnològica amb grups com el CD6, CEMIC, el CIEFMA, els CITCEA, el CETIC, el CPT... Són uns cicles, tots, de xarxa IT, que en aquests moments els redireccionem cap a la línia d'obrir nous mercats, nous productes, o en la línia de la sostenibilitat de la mobilitat sostenible.

També estem..., des del programa Innoempresa, gestionant recursos estatals per arribar a centenars d'empreses que es puguin beneficiar d'ell. I també amb grans empreses i els de components de primer nivell treballem juntament per veure de quina manera podem arrancar nous tipus, alguns ja s'han anunciat públicament –per sort, hi ha algunes bones notícies també–, per tant, les dues grans capçaleres ja han anunciat nous prototipus i nous models de producció a Catalunya. Crec que hem de garantir això, amb les ajudes estatals i amb el nostre suport, i el nostre suport és sobretot tecnològic. Per tant, ens hem obert a participar, a invertir en línies de R+D, compartides, per elaborar nous models. Aquesta és una línia en què treballem amb SEAT i Nissan, concretament, i amb algun dels components que ha rebut una injecció notable de crèdits de la Generalitat. No dic noms, però tots en tenim al cap algun.

Per altra banda, el Pla d'internacionalització que vam signar fa dos anys el que fem és accelerar-lo: Pla d'internacionalització de l'automoció, perquè una part d'aquestes indústries el que cal és també aprofitar les circumstàncies del mercat internacional. Per tant, fomentar la internacionalització selectiva, apropar les empreses als nous mercats, fomentar la col·laboració entre elles i agrupar i cohesionar l'oferta catalana cap a la demanda exterior.

Això són diverses de les accions que es fan, algunes a curt –curt, curt– termini, d'altres a mitjà, unes a dos anys vista i d'altres més estratègicament. Sabent, però, que hi ha un tema de fons, que és la gran crisi global, i que hi ha uns temes vinculats a les competències de l'Estat que si no s'hi va no s'aborden les reformes en profunditat d'aquestes competències. Catalunya pot arribar fins on pot arribar, no pot arribar més enllà, per desgràcia, diguem-ne, de certs àmbits on convindrien profundes reformes estructurals per relançar l'economia.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, honorable conseller. El diputat interpellant ha renunciat a la rèplica, i, per tant, passarem al vuitè punt de l'ordre del dia.

Interpel·lació

al Govern sobre el sistema de protecció civil
(tram. 300-00179/08)

És la interpellació al Govern sobre el sistema de protecció civil. Ha estat presentada pel Grup del Partit Popular de Catalunya i, per a la seva exposició, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, vicepresident. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, en primer lloc, permeti'm que tornem a traslladar, des del Grup Popular i des del Partit Popular, el nostre condol a les famílies, als amics de les vuit víctimes mortals que hi van haver els darrers 23, 24 i 25 de gener.

Miri, honorable conseller, és una interpellació complexa, feixuga; una interpellació amb la qual, evidentment, amb els deu minuts que tenim difícilment podrem intentar tractar totes les fases que impliquen una fase d'emergència, que s'ha d'interpretar per part de l'Administració, i, per tant, totes les fases de la protecció civil, no?

Nosaltres ens centrarem en la primera fase, la que és més important: la fase d'alerta. I aquí xoquem frontalment amb una expressió que ja s'ha dit en la pregunta, aquest migdia, en la sessió de control al president de la Generalitat, en la qual es deia, per part d'un intervinent, que la fase d'alerta o la fase de previsió en si no era la part més importat, però nosaltres sí que creiem que és la més important. És la fase més important, perquè és el moment en el qual vostès, des de la conselleria, han de comunicar, d'una forma eficaç –que no va ser així, perquè va ser una gestió ineficaç per part de la seva conselleria i per part del Govern de la Generalitat–, comunicar no només als ajuntaments, sinó comunicar també a les persones, les mesures que han de prendre perquè no succeeixin els dies següents el que després va succeir, com són els dies 24 i 25. Perquè efectivament vostès van tindre una gestió ineficaç i van prendre decisions equivocades el dia 23, i després m'hi referiré.

A diferència d'altres comunitats autònomes, com Galícia o Astúries o el País basc, que inclús el mateix lehendakari es va ficar al front, van decretar automàticament l'estat d'emergència, la fase d'emergència. Vostès van trigar vint-i-quatre hores després: la van fer a les tretze hores i vint del dia 24. Les altres dues fases, si em dona temps m'hi reiteraré, serien la típica fase, ja, d'actuació per part dels bombers o dels treballadors de protecció civil, dels ajuntaments; o la tercera, que seria amb relació als treballs que han de fer, evidentment, ja d'ajudes a les administracions o als particulars, que sembla que es van endegar o que per a nosaltres no són suficients.

Però, permeti'm abans que li faci, honorable conseller, tres consideracions prèvies: una primera consideració... No s'ho prengui, honorable conseller, com una qüestió personal; ho dic seriosament, nosaltres, el Partit Popular, no formem part d'un complot maquiavèl·lic que va en contra de la seva persona amb el qual volem desprestigiar-lo o també desprestigiar, com també es deia, el Partit d'Iniciativa. No, no..., no s'ho prengui així, honorable conseller! Nosaltres el que fem, malauradament, –li ho torno a repetir, malauradament–, és interpel·lar l'actual conseller d'Interior. A l'actual, perquè nosaltres ja n'hem demanat, reiterades vegades, la seva dimissió, i hem demanat reiterades vegades al senyor Montilla que el cessi, però res més... (*Remor de veus.*) I mentre vostè sigui l'actual conseller d'Interior haurà de venir aquí encara a donar la cara i enraonar al Parlament de Catalunya.

I una segona consideració, honorable conseller, permeti'm que li ho digui: vostè, sempre que hi ha un capítol que afecta la seva conselleria, amaga el cap sota l'ala. Vostè defuig. Vostè menysprea contínuament el Parlament de Catalunya –vostè menysprea contínuament el Parlament–, perquè quan hi han episodis que afecten directament la seva conselleria... –i mira que n'hi ha hagut, d'episodis i episodis, no només en l'àmbit de la protecció civil, seguretat ciutadana o relacions institucionals–, vostè mai –mai– ha demanat comparèixer davant aquest Parlament d'una forma urgent, per explicar quines són les seves actuacions al capdavant de la conselleria. No ho ha fet mai, cosa que altres consellers... –no molts, però altres, a vegades, com el senyor Castells o el senyor Nadal–, si és necessari ho fan, també a vegades a remolc de l'oposició, però vénen aquí i ho expliquen.

Sap per què no ho fa? Sap per què crec que no ho fa? Perquè estic convençut que vostè mateix s'adona que no fa les coses bé. Que vostè mateix no se sent orgullós de la seva tasca. Que vostè mateix no se sent orgullós de la tasca que fan els seus responsables polítics del departament. I per això ha d'esperar que els partits de l'oposició, com el Partit Popular, li demanem amb una interpel·lació que vingui aquí a explicar les seves actuacions a la conselleria.

I la segona consideració..., plou sobre mullat, honorable conseller –plou sobre mullat. És inacceptable, és intolerable que vostè i el seu director general de protecció civil diguin, públicament, que no tenien experiència per analitzar el risc de vent.

Escolti, en un país seriós, amb un responsable seriós de conseller, aquest director general estaria cessat automàticament. Nosaltres, el Partit Popular, l'hauríem cessat fulminantment després d'escotar aquestes declaracions. Perquè, a més a més, no s'ajusten a la realitat; perquè no són veritat; perquè no és així; perquè aquí a Catalunya hi va haver un capítol, un mes abans... –abans també s'ha citat a la pregunta que s'ha fet al president de la Generalitat–, es va citar el temporal, efectivament, del dia 26. No feia ni un mes!, en el qual allí mateix es va demostrar que no es van activar tampoc correctament les alertes. No es va arribar a un control amb els ajuntaments. No hi va haver una coordinació. Tampoc es va avisar els ciutadans. (*Remor de veus.*)

Honorable conseller, no digui que no, perquè és la realitat, és la dura realitat –és la dura realitat. I sort... –i sort, i encara així també hi van haver víctimes mortals–, sort que va passar gran part a la nit, i, evidentment, els ciutadans estaven a casa seva, perquè, si no, malauradament avui podríem enraonar de més víctimes mortals d'aquell fet.

Però, mentrestant, honorable conseller, què feia vostè en aquella època? Què va fer? Va estar durant cinc dies completament desaparegut –completament desaparegut–, en cap moment va visitar... –en cap moment, si l'altre dia el senyor Crespo també el va interpel·lar, com alcalde de Lloret–, en cap moment va anar a veure els alcaldes ni a presentar-se per saber què passava. Sí que hi va anar el senyor Nadal, sí que hi va anar el senyor Ausàs, també hi vam anar els del Partit Popular, va anar-hi el senyor Millo, la senyora Camacho..., però vostè va estar cinc dies desaparegut –cinc dies– i quan va aparèixer, honorable conseller, millor que no hagués aparegut.

I quan va aparèixer i va fer les primers declaracions, millor, sincerament, que no hagués aparegut. Perquè va aparèixer per traslladar el problema, per traslladar la responsabilitat als alcaldes afectats; per dir-los que per culpa seva –que no tenen activats els protocols, que no els tenien en regla, que no els van fer correctament– els va passar el que havia de passar-los.

Se'n recorda perfectament de la resposta dels diferents alcaldes, no? Se'n recorda? Tots li van tocar el crostó, tots, de tots els colors polítics!, honorable conseller. I ara el que succeeix és que ha tornat a fer el mateix. Ara el que passa, que no ho ha fet vostè, perquè, com li van donar tant, doncs, ara què ha fet? Ha dit al senyor Boada, al seu segon, que surti i digui, una altra vegada, que la responsabilitat del que ha succeït els dies 23, 24 i 25 és dels alcaldes per no haver fet allò que havien de fer. I no és així.

Ni tampoc acceptarem, com va dir el senyor Montilla i va dir vostè, que la culpa la té el Servei Meteorològic de Catalunya. Fixi's, el Servei Meteorològic de Catalunya depèn del senyor Baltasar, d'Iniciativa, per tant, si hi hagués un pla maquiavèl·lic també estaríem en contra d'ell, no? Doncs no. El que es va equivocar, el que no la va encertar, el que va equivocar els pronòstics, el que va fer que els alcaldes la informació que rebien no era l'ajustada en molts casos va ser el seu departament, va ser vostè, que era la màxima autoritat pública a Cata-

lunya, com diu la llei, i n'és també màxim responsable el senyor Montilla.

I aquesta és la realitat. I, a més a més, li ho demostraré amb documentació pròpia de la seva pàgina web del departament, no en base a informacions periodístiques o comentaris de saló, o comentaris d'alcaldes que estiguin molestos amb la seva actuació, no, no. La hi mostraré perquè els alcaldes, evidentment, quan reben informació fan el que creuen que vostè els comunica.

Miri, de la seva pròpia pàgina web, honorable conseller, de la seva pàgina web, el dia 23, a les 16 hores, el dia 23, a les 16 hores, vostès emeten un comunicat en el qual diuen que les comarques que tenen més risc, risc 2, serien l'Alt Empordà, el Baix Ebre i el Baix Camp, amb vents amb ratxes superiors als 162 quilòmetres/hora. A més a més, hi havia set o vuit comarques a Catalunya que estaven en estimacions de ratxes de vent superiors a 126 quilòmetres/hora. Això no és per entrar en fase d'emergència, com van fer altres comunitats autònomes? És que amb aquestes dades vostès creuen que, efectivament, havíem d'entrar en fase d'emergència vint-i-quatre hores després? I vostè no se sent responsable del seu departament? Home, no digui això, per favor.

Però, a més a més, si veu el full, escolti, en cap moment hi ha una norma d'autoprotecció, en cap moment es diu: «Escolti, sobretot, a l'endemà, perquè es preveu per a demà o per a aquesta nit, no facin activitats a l'aire lliure.» I els ciutadans, davant això, què fan? Escolti, si en la seva pròpia pàgina web no es diu res. I què reben altres alcaldes? És veritat que hi va haver comarques que van intentar contactar amb els alcaldes, amb els que van trobar, però altres comarques van rebre del Cecat un avís del Servei Meteorològic, sense res més, sense cap indicació, en el qual es deia que possiblement, probablement o molt probablement hi hauria ratxes superiors a noranta quilòmetres/hora. Què fan els alcaldes quan veuen això? Alcaldes de ciutats grans, que tenen un sistema de protecció civil, que tenen un tècnic de protecció civil, que poden entendre el que és això. Però vostè creu que un alcalde d'una ciutat petita, si va rebre això –del Baix Llobregat o del Vallès–, si ho va rebre, perquè quan ho va rebre potser estava ja tancat l'ajuntament fins al dilluns, sap què ha de fer? No s'indica res. I la llei, permeti'm que li ho digui, per molt que no ho digui vostè i també com ho va dir el director general: «No, és que a nosaltres no ens agrada prohibir, nosaltres, si de cas, recomanem.» No, no, la llei li ho permet, i després li citaré articles de llei en els quals vostès, efectivament, poden prohibir l'accés a llocs de risc. I és aquí on vostès també van cometre un error molt important, perquè la llei l'empara, la Llei de protecció civil de l'any 97, que vostè no va tindre en compte. I aquesta és la realitat. Després li ho demostraré perquè vull anar una mica més...

Escolti, aquesta és la realitat, però a més, no pot defugir la seva responsabilitat dient que són els alcaldes, perquè la màxima autoritat, com diu l'article 43 i 44 de la Llei de protecció civil, són vostè i el senyor Montilla. No traslladi la responsabilitat als ajuntaments, no digui que els alcaldes. Els alcaldes van actuar i li diré un regidor, i hi ha més regidors a la sala que hem demanat als nos-

tres alcaldes que ens expliquin què van fer, perquè si, efectivament, haguessin estat responsables, i tant que els hauríem exigit responsabilitats i els ho hauríem demanat. I no ho van fer perquè, vista la documentació, el que sí que vam veure és la seva ineficàcia en la gestió, la seva ineficàcia en la predicció del que passaria i, efectivament, d'aquells *lodos* ens hem trobat amb aquestes qüestions.

Però a més a més, després li donaré més dades de la seva pròpia web, que veig que se m'acaba el temps, a les onze del matí, amb els informes dels bombers, a les onze del matí, honorable conseller, no s'havia de ser Perry Mason per adonar-se que estàvem en emergència, no s'havia de ser Perry Mason per adonar-se'n, acabo, senyor president, que tenien el focus totalment equivocat i no feia falta esperar, com en altres comunitats autònomes, a decretar la fase d'emergència.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per respondre la interpellació i en nom del Govern té la paraula el conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, l'honorable senyor, Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Abans de contestar els termes de la pregunta que vostè em fa vull fer dues prèvies, dues consideracions prèvies.

La primera, tornar a insistir que, en nom del Govern, vull traslladar el meu sentiment i condol a les famílies de les vuit persones mortes i, evidentment, desitjar que els ferits es recuperin, no?

La segona, agrair a tots els professionals, a milers de professionals, els tècnics del Cecat, el personal de Protecció Civil, els bombers, els policies locals, els mossos d'esquadra, el personal sanitari, els agents rurals i a molta gent que va participar voluntàriament a fer front en aquesta emergència.

Miri, parlar d'aquesta emergència vol dir contestar cinc preguntes. Vostè, de fet, me n'ha fet dues només. No, no, com si me'n vol fer tres o una, vostè pot fer les que vulgui. Vull dir, no, no el renyo per això, faltaria més, no? Però vol dir contestar cinc preguntes.

La primera, que vostè no n'ha fet cap referència, sí, i ho ha fet jo crec menystenint la magnitud del fenomen. Perquè ha arribat a dir, després m'hi referiré, que això ja havia passat feia uns quants dies. Primera, quina magnitud el fenomen té, que m'hi referiré.

La segona pregunta és: es va avisar o no es va avisar? Vam avisar o no vam avisar? Vostè ha donat unes dades, jo després li ho explicaré. Vostè s'ha cenyit a aquestes dues preguntes.

N'hi ha tres més que suposo que després, a la rèplica o a la següent interpellació puc contestar quines incidències van passar, quines millores crec que s'han de fer en el

nivell de reflexió que tenim, i quines són les accions per pal·liar els efectes que s'han produït.

Primera, les previsions, la magnitud del fenomen. Miri, senyor Llobet, mai, mai, en els registres històrics de Catalunya s'havia produït un fenomen semblant a aquest, però mai. Li podria donar moltíssimes dades, li'n donaré algunes. Primera, mai, mai, el Procicat, el Procicat s'havia activat per vent. Mai el Procicat s'havia activat per vent. Mai, ni amb aquest Govern ni amb l'anterior ni amb els anteriors, absolutament mai.

Mai la mitjana de velocitat del vent a totes les comarques de Catalunya estava per sobre dels cent quilòmetres/hora, absolutament mai. Mai... Totes les estacions meteorològiques automàtiques de comarques com el Baix Llobregat, la Conca de Barberà o el Priorat registraven les ratxes de vent més elevades de totes les sèries històriques. O mai en algunes comarques com l'Anoia, la Ribera de l'Ebre, el Baix Penedès, el Vallès Occidental, el Bages, el Ripollès i Osona s'havien donat també les ratxes de vent més altes. Mai, ho he dit en la pregunta, s'havia produït que a Collserola caiguessin seixanta mil arbres, només a Collserola, seixanta mil arbres. O mai s'havia produït un fet que quedessin vint mil hectàrees a Catalunya afectades per la massa forestal amb el 75 per cent greu.

Però el fumut no va ser només la velocitat del vent, la insistència, sinó la persistència. I, per tant, el que m'agradaria que vostè digués, si pensa o no pensa que estem davant..., que hem estat davant d'una situació que no s'havia produït mai. I això fa, això fa que evidentment no hi hagi cap pla de protecció civil amb relació a les ventades. Mai s'havia activat el Procicat, mai, ni en emergència ni en alerta i mai havia passat res semblant, mai des dels registres històrics. Si el 1635 va passar, no ho sé això, no?, però, en tot cas en els registres històrics de les estacions meteorològiques de Catalunya no havia passat això mai. Aquest és un tema molt important.

Segon tema, si es va avisar o no es va avisar i com es va avisar. Miri, no sé si vostè sap quina és la diferència entre alerta i emergència. M'agradaria que m'ho expliqués per justificar-ho. És a dir, amb emergència posem molts més operatius, molts més efectius en funció del que s'està produint. El divendres al matí, el servei meteorològic ens diu que hi ha una depressió a l'Atlàntic que, de forma molt ràpida, es desplaça a Catalunya i al sud de França. I ens fa arribar dos avisos. Un avís que diu, «avís de situació meteorològica de risc per vent, nivell 1, superior a 90 km/h» i ens diu les comarques –que no les hi llegiré. I ens fa arribar un altre avís, posteriorment, d'alt risc de vent.

Amb relació al primer avís, remetem a tots els ajuntaments, absolutament a tots els ajuntaments l'avís de risc del Servei Meteorològic, a tots, absolutament a tots, a tots els ajuntaments. I, en el segon nivell, el de nivell d'alt risc, no només emetem l'avís del Servei Meteorològic, sinó que emetem unes recomanacions, unes recomanacions entre les que figuren, entre les que figuren, evidentment, que no es facin activitats a l'aire lliure.

És dir, les recomanacions que emetem a tots els municipis de nivell 2, d'alt risc, a tots, diu, sintetitzo: «Pel que fa als municipis, aplicar les mesures específiques quant al seu mobiliari urbà, enllumenament dels carrers, motos i cotxes aparcats, grues, contenidors de brossa i arbrat en general. Es recorda que cal evitar deixar testos o elements decoratius a les terrasses o en llocs que puguin caure al carrer. Cal recollir els tendals i assegurar tots els elements exteriors que puguin sortir volant, com toldanes, antenes i baixar completament les persianes, tancar portes i finestres, desplaçar-se amb precaució. En el cas del Pirineu, tenir en compte que alguns remuntadors a les pistes d'esquí es poden veure afectats. A més a més es recomana extremar molt la precaució en totes les activitats a l'aire lliure. Aquest avís s'ha fet arribar als grups actuant.»

Això és el que es fa arribar, senyor Llobet, això és el que es fa arribar a tots aquells municipis que el Servei Meteorològic ens qualifica de risc 2, a tots, absolutament tots. Però com que això passa el divendres a la tarda, si haguéssim fet això, haguéssim complert el protocol. Fem dues coses més, no previstes en el protocol. Primera, sis-centes trucades telefòniques per dir si han rebut la comunicació. Hi ha alguns ajuntaments, dels quals li puc dir els noms, que han tingut dificultats a rebre la comunicació, els quals, a partir de la nostra trucada, ens demanen la comunicació. M'estic referint a Vilafranca del Penedès, a Tàrraga, a Solsona, Santa Margarida de Montbui, Sant Sadurní d'Anoia, l'Escala, Llança, Ribes de Freser, Ripoll, Roses i Salou.

Però fent una altra qüestió, com que és divendres per la tarda i tenim por que en alguns ajuntaments no es treballi i sobretot si no tenen policies locals, el director general de Protecció Civil crida els mitjans de comunicació per explicar la perillositat del fet. I miri vostè, què és el que passa? Televisió Espanyola, a les 8 hores, en l'informatiu del 23, l'editor de l'informatiu en la introducció de la peça diu que «la Generalitat ha activat l'alerta per rics de ventades; les ràfegues poden arribar als cent seixanta quilòmetres/hora». TV3: «A Catalunya s'ha activat el Pla de protecció civil de cara a les ventades que haurien d'arribar demà. Però no només les televisions d'estricta espai català, sinó que Telecinco, Antena 3, Cuatro, fan referència que el Govern català ha activat el sistema d'alerta. I les ràdios, Catalunya Ràdio, a les set ho diu; RAC obre notícia, una notícia llarguíssima amb aquesta informació; ho diu la SER, ho diu la SER, també, a *Hora 25*. I els diaris del dia següent –miri vostè si aviseu poc–, que en alguns diaris com *La Vanguardia* és portada. És a dir: «Alerta de viento huracanado en Cataluña. El Departamento de Interior alerta de que hoy el viento puede llegar a ser huracanado con ráfagas de hasta ciento sesenta kilómetros/hora.» O la portada de *El Punt*, o la portada de l'*Avui*, tots els diaris.

Per tant, a veure, senyor Llobet, hem avisat o no hem avisat? Les dues alertes que hem tingut hem enviat a tots els municipis el risc de vent superior a noranta quilòmetres/hora que diu el Servei Meteorològic. A tots els de nivell 2 els hem enviat el mateix avís, amb recomanacions que també –no prohibicions, no podem prohibir, no podem prohibir; demostrí-m'ho, perquè inventarà vostè

una llei; no podem prohibir, només podem prohibir activitats generadores per si mateixes de perillositat, com és el foc. No podem prohibir, genèricament, activitats a Catalunya, dir-li a la gent que no vagi a fer esport. Genèricament, no ho podem prohibir.

I, per tant, avisem tots els municipis de nivell 1, avisem els de nivell 2, fem sis-centes trucades, fem una roda de premsa, surt en totes les televisions de Catalunya i de l'Estat i portades dels diaris. I vostè em diu que no avisem. Segur que ho podem millorar, ho hem de millorar segur, però no em digui que no hem avisat, no em digui que no hem avisat. Com millorar-ho? És una de les preguntes que crec que he de contestar, però es va avisar, senyor Llobet, i, per tant, li demano que no aprofiti un fet excepcional tràgic per crear més inseguretat que no es va avisar. Perquè es va avisar... (*Remor de veus.*) Es va avisar, com li ho he demostrat. I no és una opinió meua. És dir, que vam avisar o no vam avisar no és una opinió meua.

Escolti, cal veure els telenotícies del divendres, cal veure els diaris, cal veure, si vostès volen, els comprovants de rebre correus i fax que tinc a sobre de la meua taula. Algun president o alguna presidenta d'algun consell comarcal ha dit que no ho va rebre i jo tinc el comprovant conforme es va rebre. Per tant, no és una opinió, no es pot desmentir, no es pot esborrar ni el telenotícies de TV3, ni el de Televisió Espanyola, ni la portada de *La Vanguardia*, ni les sis-centes trucades que hem fet. Per tant, vam avisar. Que s'ha de millorar? Segur que sí. I després em referiré a com s'ha de millorar, però li demano que retiri les paraules que no es va avisar.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per exercir el dret de rèplica, en nom del grup interpel·lant, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, vicepresident. Miri, honorable conseller, «mai» mai no és la resposta; «mai» no pot ser la resposta d'un conseller, perquè, llavors, vol dir que mai vostè estarà preparat per a situacions excepcionals o extraordinàries. No pot sortir a dir aquí que «mai» és la resposta, perquè «com no havíem tingut mai això, no ho podíem preveure, no estàvem preparats...», ni vostè, ni el director general de Protecció Civil. Escolti, llavors, si vostès mai estaran preparats per a situacions excepcionals, que és aquí on es veu la fusta d'un governant, d'un responsable, escolti, doncs, deixi Interior, deixi Protecció Civil, que ho faci un altre! No pot dir això, vostè, honorable conseller.

Però, a més a més, mai un conseller –mai un conseller–, després de les explicacions que ha volgut donar vostè aquí de tan greu excepcionalitat a Catalunya, mai un conseller després d'aquest fet –ho diu vostè– tan excepcional, mai, honorable conseller, no ha demanat comparèixer al Parlament de Catalunya per explicar l'actuació de la seva conselleria. Mai. Si és tan excepcional, com és que a data d'avui encara, si no és pel Partit Popular o, després, Convergència i Unió, vostè no ha vingut aquí a explicar quina ha sigut l'actuació de la seva conselleria?

Escolti, no ens vingui a explicar sopars de duro en aquest cas. Jo no li he dit abans que no avisessin alguns ajuntaments, no, no... (*Veus de fons.*) Home, clar, avisar a tots... Li ensenyo el que ha avisat a tots? Sí, a molts ha avisat això; molts ajuntaments van rebre això. I els alcaldes, al rebre aquesta informació..., sobretot els alcaldes del Vallès i del Baix Llobregat, quan van rebre aquesta informació van actuar en base al que vostè i el Cecat els deien. No són Rappel, no són Aramis Fuster, els alcaldes. Prenen decisions en base a la documentació que vostè i el seu departament els faciliten.

I li dic, ho podia haver corregit? Sí. Es podia haver corregit l'error inicial? Sí. Ho va fer? No. No, per què...? Però, escolti, si a les onze del matí, quan ens n'anem a l'actualització de les sortides dels Bombers de la Generalitat de Catalunya a causa del vent –a les onze del matí–, aquelles comarques que teòricament eren les més complexes, com el Baix Ebre, l'Alt Empordà i el Baix Camp, tenien sortides de vint-i-cinc vegades o cent vegades, dels bombers. A les onze del matí! I les comarques en què teòricament era possible o probable vents superiors a noranta quilòmetres/hora, hi havien 350 actuacions a la Metropolitana Nord i 325 a la Metropolitana Sud.

Escolti, li ho he dit abans, no s'ha de ser Perry Mason per dir: «Escolta, ens hem equivocat; és que l'emergència no només està en aquells indrets de què vam parlar, amb aquells cinc-cents o quatre-cents alcaldes o ajuntaments que vam intentar localitzar, és que l'emergència la tenim a altres indrets de Catalunya.» Amb la qual cosa, aquests alcaldes, a dia d'avui, a aquesta hora es pensen que estan en una situació de nivell 1. I vostè, callat. I la seu del departament, sense actuar. A quants alcaldes va trucar del Baix Llobregat o del Vallès –excepte al de Sant Boi, i ja sabem per què–, a quants alcaldes? A cap.

Honorable conseller, a la una i vint..., i ho diu el mateix comunicat... Són comunicats de vostè, del seu departament. Diu: «Protecció Civil de Catalunya passa a fase d'emergència.» I diu: «Pels fets de Sant Boi» –ho cito, ho cita el mateix pla–, «passem a fase d'emergència.» Hi ha alguna cosa d'autoprotecció? No. Es recomana... Diu que no es pot prohibir; l'article 9 ho diu perfectament, que es pot prohibir accedir als llocs en perill. Només faltaria; evidentment, honorable conseller. Estudiï la llei. Estudiï la llei! I si creu que no, la modificarem, no es preocupi, que a la moció hi ficarem que s'ha de modificar perquè ho tingui vostè ben clar; vostè i el seu departament ho tinguin ben clar. Jo ho tinc ben clar.

En aquest document en cap moment es fa cita que es pugui fer activitats... I la gent, mentrestant, alguns..., molts ja havien marxat, evidentment, només faltaria, després del que devien veure, com que no sabien res... I les televisions. Les televisions van dir res del que no podien fer els ciutadans? Ho van dir? Sí, risc de vents. I ara hi ha un ciutadà que està a casa seva veient la televisió, diu: «Bé, me n'aniré a la pàgina web, a veure què és el que jo puc fer...» Me'n vaig a la pàgina web del departament, me'n vaig a consells a la població sobre riscos i enraona de nuclears, aiguats, inundacions, allaus, autoprotecció, esllavissaments..., bé, la tira –boletaires... Risc de vent?

Zero. Què fa el ciutadà? Què aplica, el sentit comú? Tanca la persiana. I si l'endemà té una boda o ha de portar el nen al futbol, què fa? Es queda a casa? No, perquè ell, conscientment, es pensa que pot sortir. I això és error de qui, dels alcaldes? És error de vostè.

I és a les quatre, quan el seu propi comunicat, del departament, a les quatre, honorable conseller, que coincideix amb el que han dit molts alcaldes, com el de Sant Quirze, o del Baix Llobregat... *(Pausa.)* Escolti, que som regidors! És quan reben una comunicació, que vostès mateixos pengen al Departament d'Interior, i llavors sí que hi ha un moment que diu: «Consells de prevenció i autoprotecció.» Aquí sí que ho diu, llavors, i diu clarament: «Davant d'aquesta situació, el Departament d'Interior» –etcètera– «demana suspendre totes les activitats esportives, tant a l'aire lliure com a pavellons.» Llavors sí, a les quatre de la tarda, que és quan es comunica als alcaldes. Escolti, ja feia hores que els ciutadans havien marxat dels llocs, eh?, no es preocupi; vint-i-quatre hores després de mesures que havien pres altres comunitats autònomes.

Es podia haver rectificat? Sí. Que vostè vol justificar que en el seu moment el Servei Meteorològic va donar unes dades errònies i simplement van comunicar...? Bé, escolta, fins i tot podem... Miri, escolti, li ho comprem, això. Escolti, fins a les quatre de la tarda no reacciona; fins a la una i vint no reacciona. A les onze tenen una part dels bombers i vostè no reacciona amb això? No, home, no siguem... Si us plau, assumeixi la responsabilitat d'una vegada, vostè i el seu departament: no ho van fer bé, no ho va gestionar bé i no va rectificar bé. I la responsabilitat no és dels alcaldes, és de vostè, honorable conseller.

Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Per exercir el dret a rèplica, té la paraula, en nom del Govern, l'honorable conseller senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

En primer lloc –gràcies, senyor president–, vull dir-li que he demanat la compareixença per parlar de protecció civil, eh? Per tant, tindran l'oportunitat, dintre de poques setmanes, espero, de poder parlar de protecció civil, entre altres raons perquè des de fa dos anys tenim una direcció general de protecció civil; l'any 97 la Gerència de Protecció Civil va desaparèixer i es va concentrar tot a la Direcció General de Prevenció i de Salvament.

Bé, crec que vostè fa marxa enrere en el sentit que vam avisar gent. És a dir... *(Veus de fons.)* No, no, és que primer ha sortit..., a la primera intervenció seva: «Vostès no han avisat.» I vostè no pot rebatre que vam avisar tots els ajuntaments de nivell 1 i a tots els ajuntaments de nivell 2 els vam enviar unes recomanacions, entre les quals es deia..., no prohibíem. El País Basc no va prohibir res. Els que diuen que el País Basc va prohibir s'equivoquen; el País Basc va recomanar i nosaltres

també vam recomanar. No hi ha hagut cap comunitat autònoma que hagi prohibit res, cap activitat general, perquè no ho pot prohibir; no es pot prohibir una activitat general a tot el país. I el País Basc no ho va fer. I nosaltres ho vam recomanar.

I als consells comarcals..., i alguna de les persones, algun president de consell comarcal que ha dit que no ho va rebre, tinc aquí el justificant de com se'ls va enviar i de com se li va enviar la recomanació de no-activitats a l'aire lliure. I tinc els justificants de les sis-centes trucades que es van fer, amb els ajuntaments que ens van contestar –i vostè no em pot discutir..., no m'ho pot discutir, perquè existeixen–; els telenotícies, totes les ràdios i tots els diaris. Miri si hi vam donar importància, fixi's si hi vam donar importància.

I que vostè em digui: «L'experiència demostra que no és suficient», hi estic d'acord. I mireu, a la moció, si és possible, per exemple, una cosa que l'altre dia li deia a un directiu d'una televisió: en un estat d'emergència, posem la banda a sota, de televisió, que estem en estat d'emergència, per exemple –per exemple.

Amb relació als alcaldes. El departament mai ha donat cap culpa als alcaldes. Cap. Cap culpa, eh? I, per tant, si les paraules del senyor Boada alguns les van interpretar com culpa als alcaldes, ja li dic jo que jo no dono cap culpa als alcaldes. Hem dit el següent –igual que ho havien dit altres consellers–: que la protecció civil és competència dels ajuntaments i de la Generalitat, i que cal construir un millor sistema de protecció civil conjuntament, no confrontadament. I, en tot cas, l'única declaració que conec, de la Federació de Municipis de Catalunya, el que ve a dir sobretot és que es va treballar bé, que cal millorar la coordinació –que cal millorar la coordinació– i que demana que el Govern prengui mesures per a ajuts.

En el tema de l'alerta i de l'emergència. Miri, la diferència entre el tema de l'alerta –no m'ha dit quina és–..., entre l'emergència. Sap quina és? Que en l'estat d'alerta els operatius funcionen –funcionen. Si s'acumulen incidents, es declara l'estat d'emergència. I quan es van acumular incidents va ser el dissabte al matí i a les 12.33 es va declarar l'emergència. Jo vaig ser a Sant Boi –vostè ho recorda perfectament–, i vam convocar el consell de direcció d'emergències el dissabte a primera hora de la tarda. Per tant, l'emergència es va declarar a les 12.33. Per tant, senyor diputat, no ens acusin que no hem avisat, perquè no és veritat.

Ha tornat a no fer esment de la gravetat i de l'excepcionalitat de la situació. Vostè em diu: «Com és que no tenen un pla fet?» Doncs, miri, no el tenim fet, ni nosaltres ni en vint anys s'ha fet, perquè a Catalunya no havia passat mai. L'hauríem pogut fer? Possiblement sí –possiblement sí. Però no l'havíem fet mai, ningú, perquè mai havia passat a Catalunya. En canvi, sí que tenim plans específics de la indústria química i d'altres tipus d'indústries que sabem que poden tenir riscos.

El convido que la moció plantegi propostes positives de millora, des del punt de vista de protocols de comunicació, des del punt de vista de millores del sistema de protecció civil –ja li anuncio que he encarregat, ja,

que en tres o quatre mesos hi hagi un protocol per fer front a situacions d'emergències de ventades— i sobretot de construcció d'un sistema de protecció civil, que en una cosa sí que coincideixo amb vostè: el tenim més endarrerit que el País Basc. I aquesta és responsabilitat de tothom, però no només d'aquest Govern, o no especialment i fonamentalment d'aquest Govern.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Interpel·lació

al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009 (tram. 300-00180/08)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpel·lació al Govern sobre el balanç de la gestió de les emergències pel temporal del 23 i el 24 de gener de 2009, que la presenta el Grup de Convergència i Unió i que, per a la seva exposició, té la paraula la senyora Elena Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Gràcies, senyor president. Bé, en primer lloc, Convergència i Unió també se suma, com no pot ser d'una altra manera, i, a més, perquè ho sentim i així ho hem expressat des del principi, al condol a totes les víctimes, les famílies, pels danys als afectats, i l'agraïment també a totes les persones que han fet possible que els danys no anessin a més, als que els tocava perquè era la seva obligació i als que no els tocava però que van actuar responsablement i d'una manera voluntària.

El que no podem dir, i exercim una oposició responsable, és que en aquesta interpel·lació agraïm al Govern la seva intervenció. No ho podem dir perquè inclús aquesta tarda aquesta interpel·lació no ens venia de gust de fer-la, però és la nostra obligació. Hem sentit moltes coses durant aquests dies, però no hem sentit en realitat quines coses s'han de millorar, quina autocrítica fa el Govern. Perquè hi ha un punt que vostès no el poden canviar, i aquest és el que lamentem, que es tracta d'un president i d'un govern que no pot millorar perquè no fa autocrítica i perquè no escolta les propostes positives quan li arriben, del costat que sigui, i, per descomptat, menysté les propostes de l'oposició.

Quan nosaltres li vam presentar propostes per millorar, en el pressupost del 2009, el servei de protecció civil, el servei d'emergències, el centre de trucades 112, perquè es reforçés el personal, ens van votar que no. Quan aquesta mateixa diputada li va demanar per què havien tancat el centre de Tarragona sense donar resposta i acumulant les trucades a Barcelona, el conseller ni em va contestar. Quan el senyor Felip Puig en el passat plenari els avisa que el Govern no està en disposició de donar resposta perquè no reconeix els errors, perquè no rectifica, perquè ni el senyor Saura cessa ni el senyor Montilla el fa cessar perquè és un president feble, el senyor Saura surt i es permet de dir-li que és un profeta de l'apocalipsi i de la catàstrofe. Això li va dir, senyor Saura. I a tres dies que el senyor Puig el posava en avís

que havien de prendre's el Govern seriosament, que no podien ser inconscients respecte de les seves responsabilitats, passen aquests fets tan excepcionals, que vostè ha qualificat que no havien passat mai i que no han tingut resposta.

Cal fer autocrítica, s'ha de reconèixer els propis errors, no ho podem descarregar sobre els alcaldes; tots els alcaldes, dels diferents colors, s'han queixat. I reclamen coordinació, però reclamen la coordinació planificada i dirigida des del Govern que no han rebut.

S'han queixat vostès també dels mitjans de comunicació i ha dit ara: «Vam passar als mitjans de comunicació el divendres...», però passen la fase d'alerta —la fase d'alerta—, res més. Els mitjans de comunicació responen pel que el Govern els diu, perquè tenen l'obligació de respondre, com diu la Llei de protecció civil, i fer gratuïtament els anuncis i donar les instruccions que el Govern doni. Però el Govern no va donar instruccions. El divendres a la nit ja s'havia de lamentar un mort a Barcelona i encara estàvem en fase d'alerta, amb els operatius en marxa, però en fase d'alerta. L'emergència no es declara fins el dissabte a la tarda i els ajuntaments la reben tard.

Culpa dels meteoròlegs. Això ho va dir el senyor Montilla. Va dir: «La resposta del Govern és poc precisa perquè la informació del servei de meteorologia ha sigut poc precisa.» Després intenta rectificar, però ja és massa tard. Quin lideratge és aquest, que en lloc d'estar dirigint l'emergència diem que el servei de meteorologia del Govern no funciona? Han de sortir els mateixos treballadors a defensar-se als mitjans públics, i diuen en un comunicat: «En aquest cas el veritable problema no es troba en la nostra tasca, sinó en els criteris i mecanismes utilitzats per part dels organismes competents per fer arribar als ens locals les possibles conseqüències que aquest fenomen meteorològic pot produir.»

I continuen dient, després d'acreditar que ells van passar els avisos..., diuen: «Per últim, manifestem la nostra perplexitat davant la total inhibició pública del nostre director», que va provocar que ells mateixos s'haguessin de defensar d'unes acusacions fetes pel president del Govern de Catalunya! Quin lideratge i quina responsabilitat és la del màxim dirigent que hauria d'estar dirigint l'emergència i que busca errors en els altres.

Diuen «l'excepcionalitat del temps» per excusar-se, són excuses. La Llei de protecció civil els en donava eines, com ha demostrat el company del Partit Popular; l'article 9 permet i obliga el Govern que prengui mesures excepcionals d'emergència. El responsable de l'emergència era vostè, perquè coordinava des del Cecat l'emergència global a Catalunya. Vostè havia de donar les ordres perquè se suspenguessin les activitats. Pot fer en aquest moment mesures excepcionals, tot dintre de l'àmbit de l'emergència... No van arribar, aquestes respostes, per ningú que els demanar, per ningú —per ningú—, ni aviat, ni tard, ni mai. Deixen la gent a la seva autoprotecció, els alcaldes sense resposta, i diuen que la culpa és de l'excepcionalitat.

I ara diuen que necessiten un altre protocol, perquè no n'hi havia. El Procicat contempla tots els riscos: els

naturals, els tècnics; i tant que sí, senyor conseller. I els seus tècnics ho saben i li ho diuen. El que..., vostès no escolten, perquè són prepotents, perquè no volen rectificar. El Procicat contempla els riscos, també, naturals per ventades –punt 4.4–, contempla riscos volcànics, i no li explicaré quins altres, tots. Els expliquen fil per randa, fins i tot el model de comunicació que han de fer, amb un protocol de l'any 97, que en tot cas s'haurien pogut afanyar a posar al dia amb nous coneixements tecnològics que en l'actualitat segur que existeixen. Però per a això han de funcionar les línies de fax, i per a això ha d'haver-hi llum, i per a això els ajuntaments han d'estar dotats, que no n'estan. Aquestes són les respostes que vostès donen: cap endavant, sempre les culpes als altres.

Propostes, propostes, moltes. Recuperin la xarxa de trucades massiva que Convergència i Unió va deixar instal·lada després que, rectificat sobre les nostres actuacions i amb intenció de millorar, vam veure la necessitat que en un moment d'emergència arribessin trucades massives a la població, dos mil trucades a l'instant. Millorin el 112, que van dir que l'havien reforçar i no és veritat: el 112 atén... –i ho saben molt bé–, el comitè estava en vaga, el personal insuficient, no tenen una planificació dels recursos humans, no la tenen; no tenen una capacitat de resposta a l'emergència, perquè no tenen capacitat de resposta en moments normals. Perquè, quan un ciutadà truca al 112 en circumstàncies normals, no el poden atendre. Tenien..., i li diré els números, perquè vostè me digui si és veritat o no, però me'ls donen i me'ls he de creure. Mitjana de persones atenent en aquell moment importantíssim d'emergència activada ja: dotze persones. Reforç: el de guàrdia de torn, per cada un dels torns, a la nit: sis persones. Sis persones poden atendre les trucades? Clar que no, estava col·lapsat!

I aquest sistema que vostès diuen, tan fantàstic, de protecció civil, l'únic que ha fet ha sigut generar més descoordinació i més desgovern, perquè no han assegut en una mateixa taula, en la del Cecat, els responsables dels bombers. Creen la Direcció General de Protecció Civil i els aparten del Cecat, i els deixen en una mesa a Bellaterra sols. I per a aquestes quaranta-vuit hores tenien un operador, però no tenien responsables dels bombers allí; esporàdicament, potser sí. Expliqui-ho, això, senyor Saura. Expliqui-ho tot, i que ho puguem creure. Perquè no el podem creure, quan vostè o el senyor Boada diuen: «És que no vam poder avisar els alcaldes, perquè no teníem els mòbils», ens ho podem creure, això? Ens podem creure que d'un alcalde que està dintre del Pla d'emergències de Catalunya no tinguin vostès el mòbil? Doncs, jo preferixo no creure-ho, de veritat.

Bé, tenim moltes propostes per fer-li, i fins aquí no ens han fet cas. Ja hem passat molts danys. Vam passar també el temporal de mar, en aquell moment també faltaven protocols civils; la responsabilitat era dels alcaldes, sempre la responsabilitat és d'algú. No, conseller Saura, la responsabilitat és del Govern, el primer responsable d'aquest país és el president, i després, els titulars de les competències. I vostès no van saber estar a l'alçada, i ho lamentem moltíssim. Potser s'han de plantejar on

posen les seves prioritats, si és el servei abans que el poder o si és el poder abans que el servei.

(*Remor de veus.*)

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. Gràcies, senyora diputada. Ha fet una intervenció, així, de perdigonada, i per tant també contestaré de perdigonada. (*Remor de veus i rialles.*) Contestaré moltes coses diferents, no? No s'enfadin –no s'enfadin.

Primera, el Cecat a Tarragona, senyora Ribera, no està tancat, està obert.

Segona, miri, sap que..., jo vaig estar fa quinze dies justament –no se sap, perquè no va ser públic–, vaig estar fa quinze dies avui justament, en aquests moments fa quinze dies, al País Basc, parlant amb el conseller d'Interior dels temes de protecció civil. Li diré per què. Perquè l'any 97 el Govern d'aquells moments va suprimir la Gerència de Protecció Civil, i la Direcció General de Protecció Civil no s'ha creat fins al 2006, finals del 2006. I, quan es va crear, el portaveu de Convergència i Unió a la meua compareixença anunciant que es creava, em va dir que no s'havia de crear. (*Remor de veus.*) Si vol, li llegeixo la frase que el senyor Homs va dir.

I, per tant, cal una direcció general de protecció civil que coordini els diferents serveis. I aquesta idea que vostès tenien que des d'una pota operativa que és el servei d'extinció de bombers es pot coordinar la protecció civil és errònia, equivocada, i està desfasada. (*Persisteix la remor de veus.*) I està desfasada.

Em parlen del 112. Quan s'ha fet la llei del 112? Quan s'ha fet? (*Veus de fons.*) Ah!, no té importància, una llei. On s'estan construint els dos edificis del 112, la reforma de Reus i el projecte de Barcelona? Quan s'està fent, això? Vol que li digui, des del punt de vista dels mitjans, l'evolució de la Direcció General de Protecció Civil el 2007, de 3.900.000 d'euros a 7 milions, per a les inversions que hem fet?

Vol que els digui una altra cosa? Quan vam entrar en aquest Govern, els bombers i els mossos d'esquadra no es podien comunicar per telèfon. Sap per què? Perquè tenien xarxes diferents –tenien xarxes diferents. Els bombers i els mossos no es podien comunicar perquè tenien xarxes diferents. Ni amb la policia local ni amb el servei sanitari: estaven incomunicats. En aquests moments, des del 2007, hi ha una única xarxa de comunicació. I, des de la tardor de l'any passat, 453 ajuntaments que no tenen policies locals s'estan implantant a la xarxa Rescat.

Per tant, el que li vull dir, senyora Ribera, és que segur que fem coses de forma deficient, però que l'esforç de modernització, de prioritat de les tasques de protecció civil que estem fent no s'havia fet mai –no s'havia fet mai. (*Remor de veus.*) No són opinions, són dades. Que

existeix una direcció general de protecció civil..., mirin vostès l'organigrama, mirin els pressupostos; preguntin, el 2004, com es comunicaven els bombers amb els mossos d'esquadra, que deien que no es podien comunicar; preguntin en quins edificis estaven; preguntin quina inversió en bombers hem fet. Tot això no es pot discutir, perquè no són opinions meves, sinó que són realitat.

Però li vull dir una altra qüestió. Vostè ha dit que m'he queixat dels mitjans de comunicació. No, no, al revés: he parlat favorablement dels mitjans de comunicació. Perquè els mitjans de comunicació van donar una cobertura informativa, les televisions i les ràdios, tot di-vendres, i els diaris dissabte, com no s'havia donat mai, perquè vam insistir molt en la urgència i en la gravetat de la situació. Ja els ho he dit abans: no només va sortir a TV3 o a Televisió Espanyola a Catalunya, sinó que va sortir a Telecinco, a Antena 3..., portades dels diaris, i totes les ràdios en van parlar. Si no haguéssim fet aquest esforç de comunicació, hauria sortit, això? Hauria sortit? I les sis-centes trucades? I els ajuntaments que a partir de les trucades ens van trobar?

I vostè, per tant, em diu: «Millori la comunicació amb els ajuntaments.» Sí, ho hem de fer –ho hem de fer–, evidentment ho hem de fer, amb nous sistemes, amb ampliació dels que tenim, amb protocols amb els mitjans de comunicació... Però el que no puc admetre de cap de les maneres, i no només per responsabilitat política meua, sinó per tota la gent que va estar treballant, és que això no es va fer. No només es va fer el que marca el protocol: es va fer molt més del que marca el protocol. (*Remor de veus.*) El protocol no diu que s'ha de trucar per telèfon, i ho vàrem fer. I el protocol no diu que havíem de fer una roda de premsa urgent, i es va fer. Això el protocol no ho diu, i ho vam fer.

I, miri..., i vostè torna a dir, torna a menystenir l'excepcionalitat. M'agradaria que en reconeguessin l'excepcionalitat, senyora Ribera. Que vostès, vostè i el senyor Llobet, no reconeguïn que hem estat davant d'un fenomen meteorològic sense precedents que ha afectat, només a Collserola, vint mil arbres que han caigut, a Barcelona més de quatre-cents, vint mil hectàrees, que no reconeguïn aquesta excepcionalitat és, en definitiva, no portar el debat en uns termes racionals.

I li diré una última qüestió. He dit, li he dit abans i li torno a reiterar que des del departament no s'ha culpats els ajuntaments de res –no s'ha culpats els ajuntaments de res. Sí que dic una cosa: estic dient que el sistema de protecció civil cal millorar-lo i que aquesta millora s'ha de fer conjuntament entre els ajuntaments i la Generalitat. I li dic un pas més: amb un increment de les mesures d'autoprotecció de la ciutadania. És a dir, no és concebible un sistema de protecció civil només des d'un govern autonòmic o des d'un govern de l'Estat.

Per acabar, la coordinació. Miri, al consell de direcció, quan es va reunir, hi havia tothom que hi havia de ser; no només representants dels organismes de la Generalitat –de Bombers, del sistema sanitari, de carreteres, de Mossos d'Esquadra, de les policies locals–, sinó que vam fer venir, per exemple, representants de la companyia FECSA-Endesa, perquè les incidències que vàrem tenir, la incidència més important que vàrem tenir va

ser el fet que teníem 150.000 abonats sense llum dissabte al matí, producte de la caiguda d'arbres; i vam fer venir FECSA-Endesa, que hi va estar present les quaranta-vuit hores. I, per tant, que vostè digui que no hi va haver coordinació quan vam estar coordinats absolutament tots els departaments responsables, el Servei Meteorològic, no només de la Generalitat, sinó també del conjunt d'empreses i entitats que subministraven..., no és conèixer el que va passar.

Per tant, senyora Ribera, hi insisteixo, estem davant d'un fet excepcional, que no teníem... Evidentment, ja sé que el Procicat parla de riscos naturals, però, de la mateixa manera que parla de riscos naturals, tenim un Infocat. Per què? Perquè hi ha un pla especial per a Infocat. O tenim un pla del sector químic. No el teníem del vent; per què no el teníem del vent? Perquè mai, absolutament mai, havíem tingut un fenomen que afectava tot Catalunya, a més de cent quilòmetres per hora el vent, i amb comarques senceres amb les ratxes més altes de tota la història de registres. Per això no el tenim, ni nosaltres ni vostès. Perquè no el van fer? Per què no el van fer, vostès? (*Veus de fons.*) O no podia passar? No el van fer, perquè no era fins ara previsible. Ara ho és, i, per tant, ara el que diem és que cal fer un protocol que tingui en compte, en definitiva, la possibilitat d'un nou episodi, que espero que no torni a passar, per fer front a la ventada.

Hi insisteixo, es va avisar tothom, es van seguir les instruccions que el Servei Meteorològic va donar i vam reforçar els mecanismes de comunicació que el protocol defineix. I, evidentment, plantejarem un seguit de mesures, que les vull resumir en tres grans mesures: primera, la necessitat de fer aquest protocol amb relació a les emergències pel vent, en tres o quatre mesos; segona, la necessitat de millorar els mecanismes de comunicació amb els ajuntaments i de fer protocols amb els mitjans de comunicació, i la tercera, de donar subvencions. En aquests moments en el pressupost consten ja, abans d'aquest episodi, 600.000 euros per ajudar que els ajuntaments facin plans de protecció civil.

El president

Senyor Homs... (*La Sra. Ribera i Garijo s'aixeca per parlar.*) El senyor Homs demana la paraula; un segon, senyora Ribera.

El Sr. Homs i Molist

Sí, per al·lusions, president...

El president

Té un minut.

El Sr. Homs i Molist

...directes per part de conseller.

El president

Té un minut.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. El 1997, senyor conseller, quan es van fusionar Protecció Civil i Bombers, per dir-ho així, vostè sap què va fer el seu grup parlamentari? Vostè sap què va fer el seu grup parlamentari quan es va aprovar la Llei de protecció civil en aquelles dates? Ho dic perquè ara sembla que se'n lamenti, de tot això, d'aquella decisió. No em tregui les paraules de context de la intervenció a què vostè feia referència, no me les tregui de context, li ho prego.

Jo li feia notar que en qüestions d'emergències hi ha d'haver unitat d'acció, no desgovern, que és el que vostès han practicat. I li vaig explicar públicament i personalment que era un error diversificar els recursos, perquè això portava, quan hi havien situacions d'emergència, com la que s'ha produït, a una dispersió en l'actuació. Però això ho sap qualsevol persona que s'hagi dedicat a aquestes qüestions, senyor conseller. És unitat d'acció, que és exactament el contrari del que vostès han fet des del Govern, que és desgavell, descoordinació i cap mena de direcció precisa a les unitats que intervenen en una emergència.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyora Ribera.

La Sra. Ribera i Garijo

Sí, gràcies. Bé, senyor conseller, és lamentable; la seva resposta ens omple de vergonya. (*Remor de veus.*) Em sap greu que vostè no tingui en compte que, a més dels diputats que estem aquí, que fem de la política la nostra professió i que volem servir els ciutadans –creiem que vostès també–, hi ha molta gent a casa, a les seves cases, que l'estan seguint, que queda constància de les seves paraules, que poden contrastar la realitat amb el que vostè diu.

Miri, senyor conseller, a Convergència i Unió no li feia falta un protocol per les ventades ni per moltes altres emergències, perquè hi havia capacitat de reacció. (*Remor de veus.*) La capacitat de reacció no la dóna un protocol. La capacitat de reacció va amb el lideratge i la responsabilitat, va amb l'esforç, va amb el treball, va amb la coordinació.

La naturalesa és imprevisible i poden venir moltes excepcionalitats, però el Govern el que ha de fer és ser humil, reconèixer els errors, rectificar-los, i, si no ho fan públicament perquè no estan preparats o perquè no poden, facin-ho internament, facin-ho, perquè, de moment, no ho veiem. Tants canvis –la protecció civil– per a aquests resultats? Tants milions, tants càrrecs..., per a aquests resultats? Doncs, potser que s'ho plantegin, si aquesta era una decisió correcta. On és el fallo? Perquè si no hi ha fallo enlloc, ens trobarem així sempre! Si no tenim un protocol, tindrem un problema. Sí que el tenim el problema, però no es diu «protocol», es diu «Govern tripartit» i ho saben molt bé. (*Remor de veus.*)

No cal que apuntin. És una pena. No volem fer riure. És una pena perquè estem presoners de vostès, i vostès, presoners del poder. I Catalunya no se'n podrà alliberar fins a les properes eleccions. (*Persisteix la remor de veus.*) Mitjans de comunicació...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Ribera i Garijo

...mitjans de comunicació..., la Llei de protecció civil obliga els mitjans de comunicació a donar resposta i a traslladar el que diu el Govern, però si el Govern no diu, no pot respondre; això és una evidència.

Avisos als alcaldes. Si us plau, ja ho han dit. Avisos de nivell 1 i de nivell 2 d'alerta –no diré l'ajuntament, però aquí està– a la mateixa hora –a la mateixa hora. Això és una resposta? Això és un desconcert!

I quan truquen i poden parlar amb un alcalde d'aquests que van tenir la sort, perquè tenien línia, perquè en tenien vostès els números, i diuen: «Estan en fase d'alerta.» I li diu l'alcalde: «I això què vol dir? –No, perquè ho sàpigues.» Doncs, perfecte –perfecte. I la resposta del Govern on està? On està aquest govern responsable que permet que hi hagin «incidents», ha dit? El dissabte a la tarda diu que ja era emergència, perquè hi havia incidents.

Incidents, senyor Saura? Era molt greu el que havia passat, ja, el divendres a la nit. No eren incidents. Per respecte a aquestes famílies, podria, fins i tot, vigilar com qualifica els fets.

La suspensió de les activitats. Arriba tard –arriba tard. I ho podien fer. Si ho podien fer en fase d'emergència declarada, i arriba tard. Aquí tinc un fax que diu: «Dia 24 a les 23.44.» I tampoc li diré quin ajuntament..., però el dia 25 torna a passar a les 0.14, però arriba tard.

I miri si arriba tard, i miri si estem mal coordinats que els seus consellers estaven en el territori convocant actes massius, el dissabte a la tarda. El dissabte al matí, la consellera Geli inaugurant... Molt bé, una agència de protecció, perfecte, llàstima que era un mal dia!

Però és que el dissabte a la tarda, el conseller Jordi Ausàs i el president d'Esquerra omplen un pavelló de sis-cents persones i en fan publicitat i els demanen que hi vagin. El dissabte a la tarda, en plena fase d'emergència, havent passat el que vostè qualifica «d'incidents», i que no n'eren, d'incidents! Era molt greu i estaven en un lloc d'alerta 2, i hi ha els seus consellers convocant gent i posant-los en llocs massius. No van passar més coses perquè era cap de setmana, perquè van caure teulades al mig del pati de les escoles –al mig del pati.

Alguna cosa deu tenir que veure-hi quan algun conseller que no creu, demana, perquè tots ens hem d'autoprotegir d'aquest govern, com sigui. Aquesta és la primera necessitat que tenim tots: autoprotegir-nos de l'emergència que són vostès, perquè els danys són considerables, i perquè els haurem de suportar durant molt de temps. (*Remor de veus.*) Fins a les eleccions, perquè el

poble no és «tonto», perquè als ciutadans de Catalunya no se'ls enganya!

Els ciutadans de Catalunya saben qui és seriós, qui respon, qui té el lideratge, qui parla amb una sola veu, qui està amb aquesta capacitat, i no són vostès. Les enquestes els ho diuen i, si no rectifiquen, potser, tornarem abans del que es pensen! (*Remor de veus. Alguns aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Honorable conseller, té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

La veritat és que jo crec que, des del 2003, Catalunya s'ha autoprotegit. S'ha ben autoprotegit i espero que dintre de dos anys continuï el nivell d'autoprotecció que ha tingut. (*Remor de veus.*) Perquè nosaltres..., no estem presoners de ningú, sinó que el que estem és exercint el vot popular –el vot popular. I el vot popular diu que la majoria dels tres partits que governem tenim molts més vots..., no sé si, fins i tot, mig milió de vots que tots vostès. (*Remor de veus.*) Per tant, espero que el nivell d'autoprotecció continuï.

El senyor Homs ha fet una al·lusió..., que no tenim temps, suposo que ho podrem discutir a la compareixença, no?, que és el tema de fons, és el sistema de protecció civil.

No vaig a llegir la seva intervenció el 21 de gener del 2007, quan deia que no a la Direcció General de Protecció Civil, però el que no es pot fer és una cosa: dir una cosa i la contrària, perquè no es pot dir que al País Basc –no es pot dir que al País Basc– funciona bé i negar la Direcció General de Protecció Civil. És a dir, al País Basc i tots els sistemes de protecció civil... (*Persisteix la remor de veus.*) Si em deixen... –si em deixen–, ho explico. No sé perquè es molesten tant, els ho explico del País Basc, no els explico re, una opinió meva.

En el País Basc, el sistema de protecció civil, les funcions de protecció civil són coordinar tota la resta d'operatius. I el que no fa ningú, des del punt de vista de protecció civil, és que un sistema operatiu coordini. I això és el que vostès feien. I aquest és l'endarreriment que tenim. Al País Basc no hi ha un sistema operatiu que coordini, hi ha la Direcció General de Protecció Civil que coordina els bombers, l'Ertzaintza..., tothom. I ens hem trobat, quan hem arribat aquí que no hi havia Direcció General de Protecció Civil. Hi havia un sistema operatiu que era Bombers que per..., miri si es coordinava, que no es podia ni comunicar amb els Mossos perquè els telèfons no funcionaven. Mirin vostès, si funcionava això.

Per tant, hi ha un tema de fons, que crec que hem de parlar i estic convençut que els podrem convèncer no tant nosaltres, sinó l'experiència d'altres comunitats i, especialment, la del País Basc, que edificar un sistema de protecció civil no vol dir constituir el principal sistema operatiu en el coordinador de l'emergència. I això és clau, i això vostès..., en base a això, s'han negat, van dir que no hi estaven d'acord i, en base a això –i en base

a això– van votar o van decidir dissoldre la gerència de protecció civil.

Després, la senyora Ribera ha dit una altra cosa, ha dit que els alcaldes..., ha dit que havíem d'estar al peu del canó. Miri, algú ha dit allò de la discoteca... També m'estalvio llegir la intervenció del senyor Pomés el 27 de desembre del 2001.

No sé si vostès qualifiquen aquella emergència com un exemple de coordinació. Jo no hi volia entrar i no hi he entrat en la meua intervenció. (*Veus de fons.*) Sí... Hi entro, quan la senyora Ribera diu... (*Persisteix la remor de veus.*) No sé per què es posen tan nerviosos, la veritat...

El president

Senyores diputades i senyors diputats... Què li passa, senyor Sancho? (*Pausa.*) No, no..., no em faci, senyor Sancho... Senyor conseller, pot acabar la seva intervenció.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Gràcies, senyor president. No, és que, quan la senyora Ribera diu: «És que això no havia passat mai.» Home, però, com ho pot dir?, com s'atreveix a dir que no havia passat mai?

Hi va haver un fet de menys gravetat, des del punt de vista meteorològic, que aquest, de molta menys gravetat, i es va paralitzar tot, i li ho ben asseguro, i vostè ho sap, que el conseller en cap no estava al Cecat. (*Veus de fons.*) No estava al Cecat, estava en un altre lloc.

I el mateix senyor Pomés, en la seva intervenció, deia: «Una altra reflexió que voldria fer abans d'acabar i que he anunciat al principi, té a veure amb la cultura de la protecció civil, de l'autoprotecció, i m'agradaria que em permetessin que digui també de la coresponsabilització. Mai he defugit les responsabilitats que em pertocuen. Em sembla, doncs, que és tergiversar les coses pretendre que, quan faig una crida a la responsabilitat dels ciutadans, el que faig és una basta maniobra per treure'm culpes del damunt.»

I quan nosaltres fem una crida a la necessitat que el sistema de protecció civil no és un sistema de protecció civil només des de la Generalitat, sinó que ha de ser amb els ajuntaments –i no és cap culpa cap als ajuntaments– i amb la ciutadania, estem dient això, el que el senyor Pomés deia el 2001 després d'una emergència que no es recorda, precisament, per la seva coordinació.

I acabo, senyora Ribera, amb un altre tema..., ha tornat a dir: «Els mitjans de comunicació.» No, no..., jo és que crec que ho van fer molt bé. I el que dic –i el que dic– és que l'acusació que no es va avisar no es manté per enlloc, ni des del punt de vista dels emails i dels faxos, ni des del punt de vista de les trucades telefòniques, ni des del punt de vista dels mitjans de comunicació, que van anunciar claríssimament el mateix divendres, en definitiva, que hi havia un vent huracanat de més de cent seixanta quilòmetres per hora.

(*La Sra. Ribera i Garijo demana per parlar.*)

El president

Senyora Ribera..., és un debat taxat, aquest. És que, és clar, no podem estar demanant... Senyora Ribera, és que és un debat taxat, que...

La Sra. Ribera i Garijo

Breu. És molt breu respecte d'això que ens ha dit, d'això últim, de protecció civil i dels alcaldes.

El president

Senyora Ribera...

La Sra. Ribera i Garijo

També ha fet referència al senyor Pomés, que no hi és i que no es pot defensar. Per al·lusions o per contradiccions, doni'm la paraula, si us plau.

El president

Jo..., em fa l'efecte que aquest és un debat taxat, que hi rèplica, contrarèplica; rèplica, contrarèplica. Vostès tenen l'oportunitat d'expressar tot el que volen expressar, i sincerament...

La Sra. Ribera i Garijo

No, tot no.

El president

No. Sincerament, també penso que hem de mantenir una mica el que se'n diu «el decòrum de la cambra», que està específicament explicat en el Reglament. Per tant, no hi ha més paraules –no hi ha més paraules.

La Sra. Ribera i Garijo

Home, és que és fort, aquest és el sistema de protecció...

El president

No hi ha més paraules.

La Sra. Ribera i Garijo

Un *walkie-talkie*...

El president

No hi ha més paraules... Senyors diputats, no hi ha més paraules.

Se suspèn la sessió, que reprendrem demà a les deu.

La sessió se suspèn a les vuit del vespre.